ידיעות אחרונות

מדריך לכל השבוע

תרבות

ספרות אמנות

עמודים 30 — 35

שלומית רטון־קינן, חוקרת ספרות: ראיון ראשון / יהודית אוריין

"רוב הפירסומים שלי הם באנגלית...אם אדם רוצה לכתוב מאמר אקדמי בעברית, אין לו היכן..."

עמוד 30

■

מנחם פרי על הפולמוס זך־מירון: ראיון / ויסי סתוי

עמוד 31

■

יצחק בקנר, "מלאכים באים", רומאן חדש / שולמית גינגולד־גלבע

עמוד 31

■

פטר וייס, "פרידה מן ההורים" / יאיר מור

עמוד 34





...עשש החיוור ● 32 שנים בענף ● חשיפה ראשונה ● בלעדי ל"ידיעות אחרונות"

...ליון נושא: המפיקים בצרות | לקראת מפולת

חופשה משפחתית כזאת

במלון כזה

עם פינוקים כאלה

עוד לא היתה באילת



אם אתה מהיר החלטה, אוהב תענוגות, שמש וכיף קח את המשפחה לחופשה בלתי חוזרת בנפטון אילת:

- לשוהים מעל 4 ימים - ארוחת ערב חגיגית על חשבון המלון.
- קייטנה מיוחדת לילדים: סדנאות מחשב, משחקים, שעות סיפור ועוד.
- פעמיים בשבוע הגרלת סוף שבוע זוגי לחודשים ספטמבר-אוקטובר.
- מחירים מיוחדים לילדים.
- מועדון בריאות משוכלל: מסגים, סאונה וג'אקוזי.
- ים של פעילות: מסקי מים ועד צלילה ושיט.
- דיסקוטק, הופעות אמנים וערבי ריקודים.
- חדרים מרווחים וממוזגים, מסעדות משובחות ושרות מעולה.
- 2 דקות הליכה מחוף הים.

הזמן עוד היום מקום לחודשים יולי-אוגוסט בנפטון אילת.

מלון נפטון | מלונות נופש בישראל מקבוצת הלשכת היישוב

להזמנות: מ.ג.' שירות הזמנות טל. (03)200829 (03)291711 או ישירות למלון נפטון טל. (059)79333

עכשיו הזמן לנפטון אילת



רמת גן — ארוע יוקרתי אך לא יקר

נותרו מס' מקומות לחודשי אור ספטמבר בריתות, בר־מצוות

להזמנות, טל: 656537, 656778־03



שידוך במזל מחלקת הפקה 03-337165

ניצב מ.ב.

התונה או בר־מצווה ארוע חד פעמי. כיצד יזכר?

זוג צעיר החלטת להנשא?! מזל טוב!!! הרשה לנו להעניק לך:

סוף שבוע זוגי

בבית מלון מפואר

שרות של "שידוך במזל" * ארועים באולמות יוקרתיים ואולמות מועדים או שירותי קייטרינג אקסלוסיביים

מתנת שידוך במזל

נא להתקשר לטל. 337187, 337274, 03-337165

* כפוף לתקנון המבצע

טרוקדרו — אולמות ארועים יוקרתיים ומסעדות בבית הטקסטיל



קסה דל סול – זה אומר הכל!

המקום האידיאלי לארועים משפחתיים

casa del sol — נווה 36 בבית ננה. טל. 984169־03

התפריט — עד 120 איש

ארועים באוירה חמה וסולידית

אל תחליט בלי להגיע לתפריט

מטבח דרום אפריקאי

רח' יפת 13, יפו, טל. 828012, 815180־03

אצל הופמן קייטרינג — גלאט כשר

הארוע חויה שלא תשכח במהרה

- אוכל ביתי יהודי טעים ומשובח.
- כל סוגי הארועים בכל חלקי הארץ.
- תפריט עשיר ומשובח.
- אירועים בבתי מלון 5 כוכבים
- השרות אדיב ומקצועי.

רח' שמשון הגיבור 7 בני־ברק טל: 776299, 766161־03

בדן תל־אביב

חגיגה אמיתית באוירה יוקרתית

- 3 אולמות הצופים אל הים
- אולם השפים המהודר ביותר בעיר
- ארועים ליד הבריכה עד 250 איש

רח' הירקון 99, ת"א, טל. 241111

גן הסקאיין — כשר

הגן הפרטי שלך מול חוף הים

לארועים ושמחות באוירה אישית ולכל כיס

עדיין נותרו מס' תאריכים לחודשי הקייץ

בדבר פרטים: טל. 663066־03 654360־03



אולמי דולפיטון

אולמות יהודיים ומרפסת עם מראה פנורמי אל הים ואל יפו הקסומה

- בריכות עם מוסיקה של גלי הים
- שף בעל נסיון עשיר
- תפריט מגוון

כשר למהדרין

דולפינריום גן צ'רלס קלור שד' הרברט סמואל ת"א טל: 650786, 656353־03

המרפסת אולם האירועים של מסעדת עלמה מודיע:

- נותרו מספר מקומות מצומצם ביולי־אוג'
- עורכים בריתות בצהריים במחירי מבצע

חוף לדוגמא בת־ים, הטיילת שד' בן גוריון טל. 5513100־03

הסיפון

ארועים בלתי נשכחים במקום האידיאלי למרגלות חוף הים

מקבלים הזמנות מ־50 – 600 איש

טל. 242138 – 423369־03

למרגלות מלון הילטון ת"א הבוסה מתוך שרתון הישן

"רפיס"

"תל־אביב שלנו" — ארועים בסגנון שונה

- מסיבות
- חתונה
- בר מצווה
- ועדי עובדים

כולל אמן ותקליטן הבית במחירי מבצע

יורדי הסירה 1, ת"א טל. 5462235, 424491־03

HSH מלון המלך שאול KING SHAUL HOTEL

אשקלון, אפרידר, רחוב הרקפת 28 ☎ 8־7־6־34125־051

בריכה אולימפית, סאונה, מגרשי טניס, כדורסל וכדורעף, מיזוג אויר – במרחק 50 דקות נסיעה מתל־אביב

מבצע מיוחד עד 10 באוגוסט 87

4 ימים (3 לילות) באמצע השבוע או סוף־שבוע ארוך (חמישי, שישי, שבת עד א' בבוקר)

פנסיון מלא

ליחיד בחדר זוגי לכל התקופה

225 ש"ח בלבד!!!

ילד עד שנתיים בחדר הורים – חינם
ילד 2–12 שנה בחדר הורים – 50%

תנאי תשלום: 3 תשלומים שוים לבעלי כרטיסי אשראי – ויזה, ישראכרט ודיינרס

* לא כולל מע"מ.

להקת מדבר — בסגנון שונה

עיבודים וקטעי קישור מקוריים, מחזות מוזיקליים אמריקאיים ★ שנות ה־60 ★ א"י ★ דרום ★ דיסקו ★ רוקנרול

לארועים והזמנות הופעות

מעוניינת להוסיף נגן סינטיסייזר עם כליו

LaDiva MUSIC BAR RESTAURANT

"לה דיווה"

מגיעה לתל־אביב החל מיום שני 27/7/87

מסעדה בינלאומית

מיוזיק בר

(הופעות אמנים)

מול נוף המרינה והים

פתוח כל השבוע משעה 19.00

עד השעות הקטנות

חניה בחניון אתרים

בריכת גורדון ת"א טל. (03)298530

רווחה REWAHA

למעלה מ־6,000 זוגות נעליים מקסימות של נעלי נשים וגברים

במחירי מבצע קייצי

נעלי נשים נפלאות ב־

20%-30% הנחה

נעלי גברים אלגנטיות

10%-20%-30%

הנחה ממשית

נעלי רווחה

רח' אלנבי 33 תל־אביב

טל. 295679־03

פתוח רצוף 9.00 עד 19.00

נופש בצפת!

ב־40 ש"ח ליום!

ב־3 תשלומים!

בתאריכים 27 ליולי – 2 באוגוסט 87 תתקיים ב"מוטל צפת" בהר כנען (4 כוכבים)

סדנא לזהות יהודית

המשלבת נופש ברמה גבוהה עם הרצאות ושיחות בנושאי יהדות

התכנית מותאמת לציבור שאינו שומר מצוות בגילאי 18–45

לילדים קייטנה ושרות בייבי סיטינג.

לפרטים והרשמה: 708606־03 במשך היום

797836־03 לפנות"צ

786791־03 בערב



מופע הדיסקו של אילן בן־שחר

דיסקו ביבנה

הערב יום ששי 24.7 מ־9 בפארק חמוס של יבנה

במוצ"ש 25.7 מ־9.00 באולמי עובר צפת

להזמנת הופעות: 449649־03

בריוזקה — לא רק לרוסים

מסעדה רוסית אירופאית

ערב ערב תכנית אמנותית

עם להקת בריוזקה

להקה צוענית מהונגריה לראשונה בישראל

בהנהלת לסלו ודש והזמרת אירין ראצ' ובהרכב של 6 נגנים

הקיץ נפגשים בבריוזקה!!

פתוח ערב ערב, להזמנות למוסדות ולועדי־עובדים עד 170 איש.

בן־יהודה 77, ת"א, טל. 223366־03

הלוח הכללי ידיעות אחרונות

הטלפון לא מפסיק לצלצל

שישי 24.7.87

17.30 התרפתקן. סרט־מתח לבנוני. בימאי: יוסף שרף א־דין. שוטרים וגנבים מהימים שלפני מילחמת שלום־הגליל. משתתפים: עביר, עלי דיאב ועיסאם קשתאן. 112 דקות.

22.05 זה הסוף שלי. סרט קולנוע אמריקני. הומור שחור של ברט ריינולדס (בתפקיד הראשי). מבט ציני על החברה האמידה של סנטה־ברברה, קליפורניה, מבעד לעיני רווק עליז, נוטה למות. משתתפים: ג'ואן וודוורד, סאלי פילד, דום דה־לואיז, מירנה לוי ופט אובריאן. בימאי: ברט ריינולדס. מפיק: לורנס גורדון. 1978. 110 דקות.

שבת 25.7.87

20.00 מי הבוס. 13 פרקים חדשים. הגיבורים: טוני (טוני דנזה), שחקן כדורגל לשעבר, עוזר־בית בבית אנג'לה (קאתרין הלמונד), אשת קאריירה מצליחה, ובנה ג'ונתן (ג'ודי לייץ). סמאנתה (אליסה מילאנו), בתו של טוני, גרה עמו שם. מונה, אמה של אנג'לה, אף היא נמצאת באותו בית. הפרק שיוקרן הערב: זה קרה בקיץ אחד (חלק א'). כולם באים לביקור אצל ג'ונתן, במחנה־קיץ בו הוא נמצא. משהו מוזר מתגלה בעת הביקור: גם אנג'לה וגם טוני עברו את חוויית הנשיקה הראשונה ב"סלע הנשיקות", שבקרבת מקום. 25 דקות.

ראשון 26.7.87

18.32 עם הכוכבים. "פרנקי הולך להוליווד". להיטים לוהטים. בין השאר: "שני שבטים", "כוח האהבה". ראיונות קצרים. 13 דקות.

קופסה כחולה

עדנת אדטו

אמנים: הצ'ק שמקבלים מהטלוויזיה מעליב

רבקה מיכאלי מקבלת עבור "סיבה למסיבה" 300 ש"ח ברוטו. על כל פרק ב"קרובים קרובים" קיבלה תיקי דיין 110 דולאר. אמ"י דורשים תעריפון חדש ● הפרוטה והירח

"אנחנו סוחבים את חבלי־לידה של הטלוויזיה. כל השנים אמרו לנו: תגדלו הבנה, אנחנו טלוויזיה ענייה, תופיעו בהתנדבות. לא רצינו לשפוך את המים עם התינוק. אבל, היום, עם כל תשדירי־השירות, אנחנו חושבים שצריך לחתום על הסכמים חדשים. לא ייתכן שאמן יקבל סכום כל־כך מגוחך. זה בהחלט מעליב", אומרת גילה אלמגור, נציגת אמ"י. ארגון אמני


חנה רוט
על עלבון כבר לא מדובר

ישראל עומד לנהל בקרוב משא־ומתן עם המחלקה הכספית של רשות־השידור על תעריפון חדש לאמנים המופיעים בתוכניות טלוויזיה.

רבקה מיכאלי, "סיבה למסיבה", עדות: "אני עובדת על כל תוכנית 40 שעות. הולכת למספרה פעמיים, יום אחרי יום, בכל תוכנית. שוכרת בעצמי את השמלה שאני מופיעה בה.

לפעמים, אני גם קונה אותה. חשבון־הטלפון שלי ענק. אנשים כותבים אלי. מטלפנים כל הזמן. אני מזמינה מרואיינים הביתה. מעסיקה עוזרת. הולכת לכמה שיותר מופעים. קוראת הרבה ספרים. נוכחת בכל יום עריכה אחרי הצילומים. בשביל כל זה, אני מקבלת את הסכום המרעיש של 300 שקל ברוטו. 60% מזה הולך למס־הכנסה".


מיקי קם
אקבל צ'ק עם סכום מגוחך

למה היא ממשיכה לעבור בשכר מעליב? מיכאלי: "ברגע שאתה עושה תוכנית כמו 'סיבה למסיבה' ואיכפת לך, זאת צריכה להיות מישרה מלאה ויחידה שלך. האמת היא, שאף אחד לא התעניין במצבי. אין לי חוזה. מחר בבוקר יכול מישהו ברשות־השידור לקום על צד שמאל ולהגיד לי לכי הביתה, לא צריך אותך. יכול להיות גם


תיקי דיין
ע, מייך, זה האוטו שלך

שמחר אפתח את העיתון ואקרא שיש מנחה חדש ל"סיבה למסיבה". אז למה לי לבנות על זה את החיים? אני צריכה לעבוד לפרנסתי".

חנה רוט שיחקה לא מכבר ב"סיגומים", מחומר טלוויזיוני לכל המשפחה, שיוקרן בחגים. רוט: "השכר שהטלוויזיה משלמת לי זה פשוט נעל'נפש. על עלבון כבר לא מדובר. אני את העלבונות שומרת לציפור־הנפש ולא לציפור־הכיס. מה שאני מקבלת עבור יום צילומים פשוט מצחיק. כל פעם שאני מוצאת בתיבת־הדואר שלי צ'ק מרשות־השידור, אני אומרת לעצמי: זהו זה, אני לא מופיעה יותר בטלוויזיה. אבל, אחר־כך מטלפנים אלי ומציעים תפקיד. נחמד עם צוות נחמד ובימאי שמוצא־חן בעיני, ואז כל ההחלטות לא שוות שום דבר. אני הולכת על זה".

מיקי קם צולמה בחודש האחרון ל"קרפיון חי", דראמה טלוויזיונית של שני שלאוה צ'פלין. קם: "כשאני הולכת להופיע בטלוויזיה אני לא חושבת בכלל על הכסף. ב'קרפיון חי' עבדתי עשרה ימים, מהבוקר עד הערב. אני בטוחה, שבעבור 45 ימים אקבל צ'ק עם סכום מגוחך. מה שיפצה אותי תהיה המחשבה שעשיתי תפקיד נהדר. אם הייתי מוותרת על זה בגלל השכר העלוב הייתי, בסופו של דבר, מפסידה הרבה יותר".

תיקי דיין, היתה שחקנית קבועה ב"קרובים קרובים", סידרה דרמאטית של הטלוויזיה החינוכית. דיין: "עבדנו על הסידרה 7 ימים בשבוע, מהבוקר עד הערב. על כל פרק בסידרה קיבלתי 110 דולאר. כשהייתי עוברת ברחוב עם האוטוביאנקי שלי היו צועקים לי: ע, מייך תיקי, זה האוטו שלך? לך תסביר להם. כשאתה עובד על תוכנית

רבקה מיכאלי
למה לי לבנות על זה את החיים

טלוויזיונית קבועה, שמשתלטת לך על החיים, זה פשוט מעליב לקבל בסוף החודש צ'ק כזה".

האם ישתנה השכר שמשלמת רשות־השידור לאמנים? רפי גינת,

> חנה רוט: "כל פעם שאני מקבלת צ'ק מרשות־השידור, אני אומרת לעצמי: זהו זה, אני לא מופיעה יותר בטלוויזיה"

מנהל מחלקת־בידור בטלוויזיה: "קביעת גובה התשלום לאמנים לא בשליטתי. השכר נקבע על־פי הסכם בין מחלקת הכספים של רשות־השידור לבין אמ"י. אם רוצים לשפר את התשלום, זה עניין למו"מ. אסור לשכוח שהתשלום אינו הדבר העיקרי בטלוויזיה. אין לי ספק, שרוב האמנים המופיעים בתוכניות הטלוויזיה היו מוכנים להשתתף גם ללא תשלום. צריך לזכור שמדובר בטלוויזיה ענייה עם אמצעים מוגבלים".

יוחנן טרנר, מנהלת התוכניות בטלוויזיה החינוכית: "התעריפון ליוצרים בטלוויזיה החינוכית ובטלוויזיה הממלכתית אבסורדי. יוצרים היו צריכים לקבל תשלום אחר לגמרי. המציאות כיום היא ששחקן לא יכול לקחת חופש, לנטרל עצמו מכל דבר אחר ולהתרכז במשך כמה חודשים בצילומים של סידרה דרמאטית. הוא חייב לרוץ כל הזמן, לפרנסתו, ממקום למקום. זה לא בריא לכולנו".

גם הבימאים

גדעון גנני, נציג בימאי־החוץ של הטלוויזיה, מנהל בימים אלה מו"מ עם מחלקת הכספים של רשות השידור על שיפור שכרם של בימאי־החוץ. גדעון דרורי, מנהל המחלקה התיעודית: "בגלל תנאי השכר שמציעה היום הטלוויזיה, בימאים מיומנים ויוצרים מוכשרים לא מוכנים להמשיך לעבוד איתנו. אין לי ספק, שצריך להתחולל שינוי משמעותי. הבימאים צריכים לקבל פיצוי נאות לעבודתם. התשלום שלנו לא הוגן. אני מקווה שנגיע להסכם שתקבל על הדעת, שיאפשר לבימאים מוכשרים להשתלב בעבודת המחלקה".

גם התסריטאים

איגוד התסריטאים קיים בתחילת החודש פגישה עם מנהל הטלוויזיה, חיים יבין. בפגישה התלוננו יו"ר האיגוד, אילנה לופט (יוצרת הסידרה "בלי סודות") וחברי הנהלת האיגוד: קובי ניב ("ניקוי ראש"), ענב גוב ("זהו זה"), דורון נשר ("בלוז לחופש הגדול") ואבי שמש ("זהו זה") על התשלומים הנמוכים המשולמים ע"י רשות־השידור לתסריטאים. ירון לונדון, מנהל מחלקת הדראמה, אמר, שכל טענותיהם של חברי איגוד התסריטאים נכונות ושאם דרישותיהם לא יתמלאו לא תהיה דראמה ולא כל יצירה מקורית בטלוויזיה. גם יוסי צמח, מנהל מחלקת התוכניות, אמר, שטענות התסריטאים צודקות ויש למצוא דרך להעלות את התסריטאות על דרך המלך. מנהל הטלוויזיה הבטיח, שיעלה את הנושא בפני הממונים עליו ויעשה כל מאמץ למצוא תקציבים נוספים.

שני 27.7.87

21.35 קשרי משפחה. "לא עם אחותי", פרק רביעי מתוך 13. כוכבת הסידרה, באקסטר בירני (אליז), נשואה בחיים לשחקן דייוויד בירני ("סרפיקו"), כיכבה ב"כל אנשי הנשיא". מככבת כיום בשתי סדרות טלוויזיה פופולאריות בארה"ב: "משפחה" ו"בריג'יט אוהבת את בירני", בסידרה האחרונה היא מופיעה לצד בעלה.

שלישי 28.7.87

20.02 אין כמו בבית. פרק אחרון מתוך 13 בסידרה של הבי.בי.סי., משודרת בטלוויזיה, לסירוגין, ארבע שנים. הטלוויזיה מתכוונת לרכוש פרקים נוספים. בימאית: סוזאן בל בין. 28 דקות.

21.40 מילחמת ברירה. פרק ב'. הסיפור האמיתי על מלחמת־פוקלנד. עדויות וצילומים שנאסרו לפירסום ע"י מצנזורה הבריטית. מילחמת גנראלים בצמרת הצבא הבריטי. בי.בי.סי., 40 דקות.

רביעי 29.7.87

22.05 וידויי אמת. סרט קולנוע אמריקני. שני אחים, כומר (רוברט דה־נירו) ושוטר (רוברט דובאל) מנסים לפענח תעלומת רצח פרוצה. על־פי סיפור של ג'ון גרגורי דאן. עיבדה לטלוויזיה: רעיית הסופר, דידיון. בימאי: אולו גרוסבארד. 1981. 110 דקות.

חמישי
30.7.87

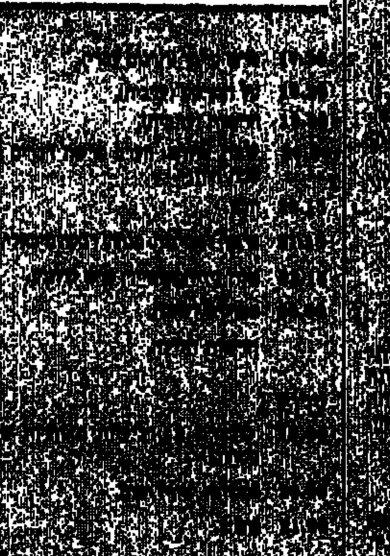
09.00 מלטקסט: עד כאן – חדשות קול ישראל.
09.05 שעת סיפור.
09.15 [illegible]
09.30 הלבן המשוטט בערבות ארגנטינה (פרק 26). כל החבורה חוצה את ערבות ארגנטינה. בדרך הם פוגשים בסלבאדור, [illegible]
10.00 [illegible] (פרק ט'). [illegible]
10.25 [illegible]
10.50 [illegible]
11.15 [illegible]
14.00 מלטקסט: עד כאן – חדשות קול ישראל.
14.05 [illegible]
14.45 [illegible]

22.00 הישרדות. תעודה. פרק שני. לבד בג'ונגל. סיפורה של ג'וליאנה קואפקה, גרמניה בת 17, הניצולה היחידה מהתרסקות מטוס מעל הג'ונגלים של פרו. ג'וליאנה, שאיבדה את אמה בהתרסקות, שרדה בג'ונגל עשרה ימים. הפקה: ערוץ 4 הבריטי. בּיים, כתב וצילם: ניק דוני. 50 דקות.

שישי
31.7.87

09.00 מלטקסט: עד כאן – חדשות קול ישראל.
09.05 שעת שעשוע.
09.15 רחוב סומסום.
09.45 [illegible]
10.10 [illegible]
14.45 [illegible]
14.30 מלטקסט: עד כאן – חדשות קול ישראל.

22.15 מלון ניו־המפשייר. סרט קולנוע אמריקני, על־פי רב־המכר של ג'ון אירווינג. סאטירה שנונה ומטורפת של טוני ריצ'ארדסון על המעמד הבינוני באמריקה. חלומות טראגיים־קומיים. משתתפים: בו בריג'יס, נסטסיה קינסקי (בתפקיד חדב), רוב לאו, ווילפורד ברימלי, וואלאס שאון. 1983. 105 דקות.



מיקבץ: לא תשדיר־שירות לקיבוץ

המסך הקטן נפתח לאחרונה בפני הקיבוצניקים. בפעם הראשונה יש להם הזדמנות להציג את עצמם, כפי שהם נראים מהמיגרש הביתי. המהדורה השנייה של המגזין החודשי, „מיקבץ – שעה של קיבוץ", תוקרן מחר, מוצאי־שבת, במסגרת השידורים הניסיוניים של הערוץ השני. המיקבץ יכיל כתבות על קבוצת פועלי־בניין שחבריה קיבוצניקים ודרוזים, הבונה את קיבוץ אורטל שברמת־הגולן; על „מסע השלום" מדן ועד אילת, שערכו צעירים מעין־דור; על ויכוחים שמעוררת הצבת פסלים של תומרקין ויחיאל שמי בחצר קיבוץ („מה עושה הגרוטאה הזאת בחצר שלנו"). מנחה: שירה גרא.

מפיקי המיקבץ דולים את החומר מתוך מיבחר תוכניות וידאו, שמופקות בתנועה הקיבוצית: המגאזין „הגשה עצמית", המופק בקיבוץ הארצי; „ערוץ לקיבוץ" של ברית התנועה הקיבוצית, סרטונים שמופקים באולפני הוידאו בגבעת־חביבה ובאפעל, וסרטים וכתבות מתוצרת צוותי וידאו, שפועלים בקיבוצים. המפיקים אומרים, שבמאגר שלהם די חומר שעשוי לעניין צופים

קופסה כחולה

מבחוץ, ומבטיחים שלא לעשות מהשעה שלהם תשדיר־שירות לקיבוץ.

את המיקבץ עורך צביקה שטירא, קיבוצניק מיל. שכיהן, בין השאר, כמנהל גלי־צה"ל וכמנהל התוכניות בטלוויזיה הכללית. כיום עוסק בהפקת סרטים. מפיק: גרי קסטל מנצר־סירני. בימאי: קרלוס ירושלמי ממצר.

■ שלומית טנא

זה מתבשל

★ שידור חוזר: „ההגדה לבית פורסייט", 26 פרקים של הבי.בי.סי., על־פי רומן של ג'ון גאלסוורתי, בשחור־לבן, יוקרנו כשידור חוזר בטלוויזיה החינוכית, בצהרי ימי שישי, החל מינואר הקרוב. משתתפים: קנת מור, סוזן המפשייר, ג'וזף אוקונור, אריק פורטר, פיי קומפטון ואחרים.

★ דראמה עכשיו: „אורחים", דראמה מקורית לטלוויזיה, על־פי תסריט של חנן פלד, בכיכוב עדנה פלידל, רוני פינקוביץ („שתי אצבעות מצידון") וששי קשת (בתפקיד אורח), צולמה השבוע באולפני טלעד בירושלים. העלילה מתארת מיפגש אקראי בין אשה כבת 60 לבין בחור צעיר, המוביל למערכת יחסים מיוחדת במינה. העלילה מתרחשת בתל־אביב 87'. מפיקה: ויוה שפרן. בימאי: אנטואן סלאח.

★ רב־מכר: „צפון ודרום", סידרה בת 12 פרקים של „וורנר", תחליף את „המצודה" בימי שני, בסוף אוגוסט. מבוססת על רב־המכר של ג'ון ג'ייקס, העוקב אחר קורות שתי משפחות במשך 20 השנים שהובילו למילחמת האזרחים בין הצפון לדרום בארה"ב. משתתפים קבועים: דייוויד קארדין, פיליפ קאסנוף, לסלי־אן דאון, ג'ני פרנסיס, טרי גרבר, ג'יימס ריד ואחרים. בתפקידי אורח: אליזבת טיילור, ג'וני קאש, רוברט גילמור, רוברט מיצ'אם, ג'ין סימונס, אינגה סוונסון ואחרים. הופק ב־85' בלוס־אנג'לס. בימאי: קווין קונור.

★ הגיגה לילדים: „הקוסם מארץ עוץ", סידרת אנימציה בת 52 פרקים, בהפקה יפאנית־גרמנית, תוקרן בטלוויזיה החינוכית בסתיו.

★ ימשיכו לרוץ: „רואים שש שש", להיט הטלוויזיה החינוכית בהנחיית קובי מירון, שהיה מיועד לשידור בחודשי הקיץ בלבד, ישודר גם בסתיו. „רואים שש שש" תהפוך מתוכנית שבועית לתוכנית חודשית.



„ההגדה לבית פורסייט" חוזרת, חינוכית, שחור לבן, החל מינואר

הוועד־המנהל: כולם רוצים להיות בפנים

עסקנים במערך ובליכוד מפעילים לחצים כבדים, שהם או מועמדיהם ייבחרו. רבים רואים בחברות בוועד־המנהל תפקיד יוקרתי, משפיע

כשיעבור חוק רשות־השידור, בקרוב מאוד, בקריאה שנייה ושלישית בכנסת, יצטרכו שר־החינוך־והתרבות, יצחק נבון, הממונה על ביצוע החוק, ושר התקשורת, חיים קורפו, שמונה ע"י ראש־הממשלה, להתחיל במלאכת איוש הוועד־המנהל החדש.

החוק החדש מבטל את מליאת רשות־השידור ומעביר את סמכויותיה לוועד־המנהל. מיספר חבריו של הוועד־המנהל יגדל מ־7 כיום ל־11. ייתכן, שמיספרם יגיע ל־15.

פעילים במערך ובליכוד, נציגי האופוזיציה ועסקנים מכל השורות, מפעילים לחצים כבדים, שהם או מועמדיהם ייבחרו. רבים מהם רואים בחברות בוועד־המנהל תפקיד יוקרתי, משפיע וחשוף לתקשורת.

מלאכת האיוש עדיין לא הושלמה. לא במערך ולא בליכוד. בהסכם בין המערך לליכוד נקבע, כי מאחר ומנכ"ל הרשות הוא איש תנועת החרות, יהיה יו"ר הוועד־המנהל איש מערך. שר החינוך והתרבות, יצחק נבון, טרם החליט אם ד"ר ישראל פלג יהיה היו"ר. נודע, כי התפקיד הוצע לחבר וועד אחר של המערך, עו"ד רוני פיינשטיין. פיינשטיין דחה את ההצעה, אבל ימשיך לכהן כחבר בוועד. נבון הציע את התפקיד גם לסופר חנוך ברטוב, שהיה בעבר חבר בוועד־המנהל. ברטוב סירב.

מי יהיו חברי הוועד־המנהל החדש? על שולחנו של שר החינוך מונחת רשימה של 38 מועמדים אפשריים. אחרים נדחו על הסף. ר"צ הציעה את ד"ר רינה גורן. אגודת הסופרים – את הסופר דוד שיץ. צעירי מיפלגת העבודה – את רפי אלול, ראש מועצת מזכרת־בתיה. שדולת הנשים – את פרופ' אליס שלוי.

ראש עיריית נצרת עלית, מנחם אריהב, הציע את עצמו. אנשי מחנה רבין ממליצים על יוסף נבו, ראש עיריית הרצליה לשעבר וחבר מליאת הרשות היוצאת. יוסי קוצ'יק, עוזר שר־הקליטה, הציע את עצמו. מתנה פרס הציע את חגי אשר, עיתונאי בכיר מ„דבר". אגודת העיתונאים בתל־אביב דורשת נציג. יחיאל גוטמן, היועץ המישפטי של סיעת המערך, הציע את עצמו. יצחק לבני, מי שהיה מנכ"ל רשות־השידור, הגיש את מועמדותו.

ח"כ אמנון רובינשטיין הציע את חווה שוורץ, חברת מועצת קריית־ביאליק. עו"ד יונה יהב, האחראי על תיק התרבות בעיריית חיפה, הגיש מועמדותו. יוסף קרא (דרוזי), חבר הוועדה המרכזית של ההסתדרות, הציג את מועמדותו. מיכל כהן, רוברת מיפלגת העבודה, הציגה מועמדותה. גם הסופר אלי עמיר („תרנגול כפרות"), מנכ"ל עליית־הנוער, הציג את מועמדותו.

נודע, כי שר־החינוך מתכוון להתחשב בדרישת שרת הבריאות, שושנה ארבלי־אלמוזלינו, לכלול ברשימת חברי הוועד־המנהל של המערך גם אשה.

מזכירות תנועת החירות החליטה, כי אנשים המתכוונים להציג מועמדותם לכנסת הבאה לא יוכלו להתמנות כחברים בוועד־המנהל החדש. הליכוד מתכוון להשאיר בוועד־המנהל את חבריו מהוועד היוצא: נתן ברון, שאול עמור, דוד אדמון (ליבראלים) וקריאל גרדוש, בין המועמדים: דוד מנע, מנכ"ל הביטוח הלאומי; לימור ליבנת; שלמה קור, איש „מעריב" לשעבר; סילבן שלום, יועץ לתקשורת לשר מודעי; עו"ך אלישע פלג; אורי אורן, יועץ השר לוי; ושלמה בן לול, ראש מועצת בית־שאן.

טלוויזיה כל השבוע

הירדנית

כל שעות הבוקר תוכניות לכל המשפחה באנגלית, ובערבית (רק בערוץ 1)

שישי, 24.7
13.30 כדורגל בינלאומי או ספורט עולמי.
15.30 המצלמה הנסתרת (רק בערוץ 1).
17.30 סרט עלילתי בצרפתית.
18.00 ההיסטוריה של הגפט (רק בערוץ 1).
19.00 חדשות בצרפתית.
19.15 לקט שירים.
19.30 חדשות בעברית.
19.45 ההיסטוריה של הרפואה.
20.30 משפחת קופר, קומדיה אמריקנית.
21.10 פלקון קרסט, סידרה אמריקנית בנוסח דאלאס עם השחקנית ג'יין וויימן.
22.00 חדשות באנגלית.
22.10 אם מוות יבוא, סידרה אמריקנית עפ"י ספרו של סידני שלדון.

שבת, 25.7
15.30 סרטים מצוירים (רק בערוץ 1).
17.10 צ'וקי (רק בערוץ 1).
18.00 תוכנית בצרפתית (רק בערוץ 1).
18.30 אשנב לעולם בצרפתית.
19.00 חדשות בצרפתית.
19.30 חדשות בעברית.
20.30 מאחורים אנו עומדים, קומדיה אנגלית.
21.30 בידור תו"ל.
22.10 סרט עלילתי באורך מלא.

ראשון, 26.7
15.30 סרטים מצוירים (רק בערוץ 1).
15.55 תן לי צ'אנס (רק בערוץ 1).
16.20 עולם החיות (רק בערוץ 1).
17.30 סרט עלילתי בצרפתית.
19.00 חדשות בצרפתית.
19.15 לקט שירים.
19.30 חדשות בעברית.
20.30 התנכרות, קומדיה אמריקנית.
21.10 סידרה דוקומנטרית על עיר (פרק ב').
22.00 חדשות באנגלית.
22.10 האנטר, סידרת מתח אמריקנית.
23.10 משפחת רוסי, קומדיה אמריקנית.

שני, 27.7
15.30 הצבעים, סדרה מצוירת.
17.30 עולם הקסמים (רק בערוץ 1).
18.00 תוכנית בצרפתית.
19.00 חדשות בצרפתית.
19.15 מגאזין ספורט בצרפתית.
19.30 חדשות בעברית.
20.30 טרזה, קומדיה אמריקנית.
21.10 מטלוק, סדרה.
22.00 חדשות באנגלית.
22.10 ביה: דראמה על חייו של הצייר [illegible]
23.10 ספינת האהבה.

שלישי, 28.7
15.30 סרטים מצוירים (רק בערוץ 1).
16.30 הרכבת האחרונה (לילדים רק בערוץ 1).
17.15 [illegible] (רק בערוץ 1).
18.05 [illegible] בצרפתית.
18.40 כדורגל בינלאומי (רק בערוץ 1).
19.00 חדשות בצרפתית.
19.30 חדשות בעברית.
20.30 [illegible] קומדיה אמריקנית [illegible]
21.10 [illegible] סידרת מתח אמריקנית [illegible]
22.00 חדשות באנגלית.
22.10 [illegible]
23.10 [illegible] קומדיה אנגלית.

רביעי, 29.7
15.30 סרטים מצוירים (רק בערוץ 1).
[illegible]

המזה"ת

שישי, 24.7
13.00 זורי וודסקר (מצוייר).
13.30 בית־חולים הסטבורק (סידרה).
14.00 מועדון 700.
14.30 התעמלות.
15.00 סרט: הציפורים, של היצ'קוק.
17.00 סופר־בוק (מצוייר).
17.30 שוכני הסלעים (תוכנית לילדים).
18.00 וובסטר (סידרה).
18.30 קשרי משפחה (קומי).
19.00 חדשות.
20.00 פוליגאר (מעולה).
21.00 סרט (ערבית).
22.30 מעשיות משפחה (ערבית).

שבת, 25.7
13.00 מועדון הילדים.
13.30 הדובים הכחולים (מצוייר).
14.00 דניס השובב (מצוייר).
14.30 מיסתורי האוקיינוס.
15.00 עולם החיות.
16.00 אירועי ספורט בעולם.
17.00 כדורגל.
19.00 ספורט (מירוץ מכוניות).
20.00 היאבקות.
21.00 סרט: זולו, עם סטנלי בייקר.
23.00 מועדון 700.
23.30 חיים אחרים (סידרה).

ראשון, 26.7
13.30 חיים אחרים (סידרה).
14.00 מועדון 700.
14.30 מעשיות משפחות (ערבית).
15.00 סרט (ערבית).
16.30 אי המטמון (מצוייר ערבית).
17.00 הבית המעופף (מצוייר).
17.30 שוכני הסלעים (תוכנית לילדים).
18.00 משפחת חלטן (סידרה).
19.00 60 דקות.
20.00 תוכנית מיוחדת.
21.00 סרט: יונה שלקחה את רומא.
22.30 מעשיות משפחות (ערבית).

שני, 27.7
13.30 חיים אחרים (סידרה).
14.00 מועדון 700.
14.30 התעמלות.
15.00 סרט: [illegible], עם ג'ורג' ראפט.
16.30 [illegible] (מצוייר).
17.00 [illegible] (מצוייר).
17.30 שוכני הסלעים (תוכנית לילדים).
18.00 [illegible]
18.30 [illegible]
19.00 חדשות.
20.00 מגנום (בלש).
21.00 סרט ריו קונצ'וס, מערבון.
23.00 מועדון 700.
23.30 חיים אחרים (סידרה).

שלישי, 28.7
13.00 חיים אחרים (סידרה).
14.00 מועדון 700.
14.30 התעמלות.
15.00 [illegible]
16.30 [illegible] (מצוייר).
17.00 [illegible] (מצוייר).
17.30 שוכני הסלעים (תוכנית לילדים).
18.00 [illegible]
19.00 חדשות.
20.00 [illegible]
21.00 [illegible]
22.00 [illegible]
23.00 מועדון 700.
23.30 חיים אחרים (סידרה).

רביעי, 29.7
13.30 חיים אחרים (סידרה).
14.00 מועדון 700.
14.30 התעמלות.
[illegible]



נסטסיה קינסקי בסרט „מלון ניו־המפשייר", סאגה של משפחה מופרעת. יום שישי הבא, 31.7, בשעה 22.15

משפחה שכזאת

לא בטוח שכולכם תאהבו ביום ו' הבא את „מלון ניו־המפשייר". סרט מוזר, מטורף, רגשני, גס. סרט עם גוון סוריאליסטי, טובל בהומור שחור, פנטסיה אבסורדית המוגשת בשיא הרצינות והשיגרה.

סיפור על מישפחה, שאיש מבניה אינו לוקה בשפיות יתירה. האב חולם על דובים. אחד הבנים הומוסקסואל, שניזון ברעיונות מקאבריים. אח ואחות מאוהבים זה בזו. יש גם אחות ננסית, שאינה גדלה, ומפצה עצמה בכתיבת ספרים.

אם אתם סולדים מאונס קבוצתי, מגילוי עריות, מאהבת גברים, מטרוריסטים, מאנארכיסטים ומשאר פרברסיות מיניות וחברתיות – אל תשבו לראות את הסרט. אתם עלולים להיעלב ולכעוס, מדוע מקרינים לכם את „מלון ניו־המפשייר" דווקא בליל־שבת.

העלילה מסופרת מבעד לערפילי זכרונו של הבן האמצעי (רוב לאו התתיך), במישפחה של חמישה ילדים. הוא מספר על אביו שחזר מהמילחמה, מאס בהוראה, קנה בית־ספר ישן והפך אותו ל„מלון ניו־המפשייר". אבל, קרה אסון: המישפחה נדדה לווינה, שם פתחה מלון אחר, ששרץ טירוריסטים, פרוצות, תמהונים ועלובי־חיים.

סיפור מוגדר אין. לפעמים, מבצבץ הומור חינני. לרוב, סרט תפל, מנרבד, מייגע. בין השאר משתתפים נסטסיה קינסקי, ג'ודי פוסטר, בו ברידג'ס, ואלאס שון ואחרים.

טוני ריצ'ארדסון, שביים את הסרט על־פי ספרו של ג'ון אירווינג (יצא בעברית בהוצאת „זמורה ביתן") הותיר את מיבנה הסאגה המישפחתית. הוא גם עיבד את התסריט. ריצ'ארדסון, זוכרים, ביים לפני 30 שנה את „הבט אחורה בזעם", „טום ג'ונס" ו„אמריקה לאוך".

מי שאוהב את עולמו הספרותי של ג'ון אירווינג („העולם על־פי גארפ"), עשוי לאהוב גם את ההומור המופרע בעולם המישפחתי של „מלון ניו־המפשייר". מכל מקום, את הילדים כדאי להרחיק מן הטלוויזיה. עדיף שייצפו בווידאו של וולט דיסני.

■ ערן אלון

מזלזלים בך

הטלוויזיה הישראלית, כמו רוב המוסדות שמרכיבים את איכות־החיים במדינה הזאת, מסתכלת עליך, משלם האגרה, כאל נתין. מה שהאנשים האלה מרשים לעצמם, בחנוה, שהצדיקה את עצמה פעמים רבות, שאתה, אם אתה לא ספורטאי־של־כורסת, תשתוק להם. מאוהדי הכדורג(ס)ל הם פוחדים. בך, הטומטום, שהמירקע שלך מסוגל להקרין רק את הערוץ המונופוליסטי שלהם, הם יכולים לזלזל. הרי את האגרה כבר שילמת.

כתמורה לאגרה, הקרינו לך בשבוע שעבר כתבה המסקרת, באיחור 3 שנים, את המלחמה באפגניסטן. היסטוריה שמתחפשת לאקטואליה. יש להם עוד תוצפה להתווכח ולומר משהו להגנתם. שמעתי, שקנייני הטלוויזיה הישראלית הם קליינטים מוכרים בג'אנק־יארדס. לא חשוב, רק שיהיו בזול. זה חל על הכל, רק לא על ספורט. אני רוצה לראות אותם משדרים בלילות, בזמן אליפות־העולם בכדורגל, את האליפות הקודמת מלפני ארבע שנים. יהנדסו להם את הצורה.

הם מרשים לעצמם לשבש לך את לוח־המישדרים המתוכנן, ללא הודעה מוקדמת, כיוון שישנה קבוצת־מיעוט של גרופיס, שמוכרחה, שעתיים רצופות בפריים־טיים, לראות כדור־טניס עפים מצד אל צד, בשידור ישיר. מישהו בדק את המושקל האמיתי של חובבי־הטניס, לעומת שוחרי התוכניות שבוטלו?

ועוד: ברגע זה מוקרנות על המירקע כמה סדרות בריטיות עם מכנה־משותף הומוריסטי משותף: המישפחה בתוך הקוטג' הצר. דומה, שכל העלילות מתנהלות על־פי אותו תסריט. גם הבדיחות נשמעות כאילו נלקחו מהפול. אין לי ירדן, אבל אומרים לי שהקנייינים שלהם יותר אנינים.

אגב, משום־מה, להוציא את „לשלשת", דווקא הסדרות האמריקניות – אולי מיקרה עונתי חולף – טובות יותר. „פרקליטי אל־איי", „קשר מישפחתי".

מחוץ לזה, מה שטוב, בדרך־כלל, בטלוויזיה לא שייך למישבצת המקובלת של 8–12, המישדרים בערבית, לדוגמה. השבועון שלהם הוא מגזין אקטואלי של חדשות מהעולם. מהעולם, כן. מצליחים להעביר את התחושה המוזרה, שישראל לא בדיוק הקורקבן של העולם. גם מגיש בחן (גלוריה סטיוארט וענן ספדי) והומור של אנדרסטייטמנט. זה, לעומת יומן ליל־השבת, שאינו יודע מה הוא רוצה להיות: מגזין רב־נושאי או מוסף שבועי פוליטי. שלא לדבר על פערים תדירים בין אירועי השבוע הבוערים, לעומת מה שדיגדג את עורכי היומן.

„מיפגשים", המוקדי הערבי, טיפח לעצמו תרבות מאוד סולידית של תקופות אדיבה. מאיר כהן וענן ספדי נתנו השבוע לשמעון פרס כמה רגעים קשים. המראיינים של 'מוקד' לא מצאו עד היום, אחרי ימי דור, את שטח ההפקר שבין הטול־ביתי מתרפס לבין החוצפה והלגאריות משתלחת. גם תוכנית האירוח של ליקית נגר, שיש לה תרבות־שיחה טבעית, עולה על זו של אחוד מנור.

ועוד לא דיברנו על הטלוויזיה הלימודית. זהו זה, לדעתי, עדיין התוכנית הטובה ביותר על המירקע.

■ עמנואל בר־קדמא

שישי
24.7.87
קול המוסיקה

07.09 בהאזנה נינוחה. גלזונוב: העונות, סוויטה מתוך הבלט; ריליוס: שיר קיץ; ויולדי: קיץ מתוך עונות השנה; שומאן: העונות: אוטמאר שק: ליל קיץ אינטרמצו פסטוראלי לתזמורת; הוליגר: קיץ מתוך עונות השנה; ברליוז: לילות קיץ אופ' 7.

09.00 קונצרט בוקר. קבוצת השישיה הצרפתית. פרנסיס פולק: גלוריה; פולנק טריו לפסנתר, אבוב, בסון; לוי דוריי שני קטעים לפסנתר ב־4 ידיים אופ' 7; ג'ורג אוריק: פתיחה לתזמורת; דריוס מיו: קונצרטו למרימבה ויברפון ותזמורת; ג'רמן טייפר: סונטה לנבל סולו; הונגר: סימפוניה מס' 3 הליטורגית.

11.57 פינת השיר. משירי ח.נ. ביאליק.

12.00 מן הרפרטואר. ברהאמס: רביעייה לפסנתר ולכלי קשת אופ' 25 יאיר קלס (כינור); עמנואל גרו (צ'לו); גד לברטוב (ויולה); מילכה לקס (פסנתר).

13.05 בהאזנה נינוחה. מוסורגסקי: לילה על הר קרח (הסימפ' הלונדונית / סטוקובסקי); דליב: סילביה מוסיקה לבלט (תזמורת האופרה מפריס / באטיסט).

15.00 לקראת שבת. פרוקופייב: „אהבת שלושת התפוזים" סוויטה סימפונית (הפיל' של מונטה־קרלו / פוסטר); מנפרידיני: קונצ'רטו כסי במול מג'ור לפסנתר ולתזמורת בלומנטל / תזמורת המוצארטיום מזלצבורג / אינואויאה); שמעון כהן: רישומים „ירושלמיים" – רפסודיה לתזמורת

שבת
25.7.87
קול המוסיקה

07.11 שחרית לשבת. פ. וראניצקי: קוודליבט (להקת אדוארד מלקוס); מוצארט: סונטה בלה מג'ור לחליל ופסנתר ק. 12 (שוהם / גרינספלר); שוברט: סימפוניה מס' 8 (הבלתי גמורה); רביסי: נוקטורנים (רדיו צרפת ומקהלה / קורן); י. באך: קונצ'רטו כרו מג'ור ל־3 צ'מבלי ותזמ. (פלג / ראקטה / בירו / הקמ. הירושלמית / רודן); שטאמיץ: טריו בסול מג'ור לחליל, אבוב וצ'לו (רביעיית מקסונס לארייה); סמטנה: משרות כוהמייה ומיערותיה (פואמה מן המחזור מולדתי (הפיל. הצ'כית / סמטאצ'אק).

08.00 למי סירורת? – לה מה סול.

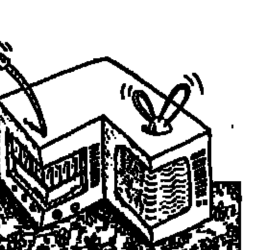
10.00 קונצרט השבת. מנצח דוד שלון. באך־סטוקובסקי: טוקטה ופוגה ברה מינור; מוצארט: קונצ'רטו כסי במול מג'ור לפסנתר ולתזמורת ק. 456 (פנינה זלצמן); רחמנינוב: מחולות סימפוניים אופ. 45; באך־ליסט: פרלוד ופוגה (פנינה זלצמן).

11.57 פינת השיר. משירי ח.נ. ביאליק.

12.00 אמן הגול. בעריכת משה ליאור.

13.05 קונצרט לצהרי שבת. דבוז'אק: וריאציות סימפוניות לתזמורת אופ. 78 (הפיל הצ'כית / נוימן); מוצארט: סימפוניה קונצרטית במייבמול מג'ור ק. 364 (שטרן / צוקרמן) שומאן: מחזור שירים אופ. 39 למילים של אייכנדורף (בייקר / ברנבוים); שנברג: ליל־זוהר אופ. 4 (הקמ. הירושלמית / רודן).

15.00 אינטרלודים. רצף מוסיקלי.



ראשון
26.7.87
קול המוסיקה

07.00 בהאזנה נינוחה. שומאן: פרפרים וערבסקות (אשכנזי); רוסק: סונטה לנבל (גודמן); מנדלסון: שמינייה לכלי מיתר אפ. 20 (הסוליסטים האוסטרלים); דביסי, פורה, גונו: 3 שירים (אמלינג / יאנסן); ברהמס: שלישיית קלרנית אופ' 114 (קינג, גורג'יאן, בנסון); ברליוז הפתיחה הרב רוא (גיבסון / לאומית הסקוטית).

09.00 קונצרט בוקר. פרוקופייב: „פטר והזאב (פרבין / הפיל. המלכותית); א. ברוקנר: סימפוניה מס' 9 ברה מינור (תלמי / הפיל. של אסלו); פ. רביסי: רביעייה בסול מינור (רביעיית אלבן ברג); ב. ברטוק: קנטטה פרופנה (סולנים מקה' ותז' הממלכתית ההונגרית / פרנצ'יק).

11.57 פינת השיר. משירי אסתר ראב.

12.00 אמנים באולפן. רוחמה רנצינגר, סופראן / י. דרכיאנסקי ומ. פורסן, פסנתר. פ. הייסה: 7 שירי ריבקה; ק. לווה: 4 שירים; פ. ריליוס: 5 שירים רניים.

13.05 בהאזנה נינוחה. גרטרי: הפתיחה „המופלא" הקאמ. האנגלית / בוניגג; צ'ימארוזה: קונצ'רטו בסול מג'ור לשני חלילים ותזמורת (ניקולה / הקאמ. של שטוטגרט / מינכינגר); קארולי: קונצ'רטו לגיטרה ותזמורת כלי קשת בלה מג'ור (הקאמ. הסלובאקית / וארשל); רספיגי: אראגין עם וריאציות לצ'לו ולתזמורת (הפיל. הצ'כית / אנצ'רל); קמביני: חמישייה לכלי נשיפה כפה מג'ור (סולני כלי הנשיפה

שני
27.7.87
קול המוסיקה

07.09 בהאזנה נינוחה. נילס גאדה: נובלטות אופ' 53 לתזמורת כלי קשת (הסינפונייטה של רדיו ברלין / סטארק); לאלו קונצ'רטו לצ'לו ולתזמורת (לודאון / פילהרמוניה / דיטואה); מיו: דיברטיסמן בשלושה חלקים לחמישיית כלי נשיפה (אנסמבל אתנה); קורט וייל: קוודליבט אופ' 9 (הסימפ. של וסטפליה / לנדאו); ליסט: קונצ'רטו מס' 2 בלה מג'ור לפסנתר ולתזמורת (ריכטר / הסימפ' הלונדונית / קונדראשין). מהלר: סימפוניה מס' 5 כדו דיאז מינור (פילהרמוניה / סינופולי).

09.00 בויס: סימפוניה מס' 8 ברה מינור (פסטיבל מנוחין / מנוחין); היידן: קונצ'רטו ברה מג'ור לפסנתר ולתזמורת (קפלק / הקמ. של לחאן / ז'ורדן); אריאגה: רביעיית כלי קשת בלה מג'ור (רביעיית פריליו); גלזונוב: קונצ'רטו בלה מינור לכנור ותזמורת אופ' 82. (ריצ'י / פילהרמוניה הונגריקה / פטרס); בטהובן: סימפוניה מס' 2 ברה מג'ור אופ' 36 (הפיל הוינאית / ברנשטיין).

11.57 פינת השיר. משירי אסתר ראב.

12.00 מן הרפרטואר. פרוקופייב: 5 פואמות של אנה אחמטובה אופ' 27 (וישנייבסקייה / רוסטרופוביץ'); ברטוק: סונטה לפסנתר (אופיץ); פרוקופייב: חמישייה אופ' 39 בסול מינור לאבוב קלרנית, כנור ויולה וקונטרבס (אנסמבל מלוס מלונדון); ברטוק: דואטים ל־2 כנורות (למקס / פוס).

שלישי
28.7.87
קול המוסיקה

07.09 בהאזנה נינוחה. יוהאן כריסטיאן באך: סימפוניה מס' 5 אופ. 3 (אקדמית סנט מרטין / מארינר); צימרמן: קונצרט לאבוב וכלי קשת בדו מינור (הסימפ. של במברג / מאאג); בוקריני: רביעיית מיתרים בדו מג'ור (רביעיית אסתרהזי); ברהמס: ולסים על שירי אהבה אופ. 52 (מקה. גכינגן / רילינג); ויניבסקי: אגדה אופ. 17 (הסימפ. י"ם / רודן); גרנג'אני: שעת הילדים לנבל סולו; ביזה: משחקי ילדים סוויטה, (שוויץ המערבית / אנסרמה); פולנק: סונטה לקלרנית ופסנתר; מורנו־טורבה: אל בדה מס' 5; צ'ייקובסקי: ולס הסיום והאלהה מתוך „מפצח האגוזים" (הפיל מניו יורק / ברנשטיין).

09.00 קונצרט בוקר. רחמנינוב: „הפעמונים" אופ. 35 (הסימפ. לונדון / פרוין); פרוקופייב: סונטה ברה מג'ור לחליל ולפסנתר אופ. 94; מוסורגסקי: שישה שירים (וישנייבסקיה / הסימפ. של ברית המועצות / מרקביץ); חצ'טוריאן: קונצרט לכנור ותזמורת ברה מינור; צ'ייקובסקי: סימפוניה מס' 1 הפולנית אופ. 29 (הפיל. של ניו־יורק / ברנשטיין).

11.57 פינת השיר. משירי אסתר ראב.

12.00 מן הרפרטואר. עוזי ויזל, צ'לו: ארנך ויזל, פסנתר. תוכנית מיצירות באך: סונטה מס' 3 בסול מינור לצ'לו ולפסנתר; סוויטה מס' 3 בדו מאג'ור לצ'לו סולו; סונטה מס' 2 ברה מאג'ור לצ'לו ולפסנתר.

13.05 בהאזנה נינוחה. מיצירות: באך.

רביעי 29.7.87

קול המוסיקה

07.08 בהאזנה נינוחה. ליסט: רפסודיה הונגרית מס' 7 (צירון); בטהובן: קונצ'רטו לפסנתר מס' 1 אופ. 15 בדו מג'ור (אשכנזי / הסימפ. משיקאגו / שולטי); מנדלסון: סימפוניה מס' 2 אופ. 52 שיר התהילה (הפילהרמונית הוינאית ומקהלת האופרה מוינה / ק. פון דוהנאני).

09.00 קונצרט בוקר. באך: הקונצ'רטו הברנדנבורגי מס' 1 סולמה בפה מג'ור (תזמורת באך ממינכן / רכטר); באך: הקונצ'רטו הברנדנבורגי מס' 5 ברה מג'ור (פילדלפיה / סטוקובסקי); באך: הקונצ'רטו הברנדנבורגי מס' 6 בסי במול מג'ור (שמיר / שטל / זימן / אלכסנדר / שנלר / הורטנגל); בארטוק: מוסיקה לכלי קשת כלי הקשה וצ'לסטה (הקאמרית האנגלית / ברנבוים); בטהובן: סימפוניה מס' 9 אופ. 125 ברה מינור (הסימפ. והמקהלה הסימפ. משיקאגו / שלוטי).

11.57 פינת השיר. משירי אסתר ראב.

12.00 אמנים באולפן. אמנון זמיר, קלרנית; זוהר ניימן, פסנתר. וובר: מבוא נושא ווריאציות; למבר: סונטה; הינדמית: סונטה; גרולו: טינה וטרנטלה; רוסיני: פנטסיה.

13.05 בהאזנה נינוחה. בטהובן משעשע.

15.00 מוסיקה ויזה. ז'ק הטה: רביעייה לכלי קשת אופ. 19 רביעיית המאה ה־20 (בראורה / זיסרמן / בר דרותא / ברקוביץ); גבריאל איראני: אלף לסופראן, קלרנית, צ'לו ופסנתר (דורפמאן); קלרמונט פפין: סקונצות לחליל, לקרן אנגליה לכנור ויולה וצ'לו, (טורנר / איסלר / בראורה / בר דרותי / ברקוביץ).

16.00 קונצרט התזמורת הסימפונית ירושלים. ביזה: סימפוניטה בדו מג'ור (סירלין); רספיגי: סוויטה מס' 3 של ארויות ומחולות עתיקים (יאנגטון); פאול בן־חיים: מוטט שאו שערים ראשיכם (אמיתי / סירלין); דבוז'אק: סימפוניה מס' 6 ברה מג'ור אופ. 60 (ארנונוביץ).

18.00 שעה עם ... הינדמית: יצירות לכלי אחד, שניים ושלושה כלים.

19.00 מוסיקה אהובה עליכם. סליה: סוויטה עממית ספרדית (ליטי / וקס); ברהמס: מחולות הונגריים לתזמורת; שופן: רונדו קרקוביאק, לפסנתר ותזמורת (אולסון).

20.05 מחזורי יצירות. מנגנות וקנצונטות.

21.00 ימי המוסיקה הקאמרית בגליל העליון 1987. שומאן: מבחר שירים מתוך אופ. 25 (הומברג / צבי); שירי אהבה ספרדיים ל־4־1 קולות ולפסנתר בארבע ידיים (וייזלקפסטו / זכאי / הומברג / ריפון / לוין / צבי); רביעייה לפסנתר ולכלי קשת במי במול מג'ור אופ. 47 (לוין / מלמר / הרטמן / ימפולסקי); ברהמס: 2 שירים לאלט ויולה ופסנתר ולכלי קשת אופ. 34 (ולצמן / שרון / צורי / הרטמן / ימפולסקי).

רשת א'

08.05 חוגה. עם בני הנדל.

08.27 עד 13.00 משפט דמיאניוק. בנייני האומה בירושלים.

14.06 בראש צעיר. לילדים ולבני נוער.

15.00 צבעי הקשת. שירים לאחר־הצהרים.

15.27 האוניברסיטה הפתוחה.

15.57 עד 19.00 משפט דמיאניוק. בנייני האומה בירושלים.

19.30 שידורים לעולים.

22.05 חבר מאותו כוכב. היכרויות רדיופוניות.

רשת ב'

08.05 בראש צעיר.- תוכנית לילדים בחופשה.

09.05 כוכבי הבוקר. הקומפניון וה־לה־שנסון.

10.05 כל צבעי הרשת. מגזין יומי.

12.10 אלף־אלף ביבית. עם אהוד מנור.

13.05 בחצי היום. חדשות ופזמונים.

14.06 לראות או לא לראות. תרבות ואמנות.

14.30 בת צחוק. הווי והומור.

15.05 רגעי קסם. בעריכת אפרים וייל.

16.05 תוצרת הארץ. שירים עבריים.

16.55 קראתי ספר. קוראים ממליצים.

17.05 יומן בלבלה. עורך: גדעון זלינגר.

17.30 על מספרים ואנשים. המשק והחברה.

18.06 יש שאלות. מנחה: איתן אלמוג.

18.45 היום בספורט.

19.05 היום הזה. עורך: שלום אורן.

19.35 מוסף לענייני צבא ובטחון.

20.05 צמוקים ושקדים. מבחר שירים ביידיש.

22.05 מחפשים את המטמון. בעריכת זאב ענר. מנחה: משה טימור.

00.15 גאוז ועוד. עם לאה ליאור.

רשת ג'

14.05 בטוקגב. שוש עטרי.

16.05 מוסיקה לעניין.

17.05 משקפיים. מיכל שמואלי.

18.05 הצעקה האחרונה. יגאל רביד.

20.05 לי ולך – שיר וברכה.

21.05 פניני גאוז. לאה ליאור.

23.05 מסביב לחצות. יוסי מיאס.

גלי צה"ל

09.05 פתוח. אורלי יניב ודובי לנץ.

11.05 נכון לעכשיו. עם רפי רשף.

13.05 אתר לאתר. להיטים עבריים.

14.05 יום יום דג. אלי ישראלי וארז טל.

16.05 ארבע אחרי הצהרים. שירים עבריים.

16.54 באופן מילולי. אבשלום קור.

17.00 ערב טוב ישראל.

18.05 יער משורר. צבא ובטחון.

19.05 שירים עבריים.

20.05 לקראת גיוס. שאלות ותשובות למתגייסים לצה"ל. ראש אכ"א האלוף נתן וילנאי.

21.30 אוניברסיטה משודרת. פרקים בהמטולוגיה.

22.05 על הדבש ועל העוקץ.

23.05 עשרים וארבע, היום שהיה. ירון וילנסקי.

23.55 שיחת חצות. פרופ' צבי לם.

00.05 ציפורי לילה. נתן דטנר ואבי קושניר.

שידורי צה"ל 2

19.05 רדיו רדיו. יואב קוטנר.

20.05 סבבבבבים. משחקי רדיו לחיילים.

22.05 מסע הקסם המסתורי. מגיש: יואב קוטנר.

23.05 קול הגאוז הזה. מגיש: דני קרפל.

חמישי 30.7.87

קול המוסיקה

07.09 בהאזנה נינוחה. יצירות מושפעות מלחן עממי.

09.00 קונצרט בוקר. קמינסקי: פתיחה סימפונית (ח.פ.י. / מהטה); ליסט – כזוני: רפסודיה ספרדית (בלומנטל / קמרית של פרג / פרושאור); אלגר: וריאציות אינגמה אופ. 36 (פילהרמונית לונדוני / מקראוס); סן־סנס: קונצ'רטו לצ'לו מס' 2 ברה מינור אופ. 119 (רדיו ברלין / שאי / קארל); סן־סנס: סימפוניה מס' 3 בדו מינור אופ. 78 (מארי / פילדלפיה / אורמנדי); ווהן וויליאמס: נשיקת ארס (הסינפונייטה הצפונית / היקוקס); קרמינה בורנה קרל אורף (בלגן / הגגרד / בראון / מקה נערי אטלנט / מקה' ותזמורת אטלנט / שאו).

11.57 פינת השיר. משירי אסתר ראב.

12.00 מן הפרטיה. לנרד טיין: שני שירי אהבה (ברקן / מנזה); וילה לובוס: פנטסיה קונצרטית לקלרנית, בסון, ופסנתר (צ'ייקוב / זוננבליק / צ'ייקוב); ברנסטיין: מסיכה לפסנתר (בר אילן); וילה לובוס: שני שירים אינדיאנים (פאפאס / סטרניפלד); ברנסטיין: סונטה לקלרנית ופסנתר (לסר / מנזה); וילה לובוס: 8 שירים ברזילאיים (פאפאס / סטרנפילד).

13.05 בהאזנה ניצוחה. פרידריך הגדול.

15.00 מפגשים מוסיקליים. בעריכת דני אורסתיו.

16.00 אתנחתא. הרביעייה הישראלית: (טונה / ר. מרכוס / ז. שטיינברג / רגנובסקי). היידן: רביעייה ברה מג'ור, אופ. 64/5 ("עפרוני"); הינדמית: רביעיה מס' 6.

17.30 קשת של צלילים. ג'ון ראולנר: לאקרימה; הנרי פרסל: אלגיה; בנג'מין בריטן: לאקרימה אופ. 43 לויולה ומיתרים.

18.00 פורטורט. פלסידו דומינגו.

19.00 מוסיקה קלאסית קלה.

20.05 דור הזהב. אמנים גדולים בהקלטות היסטוריות: הכנרים: ג. ויון / א. רוזה / פ. דרדלה / ק. גרגורביץ / ב. קרוורוס א. דמברוזיו / מ. מולדר רנר / י ברצה / מ. קירוגה / ש. גאיר ו. סיגטי. מנגנים מיצירות: סן סנס, סימונטי, דרדלה, שופן, וינבסקי, באך, דמברוזיו, סרסטה, קירוגה, מוצארט והובאי.

21.05 ימי המוסיקה הקאמרית בגליל העליון 1987. תומס מורלי: מנגינות לשתי חליליות וקונצ'רטות לשתי קולות [illegible]

23.30 אינטרלוד – רצף מוסיקלי.

רשת א'

08.05 חוגה. עם בני הנדל.

8.27 משפט דמיאניוק. בנייני האומה בירושלים. (עד 15.00).

15.00 צבעי הקשת. שירים לאחר־הצהרים.

15.30 האוניברסיטה המשודרת.

16.05 אריץ לא נודעת. בעריכת אפרים אבא.

18.06 מנחת ערב. הווי דתי ומסורת.

19.10 דף במוציא יומי.

19.20 פרקי היום בתנ"ך.

19.30 שידורים לעולים.

22.05 יש לי חלום. מנחה: יובב כץ; דבורה מילר ואמנון בן־צבי.

רשת ב'

08.05 בראש צעיר. לילדים בחופשה.

09.05 כוכבי הבוקר. האחים אבריל.

10.05 כל צבעי הרשת. מגזין יומי.

12.10 אלף־אלף ביבית. עם אהוד מנור.

13.05 בחצי היום. חדשות ופזמונים.

14.06 לראות או לא לראות. תרבות ואמנות.

14.30 בת צחוק. הווי והומור.

15.05 רגעי קסם. בעריכת אפרים וייל.

16.05 תוצרת הארץ. כבקשתך לשירים עבריים.

16.55 קראתי ספר. קוראים ממליצים.

17.05 יומן בלבלה. עורך: גדעון זלינגר.

17.30 על מספרים ואנשים. המשק והחברה.

18.06 זרקור. מנחה: יצחק גולן.

18.45 היום בספורט.

19.05 היום הזה. עורך: שלום אורן.

19.35 השבוע בכנסת. בעריכת צבי ישראלי.

20.05 שורשים. פולקלור ועדות.

22.05 מגיעה לילית. עם ערנה פאר.

00.15 לנאות בחלום. שירים לסיומו של יום.

רשת ג'

14.05 בטוקגב. שוש עטרי.

16.05 מוסיקה לעניין.

17.05 משקפיים. מיכל שמואלי.

18.05 קליבר. שבועון פופ.

20.05 לי ולך – שיר וברכה.

21.05 מסע רוק. נפתלי מנשה.

23.05 מסביב לחצות. יוסי מיאס.

גלי צה"ל

09.05 פתוח. אורלי יניב ודובי לנץ.

11.05 נכון לעכשיו. יוסי עבאדי.

13.05 אתר אחר. להיטים עבריים.

14.05 יום יום דג. אלי ישראלי וארז טל.

16.05 ארבע אחר הצהריים. שירים עבריים.

16.54 באופן מילולי. אבשלום קור.

17.00 ערב טוב ישראל.

18.05 שעה קלה על בלבלה.

19.05 שירים עבריים.

20.05 לקראת גיוס. שאלות ותשובות למתגייסים לצה"ל: בסיס קליטה ומיון בבקו"ם.

21.30 אוניברסיטה משודרת. מבוא לתורת המוסר.

22.05 על הדבש ועל הביסאק.

23.05 עשרים וארבע, היום שהיה. ירון וילנסקי.

23.55 שיחת חצות. פרופ' עקיבא פלכסר, מרצה לגאולוגיה.

00.05 ציפורי לילה טבלות. אלי ישראלי.

שידורי צה"ל 2

19.05 רדיו רדיו. עם יואב קוטנר.

20.05 סבבבבבים. רש"ים, משחקי רדיו ומוסיקה.

22.05 מסע הקסם המיסתורי. מגיש: יואב קוטנר.

23.05 קול הגאוז הזה. מגיש: דני קרפל.

גלים קצרים
עדנה אדטו

יוצאות לתחרות

מנהל הרדיו, גדעון לב־ארי, החליט לשלוח השנה שלוש תוכניות לתחרויות רדיו, המתקיימות בקרוב ביפאן, בספרד ובאיטליה.

לתחרות פרס איטליה, המתקיימת בוונציה בספטמבר, נשלחה תוכנית אחת מתוך הסידרה התיעודית של אתי פולק „ארץ אחת – יהודים וערבים בישראל 87". התוכנית מתארת מציאות של מחיצות אמיתיות ומדומות ביחסי יהודים־ערבים. מציאות שניזונה מדיעות־קדומות ומנטיות ברלניות קיצוניות. התוכנית אינה מתיימרת להציג פיתרונות. היא מעלה סימני־שאלה רבים, שמתעוררים בנקודות המיפגש של יהודים וערבים בישראל.

רשות־השידור שולחת שופטת לתחרות פרס איטליה. גדעון לב־ארי בחר את עידית צבי, עורכת ומפיקה בחטיבת המוסיקה של „קול ישראל". מאחר ועידית טסה לאיטליה, לא ישלח הרדיו השנה תוכנית מוסיקאלית לפרס איטליה.

לתחרות פרס אונדס, המתקיימת בברצלונה שבספרד בנובמבר, נשלחה תוכניתו של יובב כץ, „שנינו ביחד וכל אחד לחוד". בתוכנית מרואיינים בעל ואשה חולי סרטן שהצליחו לעצור את המחלה, המוסקטאל בן 22 ואשה שהתאהבה בפסיכולוג שלה.

לתחרות פרס יפאן, המתקיימת בספטמבר, נשלחה תוכניתה של יעל בן־יהודה „שירים ושיעורים".



אתי פולק, „ארץ אחת" – לפרס איטליה

היו שיבושים

„זה היה ברוח עיתונאי", אומר ויקטור גרייבסקי, מנהל חטיבת השידורים לחו"ל בקול־ישראל, על הידיעה שהתפרסמה בעיתונות כאילו הפסיקה בריה"מ את שיבוש השידורים מישראל ליום אחד, כמתווה, בעת ביקור המשלחת הרוסית בארץ.

גרייבסקי: „אנחנו משדרים לבריה"מ ברוסית, בבוכרית, בגרוזינית, באידיש ובעברית. מאז 72' משבשת בריה"מ את השידורים. אנחנו מנהלים נגדם מילחמה אלקטרונית. הודות לאמצעים המתוחכמים שלנו, כמחצית מהשידורים שלנו נקלטים, למרות השיבושים. ביום בו ביקרה המשלחת הרוסית בארץ עבר השידור שלנו במיקרה. אין כאן שום מדיניות מכוונת. עובדה, באותו לילה כבר היו שיבושים קשים ואי־אפשר היה בכלל לקלוט בבריה"מ את השידורים שלנו".

המלצת הנחתום

בימים אלה מתכנסים בכפר־בלום שבגליל העליון, 31 מוסיקאים מהשורה הראשונה, למרתון של מוסיקה קאמרית. עידית צבי, עורכת ומפיקה של המרתון, ממליצה על הקונצרטים שאסור להחמיץ.

עידית צבי, טעם אישי:

- ערב צרפתי: פסורה, שיר ערב לטנור, לרביעיית כלי־קשת, לקונטרבס ולפסנתר. פולנק, שלישיה לאבוב, לבסון ולפסנתר. רוול, שירים ממדגסקר. יום שלישי, 21.00.
- ערב שומן וברהמס. יום רביעי, 21.00.
- וויליאם וולטון, פאסאד לשני זמרים, לשחקנים ולקבוצת כלים. יום חמישי, 21.00.
- המלצה חמה: קונצרט הסיום. שוברט, שמינייה לכלי־קשת ולכלי נשיפה. מוצ"ש, 1.8, 21.00. כל הקונצרטים משודרים ב„קול המוסיקה" בשידור חי מכפר־בלום.

אין אוכלים שם
גולין די

רוקקפה. אין טענות

„רוק קפה", הטיילת ת"א, טל. 651111

„רוק קפה" שייך לקומפלקס המסעדות של מלון „ימית", שעל הטיילת. מימין, „קפה רינה". מעל, מיסעדת „הרבי סמס". העיצוב בפנים שובב. ריצפת עץ, תמונות של כוכבי קולנוע מודפסות על גבי התפריטים ועל הקירות וביניהן קישקושי גראפיטי.

בצד, בימה קטנה להופעות. עבור הופעה משלמים עוד 10 ש"ח. אחריים, המון תיירים ורעש. המלצרים, בחולצות „רוק קפה", יעילים. לאכול כאן חשיבות, מישנית. התפריט בהתאם – מעורב: צרפתי, איטלקי, ישראלי, בשר, דגים, סלטים, כריכים וקוקטיילים.

הזמנו סלט ניסואז, שנראה יפה וכלל ביצה, טונה, תפוחי־אדמה, אנשובי, צלפים, לבבות ארטישוק וירקות. היה טעים. איתו הוגש גם לחם כפרי, עם מימרח שום ופטרוזיליה. אחר־כך הזמנו מעורב לשניים על הגריל, שכלל שיפודי הודו, מיני סטייק, המבורגר, חזה עוף ונקניקיות על הגריל. שום־דבר עם כלום, אבל אין טענות.

כל התענוג, עלה 38 ש"ח, כולל טיפ.

פתוח – רק בערבו תשלום – במזומן, צ'קים וכרטיסי־אשראי בעיה – בסביבה שירותים – יש. למי שאוהב ים, רעש, אנשים ואקשן.

משינה: לא נוריד את המכנסיים בשביל כסף

יותם ראובני

משינה כבר הביאה 50 אלף לפארק ● „המעבר ל'צוותא' הוא המעבר לאינטימיות, לא נסיגה שלנו"

להקת „משינה", חמישה בחורים, הופעה בקיבוץ העוגן. השיר על „אנה" הוא שיר על בחורות כמו אנה, שהחיים שלהן כרגע אינם אלא ציפיה לקראת משהו גדול שיקרה – השיר הזה כובש את האולם.

„הסוכן החשאי", שמגיח מהחלום הקבוע של יובל בנאי, חלום על סוכנים רוסיים, יוצאים אל הכפור, חוזרים מן הכפור, לנינגרד, כל זה – „הסוכן החשאי" הוא הקטע הקומי.

חברי הלהקה – בנאי, ברכה, בנסון, רייין, חודרוב – עוסקים כל הזמן בעיבוד נתונים. הנתונים הם המעשים, האהבה, הציפיה. כרורסל אמריקאי, חוף הקאונטרי, תל־אביב, צבא, ציפיה. המופע הוא מסירת דין וחשבון, סיכום ביניים, אפשרות של חיקוי, הצעה. אלה היו הנתונים שלנו, אומרת הלהקה בשיריה, כך אנחנו התגברנו, ככה אנחנו ממשיכים.

הגיל שעל הבימה קרוב לגיל של האולם. רייין בן 22. הקולות שהם עושים על הבימה הם הקולות שהם עשו בחיים, כדי לגבור על הדרמה הגדולה של סוף גיל ההתבגרות, סוף התיכון, לקראת הדממת הנפש בשירות הצבאי. קחו, הם אומרים לקהל, משהו מכל זה, חייב להתאים.

רפי בוקאי, האיש שלנו מ„אוונטי פופולו", עושה על זה סרט וידאו. אין כסף ולכן מצלמים ב־8 מילימטר. משהו כמו המגפון, אותו רמקול ידני של הפגנות, בו קורא בנאי לרחוקים להתקרב ולשמוע את מה שיש לו ולחבריו להגיד.

▲

עמלק, אומר ברכה, זה בשבילי שבט מתקופת אבותינו, שנכחד. משהו דימיוני, שלא קיים עוד. מעבר לזה יש רק ערפל, עולם אחר. חוזה לעבר. לא לאוייב, אלא למקום אחר. שונה. מישהו בונה ספינה ורוצה לברוח לעבר ויש לו נשק נחלי. אני הייתי מאוד רוצה לנסוע אחורה בזמן.

ו„משינה" שרה את השיר הזה, על בדידותו של הנוסע הבינכוכבי, וכל מי ששומע יכול להצטרף אל המסע.הסוף, אמנם, לא הכי טוב:

וכשרצה לחזור ולהספיק
גילה כי לא נותר נוזל דליק
ולאישתו הוא לא אמר
יצא אל תוך הלילה
דוד טיטוס לא מתיישב
גם האישה אותה אהב
הלכה עם מי שבא לה
כי הוא חשבה הוא נעדר
הוא נעלם בלילה
הוא לא ישוב גם לא מחר
האם כל זה כדאי לה

▲

הבהילות, וישנה בהילות, נובעת מכך, שלא רק „משינה" עוסקת בעיבוד נתונים לגיל הזה. גם טרנר, רביץ, גלרון, חנוך, ארצי, „רוקי". צריך, אומר בנאי, להזמין קיץ, קיצים רבים מראש. השוק המקומי מופצץ, שירה מופע בשירה מופע תגע. נפגשים בקסטינה, מחליפים ברטיסים, הולכים למופע אחר.

גיל הצרכנים סוער, תובע. יש ביקוש.

„משינה" כבר הופיעה בפארק הירקון, והערב היא חוזרת, מופע חדש, „צוותא", תל־אביב. המעבר מהפארק ל„צוותא" אינו נסיגה, אומר ברכה, מה נסיגה. „אנחנו רוצים אינטימיות".

הקשר עם האיש באולם, קשר עין, קשר אוזן, עובר מהמבצעים עצמם לתחום הטכניקה. הגיל שלך הוא גיל עוצמת הרעש שאתה יכול לשאת. תקליטי זהב הם פונקציה של רמי הכיס, לפי היכולת של ההורים. בכל פעם, צריך להתחיל מחדש, באולמות הקטנים. מה שהיה לא נחשב כבר. „משינה" תגיע שוב לפארק. ושוב ל„צוותא". וכן הלאה.

זהו בידור: קטעים שנראים אינפנטלים מתבררים כגאוניים, במרדף ההצלחה. הפרוספריטי בשוק הבידור מסתובב בסך־הכל סביב שתי חברות תקליטים. הרעש, התגובה, הריצה והדיבור על מה שיש, גדולים בהרבה ממה שיש באמת.

▲

במשך החזרות שעשתה „משינה" בקיבוץ העוגן, היו חברי משק שבאו אמרו, כן, אנחנו בכלל לא אוהבים אתכם, אבל הבן שלנו דווקא כן. זה היה, אומר רייין, כאילו שהם מאשימים אותנו בכך שהצעירים אוהבים את המוסיקה הזו.

הטקסטים הם עיבור נתונים, שיעבור לקהל. המלים של שלומי ברכה:

היה שעת אותה
הוא מתדלק
את ספינתו אשר
בעמלק
ביום היה הוא נח
עובד בליל
הסיק כלי נשק מתוחכם
נוזל דליק
תרכובת שתוביל אל האתמול
תראה לו את השביל
את למשעול

מה שאנחנו שרים, זה מה שאני מרגיש, אומר בנאי, ואני מאמין שאם אני אוהב את זה, מבטא את זה נכון, יהיו שכאלה יאהבו את זה יחד איתי. ואני מרוצה. אבל אנחנו מבטאים את עצמנו. הרבה את עצמנו. אולי רק את עצמנו. שירים נכתבים בזכנג אחד, מרעיון פשוט, מהר. לא משנה אם זה על מלאך כזה או אחר. הכוונה לחלום. למשהו אחר. מה בסך־הכל קורה. אף אחד לא שינה את העולם. כשאני שר, אני מרגיש שאני לא מזייף. לא מדבר על דברים שהם לא אמיתיים לגבי. המלים, גם לא אני כתבתי אותן, זה כאילו המלים שלי. על דברים שאני מכיר. אם זה לא קרה לי, זה קרה לחברים שלי. וזה מדבר על גיל מסויים, הגיל שלנו. ובלילה, אחרי ההופעה, חוזר לי החלום שלי. מרגלים, אני תמיד מצליח לברוח. אולי דרך פינלנד.

▲

השירים שלנו יכולים לפתח לאחרים את הדימיון ואת הרגש, אומר ברכה. נגיד שיר כמו „אופטיקאי מדופלם", מהתקליט הראשון. היתה בו רשימת דברים, שיוצרת הלך־מחשבה מסויים, אנחנו מעבירים את הרגשות שלנו בצורה לא בוטה. לרוץ עם הדימיון. שיר כמו „הנסיכה": בין אבני הכותל עכביש שחור את קוריו טווה/ גם תחינה אימו לכל אותה יסגור הוא לא אבה/ תוך צריח במגדל הוא את כתו שבה/ על בריח ומנעול ניפץ הוא אהבה. זה שיר על אנשים שמנסים למצוא את המיקום שלהם בחיים ולא מוצאים כלום. חיפוש תמידי. לפעמים אני משאיר את זה סתום, כדי שכל אחד יוכל לרוץ לאסוציאציות שלו. אנחנו לא יונה וולך.

▲

מייקל בנסון שר את הימנון העת הזאת, „הכל עוד אפשרי". בתור שעונה למודעות אישיות בעיתונים, בחיפוש אחר האושר, אחר האהבה.

ההתנהגות בהופעה היא קנויה, מועתקת ממה שרואים בטלוויזיה. תנועות ידיים, גפרורים, רקיעות.

תחשבו על הקסם של המרחקים, אמרו השירים, מה יש כבר להפסיד. ויש משהו מדליק, אומר ברכה, בתמימות של תקופות קודמות. יש לי הערצה לתמימות נקיה. בגלל שאף אחד לא יודע מה בדיוק היה אז, אומר רייין, בגלל זה.

בהופעה שלנו בפארק הירקון, אומר ברכה, היו 50 אלף איש ולא ראינו אף בן־אדם אחד. לא נוריד את התחתונים בשביל כסף.

■

„מישהו בונה ספינה ורוצה לברוח לעבר ויש לו נשק נוזלי. אני הייתי מאוד רוצה לנסוע אחורה בזמן"

■

„שירים נכתבים בזבנג אחד, מרעיון פשוט, מהר. לא משנה אם זה על מלאך כזה או אחר. הכוונה לחלום. למשהו אחר. מה בסך־הכל קורה. אף אחד לא שינה את העולם"

■

„ולא מוצאים כלום. חיפוש תמידי. לפעמים אני משאיר את זה סתום, כדי שכל אחד יוכל לרוץ לאסוציאציות שלו. אנחנו לא יונה וולך"

■

זהו בידור: קטעים שנראים אינפנטיליים מתבררים כגאוניים. הפרוספריטי בשוק הבידור מסתובב בסך־הכל סביב שתי חברות תקליטים

■



להקת „משינה" בבריכה, מלון תל־אביבי. שירים על החיים, חיים כמו הקהל

לחם ושעשועים

■ סרט סודי: ראש המוסד נגד ראש הממשלה

מפיקי הסרט „הינשוף", שצילומיו החלו בימים אלה באיזור גן־מאיר בת"א, שומרים על סודיות מוחלטת. לא נותנים לזרים לבקר על הסט. לא מעוניינים, שפרטי העלילה יוודעו לקהל הרחב. מדובר ב„סופר מותחן". התסריט, של טוביה מנדלסון, עדיין נתון לשינויים. אפילו השחקנים לא יודעים את הסוף.

לפי דובר חברת „אבא", המפיקה את הסרט, השחקנים ואנשי הצוות, נושאים תגי זיהוי עם תמונות. הם אפילו חתמו על טופס התחייבות לשמירת סודיות. מי שינסה לחדור לאתר הצילומים, יצטרך להתגבר על מחסומי משטרה.

במרכז העלילה, עימות חריף בין ראש המוסד לבין ראש הממשלה. ראש המוסד מנסה לסכל פגישה של ראש הממשלה עם מנהיג סובייטי בכיר באירופה. וזה עוד לא הכל. ראש השב"כ נמצא מת בנסיבות מסתוריות במלון קינג דיוויד בירושלים. העלילה, כמו לקוחה מכותרות העיתונים. יש איזכורים גם לפרשת נאפסו. פרשת פולארד.

התכונות המאפיינות, לפי התסריט, את תפקיד ראש השב"כ: בן 50, סמכותי, עם סימני עייפות ותשישות. פיטר פריישטאדט, מגלם את התפקיד: „התיאור בהחלט הולם אותי".

עוד משתתפים: אסי דיין, ליאורה ריבלין, יוסי כרמון, וגם גרליה בסר, מנהל תיאטרון חיפה, ועפרה וינגרטן, שפוטרה מהתיאטרון, לאחר שסירבה לשחק זונה במחזהו של יוסף מונדי. דובר „אבא": „ראיתי את שניהם בצילומים. לא נראה, שיש להם בעיה ביחד". מביים: אמנון רובינשטיין.
● אסי ציון

■ בת־שבע: קפיצה לפסטיבל אתונה

להקת המחול „בת־שבע" תופיע כמורש הבא בפסטיבל הבינלאומי באתונה. הישראלים, יהיו שם בחברה טובה, עם להקות ידועות מרחבי העולם: „סאנקאי ג'וקו", „פול טיילור", „רולאן פטי", „פינה באוש", „לה סקאלה".

בפסטיבל האתונאי, החשוב באירועי התרבות של יוון, מציינים כל שנה מחדש את הקשר בין אמנות העבר להווה.

„בת־שבע" תופיע ב„הרוד אתיקוס אודיאון", התיאטרון הפתוח העתיק שליד האקרופוליס. הלהקה תרקוד את „לליך" (ג'ין היל סאגאן), „בין שני ימים" (רוברט נורת), „קנון" (מארק מוריס) ו„ספסופלקט" (דניאל עזרלו).
● שרה ארנון



אביב. „קיבלתי זריקות, התמוטטתי"

■ מוצי אביב: כך פיספסתי את ההצגה

מוצי אביב, 41, פנים וגוף של נער, במקום להיות על במת היכל התרבות, כאחד מארבעת ה„מקים" באירמה להדוס, מצא עצמו מתאושש בפנימית ג' בהדסה, ת"א.

– מוצי, מה קרה?

„בשבוע שעבר קיבלתי מכה בגב באחת החזרות. לא הצלחתי להתיישר. הלכתי לאורטופד. קיבלתי זריקות ורצתי לחזרות. יומיים אחר־כך, בדיזנגוף, הרגשתי, כאילו הדם עוזב לי את הראש. התמוטטתי במשרד של חברים בלב דיזנגוף. הזריקות, המאמץ בחזרות, הפילו אותי על הפנים.

„בדיקת הא.ק.ג. במיון לא היתה תקינה. שמותי שאני בהשגחה. בגיל כזה, בזמן כזה, א.ק.ג. קטן, עושה לך משהו. זה לא סימפטי. קצת נלחצתי. במוצ"ש רציתי לברוח מבית־החולים, לשחק בהצגה".

נדמה, שמאז הלהיט „מלכות התלמוך" בסוף שנות ה־60, מחכה מוצי לקאמבק. בינתיים, הוא מופיע בהצגות, בהלטורות. „אני מתאים למחזמר. מתנועע, שר, משחק. אבל זה לא התפקיד שיהפוך אותי לסטאר. שמעתי שבהפקה נכנסו להיסטריה. אפשר לחשוב שאיבדו שחקן ראשי. יש חיים לפני אירמה להדוס ואחריה.

„התיאורים בחלק מאמצעי התקשורת היו מוגזמים. לא היה לי התקף לב וגם לא אוטם. נכון, שזה לא היה פרונקל, אבל אני לא מחובר למוניטורים ופלסטיקים. פשוט, תאונת עבודה. בסך־הכל נצטוויתי לנוח כמה ימים. בשבוע הבא אני חוזר לעבודה".
● עמוס ארן

■ בגין וגולדה הופיעו שם

ותיקי חיפה עוד זוכרים את הנאומים הדמגוגיים של בגין ואת נאומי הבחירות של גולדה ודיין, בשנות ה־60 וה־70. גם פרנק סינטרה, שארל אזנבור, קליף ריצ'ארד והפילהרמונית, הופיעו שם. קולנוע „ארמון". קלאסה. גג נפתח. הקולנוע הגדול והמפואר של העיר האדומה. במשך השנים ירד. בתי קולנוע קטנים נכנסו לאופנה. הקהל מעדיף את האולם הקטן והאינטימי, על פני ההיכל הגדול.

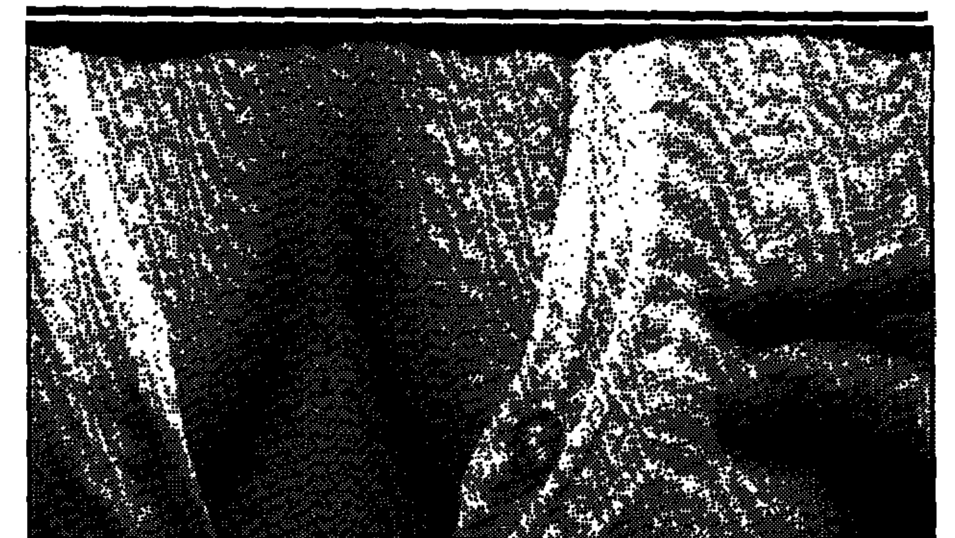
בסוף השבוע, הופך אולם הקולנוע לדיסקוטק. משפחת גרדינגר המחזיקה את „ארמון" מאז שנת 35', השכירה את המבנה למשה שגיב וירון לנדאו. דליה רז, קצינת חן ראשית לשעבר, היא נציגת המשקיעים בדיסקוטק, שיהיה הגדול ביותר בצפון הארץ. 3000 מקומות.

הכיסאות נעקרו, במרכז האולם הוקמה במה מודרנית. בשבועות הקרובים מצפים כאן להופעתה של להקת משינה. בתוכנית, גם יהודית רביץ ושלום חנוך. שגיא: „המקום לא יפול ברמתו מהיכל־התרבות בת"א, הסינרמה או הליקוויד".

קלמן גרדינגר בעל הקולנוע: „צובט בלב. גדלתי עם הקולנוע הזה. היה המפואר ביותר במזרח התיכון. עכשיו התיישן. הזמנים השתנו. הדיסקוטק הוקם רק לתקופת מעבר. בשנות ה־90' נקים כאן מרכז מסחרי, שיכלול גם 5 בתי קולנוע. 'ארמון' עוד ישוב לימיו הטובים".

בקומת היציע יוקמו מועדון חברים סגור, גלריה וקפיטריה. את הקירות החיצוניים לא ישפצו. כדי שישאר משהו מניחוח העבר.

עכשיו, יגיעו לכאן צעירים מכל הצפון והזקנים יאנחו בגעגועים.
● אריה קיזל



צביטה בלב

■ אריק לביא: עם מי הוא משחק מאחורי הקלעים?

מה עושה אריק לביא מאחורי הקלעים של אירמה להדוס, בין כניסה לכניסה? משחק שח אלקטרוני עם עצמו.

– אריק, למה שח?

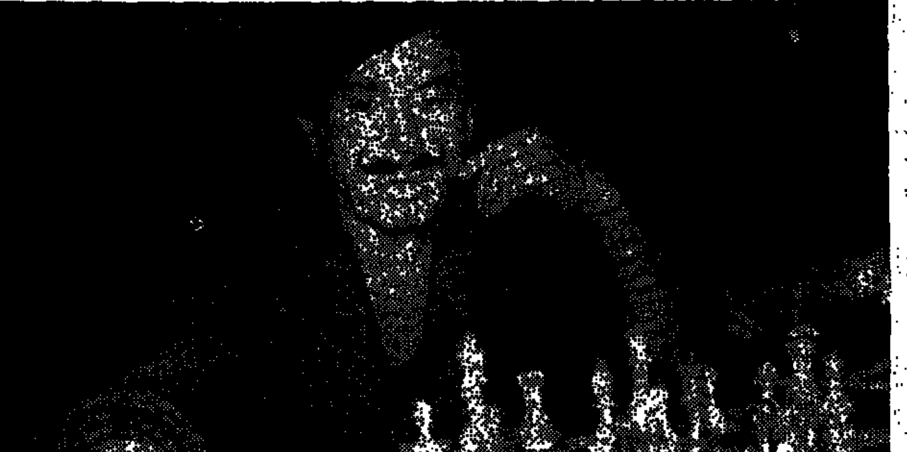
„פשוט, אין מה לעשות מאחורי הקלעים, אז אני משחק. כבר שנים שאני משחק שח. לא שאני שחקן גדול, אבל אני מאוד נהנה מזה".

– מי מנצח?

„תלוי בדרגה. יש 12 דרגות קושי. עד הדרגה הרביעית, אני בדרך כלל מנצח".

– חסרים פרטנרים בשריזדם?

„שיחקתי הרבה עם זקני כסית ומאחורי הקלעים בקאמרי, עם נתן כוגן ואברהם בן־יוסף. פעם שיחקתי אפילו נגד אפרים קישון והוא ניצח אותי כל־כך מהר, שלא ניסיתי עוד פעם. מה שטוב במחשב – הוא לא מעשן לי בפרצוף, לא מזמזם בעצבנות. הוא מנצח ושותק. צריך לחשוב ברצינות על מחשב כפרטנר לחיים. מבטיח לך חיים שלווים, שקטים ובטוחים".
● שלומית מרים



לנגפורד: „לא מקללת. מין נקי".

■ קרולין לנגפורד: אסי יש רק אחד

„גבר מודרני" על־פי קרולין לנגפורד, הוא גבר חזק, משוחרר, בלי שום שטויות בראש. זה גם שם המופע החדש שהיא מעלה, מסוף החודש, ב„במה האחורית", מועדון חדש בבריכת „גלי־גיל" ברמת גן. עניינים שבינו לבינה. גם כתבה את הטקסט.

– המחזה, השראה מחייך עם אסי?

„קשה לומר שהחומר נוגע אלי. לא כתבתי כשהייתי בריכאון. זה משהו קומי. בכלל, אסי יש רק אחד. לא כמו כל הגברים שמכירה באנגליה ובארץ".

– על מה ההצגה?

„בתורה ציונית עולה לארץ לחפש לה בחור יהודי. הולכת לים ומגלה, שהכרישים על החוף – ולא בתוך הים. גם במטוס, המביא אותה לארץ הקודש, אין לה נחת. בכל פינה, גברים עצבנים. חמים.

„זו לא הצגת מין. לבושה לגמרי, אבל סקסית. שמלת מיני צמודה ושחורה. לא מקללת. לא מרכרת גסויות. מין נקי. במציאות, למשל, אין לי אמא יהודיה וגם לא מעניין אותה אם יש לי או אין לי חתן".

– לבכורה, תזמיני את אסי?

„בטח, אבל אני יודעת מראש שלא יבוא, כי הוא לא סובל פרמיירות. סך־הכל אנחנו ידידים טובים. היה לנו פסח אחד בחיים. אז מה? מותר לבנאדם פעם להתפוצץ. לאף אחד לא קל בחיים. הרבה אנשים לא מבינים אותו, בגלל שיש לו הרבה שכל".
● חבצלת דמארי

■ מהפכה בפילהרמונית

מהפכה קטנה של הצעירים מתרחשת בימים אלה בפילהרמונית, ביוזמתו ובהשראתו של זובין מהטה. הכיסא של הנגן הראשי, המוביל (חיים טאוב) מתפנה. זה הכיסא היוקרתי ביותר בפילהרמונית ועיני כל הכנרים לטושות אליו.

עשרה מטובי הכנרים בארץ ניגשו לבחינות. נתבעו לעבור טבילת־אש כמעט בלתי אפשרית – לנגן כמו פרלמן את הקונצרטים הגדולים לכינור.

לגמר הגיעו שלושה: לור שוסטר, עולה חדש מבריה"מ, חבר הפילהרמונית; אורה שירן, הכנרת הראשונה של התזמורת הקאמרית; יגאל טונה, הכנר הראשי של תזמורת ירושלים. בקונצרטים האחרונים, תחת שרביטו של מהטה, כל אחד מהשלושה ניגן, בתפקיד, תחת עינו הפקוחה של מהטה.

עדיין לא נקבע הזוכה המאושר. יעקב מישורי, חבר הנהלת הפילהרמונית: „לשלושה מחכה עבודה קשה. הם חייבים במשך שנה שלמה לנגן בתפקיד, לסירוגין, עד שבסוף העונה הבאה נחליט מי עמד בנסיון הקשה – והכיסא יהיה שלו. מהטה כבר הציע לשירן ולטונה להישאר בפילהרמונית, אפילו אם לא יזכו בכיסא הנכסף".

מהטה לא יוותר בקלות על הסיכוי לרענן את שורות התזמורת, עם כנרים מעולים וצעירים.

■ קדישמן וקרוון באולימפיאדה

שני אמנים ישראלים, מנשה קדישמן ודני קרוון, ישתתפו ב„אולימפיאדה האמנותית", שתלווה את אולימפיאדת־הספורט, בשנה הבאה, בסיאול.

קרוון וקדישמן, שניים מתוך כמה עשרות אמנים מכל העולם, שיציגו פסלים בפארק, שיוקדש לעניין בבירת קוריאה.

קדישמן יציב שם פסל, שכבר הוצג במקום אחר, ונושאו – עקידת יצחק. קרוון מבקש לעצב פסל חדש, „תפור" על מידות המקום. הוא נמצא עכשיו בסיאול לצורך בחירת האתר ותיכנון הפסל.

קרוון טס לסיאול, לאחר ששהה כמה ימים בישראל, בתום אירוע־הפתיחה של הדוקומנטה, בקאסל, גרמניה. בעת השהות הקצרה בישראל, השיא קרוון את בתו הבכירה.

קדישמן שוהה בשבועות אלה בניו־יורק, אחרי שהציג באירופה.
● עמנואל בר־קדמא

■ דניאל פאר ינחה מגאזין חדש לרכב

דניאל פאר ינחה בסתיו מגאזין חדש לרכב, „גלגלים", שיוקרן בטלוויזיה אחת לחודש.

– דניאל פאר, אתה נהג זהיר?

„זהיר מאוד. אני שונא נהגים לא זהירים. בכביש אני צועק עליהם כל הזמן. אין לי פגישות עם אנשי החוק. אני אף פעם לא מקבל דו"חות. אפילו לא על חנייה".

– באיזו מכונית אתה נוהג?

„באונו או בפיג'ו".

– איך אתה מתייחס למכונית שלך?

„בכבוד גדול. המכונית, לצד הדירה, היא השקעה. צריך לדעת לשמור על ערכה. צריך לדעת איך להתנהג איתה".

„גלגלים" יעסוק בקניה, מכירה, אחזקה, ובזהירות בדרכים. תהיה גם פינת המצלמה הנסתרת, האמורה לגלות לנו, בין השאר, מה באמת קורה במוסכים, וכיצד לזכור הדראר נהגים שנסעו במהירות מופרזת.
● עדנה אדטו

■ מני בגר: ראיתי אנשים ב'קריז'

שיר חדש ומפתיע מתנגן מעל גלי־האתר בימים אלה – „המלך הלבן". מלים, לחן וביצוע: מני בגר.

השיר נוגע בבעיית הסמים, בהירואין.

נער שר:

„שומע צעדים ברחובות ריקים/ ועה קרה על לחיו צורבת/ לאיש שלו עם הציפור כולו געגועים/ ייקח את פתיל חייו לסוף הדרך/

הלב שלו הוא כדור של שלג/ ובצל שלו יש דם/ עיניים עמוקות יותר/ הוא לא הביא את זה בזמן.

לא יודע אם יגיע/ עכשיו זה מאוחר/ מתוך מסך עשן יופיע/ המלך הלבן.

אש מהשמים/ לתא הטלפון זוחל, ומחכה לעוד סימן/ האיש שלו נשמע תמוס הלילה/ יעשה עוד ניסיון/ הוא מכווץ, מוחו קורח/ המלך הלבן ניצב בשער".

– מני בגר, חוויות אישיות?

„לא, אין לי ניסיון אישי, אבל ראיתי אנשים ב'קריז'. ראיתי מישהו שכמעט מת מהירואין. אני מתעניין בנוקים שגורם הסם".

בגר כתב את השיר לזכר פיל לייונט, סולנה של להקת „ליזי הרזה", שמת בשנה שעברה ממנת־יתר של הירואין. השיר יופיע באלבומו החדש של בגר, שייצא בחורף.
● דני בלושטיין

„7 לילות" ממליץ

זה השבוע שלך

■ קוטש: קוטש?

הביקורות לא אהבו את ההצגה „קוטש" שכתב וכיים סטיבן ברקוף.

המפיק גיורא קירשמן: „זה היה הימור מצידנו. עשינו 6־7 הצגות עד הבכורה. התגובות היו מעורבות. ההצגה לא הלכה כל־כך, אז החלטנו לקפוץ למים ויהי מה. אני לא חושב שהמבקרים 'כיסחו'. פירגנו לשחקנים ולבמאי, אבל לא לתמר".

– תמשיך להציג את „קוטש"?

„בינתיים כן. הקהל יגיד את שלו".

השחקן אשר צרפתי, משתתף בהצגה: „אני לא מסכים עם הביקורת, שהמחזה לא טוב. אני חושב שהוא חשוב. אולי יש בו יותר מדי פלוצים וגרעפצים, אבל זה מחזה אינטלקטואלי, הדן בחיי־הלחץ של האדם בעיר הגדולה. הקהל משתין מצחוק בהצגה. בכית הוא חש כאב ממנה. אולי המבקרים עייפים מלצחוק אחרי 200 הצגות שהם רואים בחודש.

„אני שמח להשתתף בהפקה. מזמן לא שיחקתי בקומדיה, וכשסטיבן ברקוף הציע לי להראות מן אחר ביכולת שלי, לא היססתי".
● עמוס ארן

אמרתי לכם





חיים משה, יוני 84', ראיון, אחרי השלאגר „לינדה לינדה": „בתוך תוכי חלמתי להיות זמר גדול, אבל פחדתי להוציא את זה החוצה. לא ידעתי איך אוכלים את זה. ידעתי רק שכאשר אשכנזים יאהבו אותי, אהיה זמר גדול. הייתי קודם זמר של קהל מצומצם וזה היה בסדר. הקמתי תזמורת, הופעתי והייתי, מה שנקרא, זמר חתונות מצליח".

חיים משה, יוני 87', ראיון, אחרי „תודה", „כל נדרי": „את מדברת איתי על אשכנזים ושחורים. תשמעי, אני לא מכיר לא את אלה ולא את אלה. אני את השירים שלי מוכר לכולם. יש גם שחורים שלא אוהבים את השירים שלי, בדיוק כשם שיש לבנים שלא אוהבים אותם. אני שר לכולם, לא חשוב למי".
● ריקי רנון

רוקקפה הולך לא רע

נחמה דואק

זה עסק, לא בית־כנסת. סי היימן עושה 60 דולאר להופעה

על הבימה מתפתלת סי היימן, מוארת על־ידי שלושה זרקורים. תנועות פרובוקטיביות, שירה חזקה, כוח. מלווים אותה, בין השאר, צוף פילוסוף בבאס וז'אן־ז'אק גולדברג בתופים. שעה־וחצי הופעה. הקהל נסחף.

„רוקפה", בית־קפה ומסעדה במיפלס התחתון של מלון „ימית" ובבעלותו, על רצועת הטיילת בתל־אביב. פתוח מ־6 בערב עד 4 בבוקר. מקום שמצהיר שאינו עוסק בפילנטרופיה אלא בביזנס. מסעדה פלוס זמרים כהופעה חיה. 170 מקומות, כולל מקומות־עמידה ליד הבאר. כשיש הופעה, גובים 12 ש"ח עבור אוכל ושתייה. שווה.

ה„רוקפה" הישראלי הוא חיקוי ל„הארד־רוק קפה", רשת מסעדות עם מוסיקה, חיה או מתקליטים. סניפים בניו־יורק, רחוב 57, בין השדרה החמישית לשישית, בלוס־אנג'לס, בטוקיו, בשטוקהולם, בלונדון. בכל הסניפים תפריט קבוע.

המלון התל־אביבי לא הסתנף לרשת, וקיצר את השם ל„רוקפה". סיבה ראשונה – תפריט הרשת אינו כשר והמלון לא רצה להתעסק עם הרבנות. סיבה שניה – הרשת, כך מסרה טולין וינברג, אשת יחסי־הציבור של המלון, ביקשה סכום כסף אגרי עבור הרשות להשתמש בשם. „כמה? סוד מיקצועי", אומרת ויינברג.

נפתח בספטמבר 86'. לפתיחה הוזמנו 1,500 איש. הופיעה להקת „בושם", המורכבת מיוצאי „בגוץ". התלהבות הקהל הציתה את דימיון הבעלים, שהחליטו על הופעות חיות ללא תשלום. אנשים יאכלו, ישתו ויצפו בהופעה. ההכנסות מהאוכל יכסו את התשלום לזמרים. המטרה: להביא קהל צעיר ולהקים מקום מיפגש של מוסיקה חיה, מוסיקה מתקליטים ואוכל.

בהתחלה, היו הופעות מדי יום – בושם, סי היימן, קורין אלאל, הראלה גר, רני ליטני ואפרים שמיר. כל אחד יום בשבוע. קורין וגר הופיעו אחת לשבועיים. הן אינן מופיעות עוד. הסיבה, לטענת יחצ"נית המלון, כספית. אמרגנה של אלאל טוען למתייכות קודמת לבית־ליסין, שום קשר לכסף.

כיום, מופיעה ביום ראשון להקת בושם, ביום שני סי היימן, וביום רביעי רני ליטני. ימים, שבדרך־כלל חלשים מבחינת קהל. כשבושם מופיעה, הבאר מפוצץ. כשיש הופעה, באים למעלה מ־200 איש, יותר מאשר בבתי־הקפה האחרים בטיילת. סי היימן ושלושת חברי להקתה מקבלים 360 ש"ח, 140 כ"א.

– אתם מנצלים את העובדה שהאמנים רוצים להופיע, ולכן התשלום בלי־כך נמוך?

וינברג: „אין ניצול. מדובר בשואו־ביזנס. הם יכולים להופיע, מצדי, בכל מקום. אנחנו רוצים להרוויח. יש לנו תקציב לאמנים ומי שאינו מוכן לקבל את התשלום שלנו, שלא יופיע. אחרי הכל אנחנו מיסעדה ולא מועדון. ברגע, ההופעות אינן מוסיפות קהל. בימים שאין הופעות, לעתים המחזור הכספי גדול יותר, כי הקהל מבוגר יותר".

יהודה רסלר, מנהל המקום: „בדרך־כלל בקשי מתאזנים. המוסיקה החיה היא בעצם בונוס לקהל".

סי היימן תופיע במקום עד להצעה אטרקטיבית יותר. וכמוה האחרים. זה עסק, זה לא בית־כנסת. מה זו הצעה אטרקטיבית יותר? 100 דולאר נקי לערב.

נעים ברוקפה. קהל יפה, מעורב, אמנים, זוגות צעירים, אווירה משוחררת. תפאורה שמזכירה מקומות דומים בניו־יורק ובהמבורג. תאורה תעשייתית. צינורות רחבים, ארוכים וכחולים, שיוצאים משומקום ונכנסים לשומקום. על הקירות צבועים תקליטי־זהב ממוסגרים, אלווים, דייויד בואי, צילומים של ג'יימס דין.

מערכת־הקול סבירה. האוכל בינוני, כמו ברוב המועדונים מטיפוס זה. תשומת־הלב מרוככת, בדרך־כלל, בבאר. באר טוב, ראש טוב, הכל טוב.



רמי קליינשטיין וחלי גולדברג על הבר של רוקפה, טילת ת"א. תצלום: מיכל היימן

פשנל

חשיפה ראשונה

אדם ברוך

האבא של „הגשש החיוור", אברהם („פשנל") דשא, מדבר בגלוי על עסקי הבידור הישראלי: אין יותר מפיקים, כולם מתווכים ● שפע מופעי הקיץ הנוכחי ימוטטו את הענף ● מכה ושמה טינה טרנר ורי' צ'ארלס ● החלום הגדול: פרס ישראל לגשש ולו ● סנדרסון, טופז וצפיר תפשו את הפטנט: הם האמרגנים של עצמם ● געגועים לשנות ה־60, לאורי זהר, לנסים אלוני. מחשבות על פרישה



פשנל עם יוסי בנאי. געגועים לעשור הקודם. מה שהיה לא יהיה. צילום: ציקי מנשה

– פשנל, צריך באמרגן מופעי־פארק המוניים מפריע לך? מקלקל לך את העסקים?

„כן. אבל, אני לא יכול לבקר את זה. מה שטוב בשביל התושבים לא בהכרח חייב להיות טוב בשבילי. זה מפריע לי, כי זה לא מתוכנן כך שאוכל לתכנן את המופעים שלי, באותו זמן. הייתי מצפה מצייך שייתן לי את תוכנית האירועים הצ'יצ'ית לקיץ. אני יודע שהוא לא מוכן עם תוכנית".

– ערב בזה, עם מתי כספי ואריק טרופית, המטלא אולם בת"א, בשעה שדומינגו מופיע בפארק, בחינם, בפני 200 אלף אנשים, עלול היה להיות 'התאבדות' מבחינתך, לא? דרך אגב, אריק טרופית, אם מותר להביע דעה, הוא ערב־בידור מהמדרגה הראשונה, מיקצועי, סוחף, נהניתי מכל רגע. אבל, הוא נראה כסיכון בכלל גבוה למדי, הפקה יקרה, 32 שקל כרטיס.

„'דומינגו בחינם' מסוגל לחסל כל מופע אחר באותו ערב בת"א. ביקשתי ממתי כספי, וחבל שהוא לא עשה את זה, שיודה לקהל בסוף הערב, ויציין שהוא מודה על הבחירה בין מופע חינם לבין מופע בתשלום מלא.

„32 שקל כרטיס זה המחיר הגבוה בבידור. להפקה כזאת גדולה מוכרים כרטיסים גם יותר ביוקר. הפקה גרנדיוזית מדי? לא מתאימה לישראל 87'? אולי טעיתי בקריאת מפת הבידור הנוכחית? כן, זו הפקה גדולה. הייתי משווה אותה להפקה כמו „עלובי החיים": תזמורת גדולה, משתתפים רבים, תלבושות, תפאורה, שירותים מסביב. בערך 60 איש עובדים בהצגה ובהפקתה".

– כמה זמן לוקח לך לחוש אם ההצגה תלך או לא?

„מני פאר? אם המופע שלך, מצולם טוב, ואם מקדישים לו מספיק זמן, אז התוצאה טובה. לא תמיד זה קורה. אצל מני, מתי כספי והמופע לא קיבלו את מלוא הטיפול הדרוש. מוטי קירשנבאום הצליח להעביר טוב את 'ההיסטוריה של ארץ ישראל, השלמות ותיקונים', כי מוטי יודע יוצא־מן־הכלל לעבוד עם טלוויזיה. הוא הכין את השידור שלו בחוכמה והוא ראה את האותות למחרת היום.

„אנחנו קיבלנו שעתיים, בקושי, לצלם שני שירים, והאיצו בנו. מבחינתנו, מני פאר לא הקפיץ ממש את העסק. הקפיץ מעט.

„הטלוויזיה היא נושא בפני עצמו, חשוב וגדול. הנה, דודו טופז ניהל את עצמו יפה מאוד. הוא בנה את עצמו בטלוויזיה, ואחר־כך הריץ ובחן מה הקהל אוהב אצלו. ויש לו קהל".

– פשנל, צריכה להיות לנו בעיה נפשית או עיסקית עם הטלוויזיה כיתונת 'שירותים' לטופז, פאר, זילברמן?

„תראה, אם אני משתדל לא להיות קנאי – והמקצוע הזה מלא קנאה; אני מקנא בכתבה על יהודית רביץ, פשוט מקנא – אז אני חושב שזה נהדר, ואני חושב שמי שיש לו מרפקים, מי שיש לו קשרים עם הטלוויזיה, מצליח. למה לא? הטלוויזיה היא הכלי, וככה זה צריך להיות. מי משתלט על הכלי? הכל זמני. כשיבוא מישהו יותר מוכשר, הוא ייתן בעיטה למי שפחות מוכשר".

– אתה מחכה לטלוויזיה מסחרית?

„מאוד. למה? כי יש לי כמות עצומה של חומר של הגשש החיוור, שאני אוצר אותה פה, בבית. אני לא מוציא. זה 18 שעות של חומר. אני רוצה למכור אותו.

– אבל, פשה, אתה איש המיקצוע, ידעת שהקיץ יהיה מוצף בטרנר/ צ'ארלס. היית צריך לקחת את זה בחשבון. במשך שנים, היית 'האף' של עסקי השעשועים, ידעת מתי, מי, בכמה, איפה. מה קורה?

„ראשית, לא הייתי 'האף'. אין 'אף'. יש רק מזל ומעט תושייה. אל תעשה ממני 'האף' של הבידור הישראלי.

„טרנר? לא ידעתי. היו דיבורים עליה, אבל זה היה באוויר. ריי צ'ארלס? בסך־הכל ידענו על בואו לפני כארבעה שבועות, ואני כבר הייתי בחזרות עם כספי/טרופית, אתה מבין, כבר בתוך החזרות, בתוך ההשקעה.

„לא, לא ידעתי שפסטיבל־ישראל ימכור 150 אלף כרטיסים. אבל, פסטיבל ישראל הסתיים בתחילת יוני, כלומר לא הפריע לי בכלל. תיכננתי את המופעים מייד עם סיום הפסטיבל, ואז חשבתי שאני אהיה אחת הסנוניות היחידות או הראשונות בשוק. הבאתי בחשבון שיהיו הרבה מופעים בקיץ, אבל לא תיארתי לעצמי את ההיקף.

„כן, הג'וב שלי כולל תיכנון וחיזוי השוק. אבל, אני לא יכול לדעת מה נעשה במישרדים אחרים, הכל סודות, אנשים לא מספרים. טינה טרנר היתה הפתעה".

– אין לך טענות לקהל?

„תבין טוב, אין לי טענות לאף אחד. אני מקבל הכל כמו שישראלי מקבל את איתני־הטבע שלנו שביתה, אין כניסה, מזג אוויר. אני מקבל את זה ואני צריך להסתדר עם זה".

– מהי המדיניות אצלך בעת? זהירות? השקעות מצומצמות? סיכונים קטנים יותר? „הגששים" הוא הנכס הבטוח, התמיד־מניב שלך?

„אני לא רוצה לתת עצות לאחרים. אני צריך לעשות תיכנון מחדש של המערכת שלי, להתחשב במציאות, לקרוא את המפה נכון, למפיקים הפרטיים, בקרוב מאוד, לא יהיה מה לחפש כאן".

– עידן ימות המפיק הפרטי? ואם נכון יהיה לומר שזה זמן המפיקים ממילא עברו בעצם לתיווך, לתיווך פשוט?

„נכון. נכון מאוד. אני רוצה לומר לך משהו על המפיקה ובעלת התיאטרון מרים עציוני. היא, ברמה הישראלית, מפיקה קלאסית. היא לא אמרגן. אנשים טועים כאן בין מפיק לבין אמרגן. לא כל אמרגן הוא מפיק. יש מעט מפיקים אמיתיים.

„היא מפיקה אמיתית: משקיעה את כספה שלה, מפיקה דברים בטעם, מפיקה רצינית. אני רוצה לתת לעצמי מחמאה: אני דומה לה.

„והשאלה הגדולה היא מה יקרה למפיק הישראלי, במציאות העיסקית והבידורית החדשה.

„כל אחד נמצא במקצוע הזה בגלל הכסף. אבל, הכסף אינו הכל. לכל מיני אנשים נדמה היה, שהבידור והתיאטרון הם מיכרה־זהב. זה לא בדיוק כך. האתאפרים נופלים, נפלו וייפלו.

„אני אף פעם לא לוקח אחוזים מהאמנים. אף פעם לא לקחתי אחוזים. אני מסרב לקחת אחוזים. אני מציע לאמן או שותפות או משכורת.

„אני מפיק, ואני רוצה להישאר מפיק, במסגרת של מפיק. אני רוצה להיות חלק מהיצירה, מהתחלה עד הסוף, עם כל הסכנות הכרוכות בדבר. השאלה



אורי זהר. „את 'אני ושתי' הוא לקח ממני". צילום: צבי פרידמן

דני סנדרסון, ההבדל בין בורות לגשש החיוור הוא גם ביוגראפי. צילום: מיכל הימן

„היא רצה היום שמונה שבועות. היתה לי אכזבה שלא המריאה כבר אחרי שבועיים".

– אכזבה ממה? מהקהל? מהתקשורת? מהמושג 'שח לאחוזי' מעצמך? מיכולת הצמיחה שלך? ממי האכזבה?

הקטנה אחזכרת יפה מתוכנית הטלוויזיה של מני פאר, וקיבלה ביקורות טובות. כמה שווה הופעה בטלוויזיה? יש הבדל בין פאר לרבקה מיכאלי, מיכה למסיבה, מבחינתך כמפיק?

איך משתלים לטלוויזיה? מתי? איך שהתוכנית מתחילה? לאחר שבועות אחרים?

הקרב יש לך ספיישל על כספי/טרופית בטלוויזיה, 50 דקות, זה טוב? זה לא יאכל את ההצגה? אנשים לא יאמרו לעצמם כבר ראיתי אותה בטלוויזיה?

„אחד אחד, לאט לאט. חשוק מוצף, אנחנו צריכים להתחלק עם כמות ענק של מופעים. לקהל מוצע שפע מופעים בלתי רגיל. התחרות על תקציב הבידור המשפחתי עצומה. והקהל יודע שנהיה פה עם כספי/טרופית. גם אחרי שטינה טרנר תיסע, אז הוא אומר לעצמו, בסוד, שמענו שכספי נהדר, אז נראה אותו אחרי שטינה טרנר תיסע.

„מה קרה? טרנר באה רק ליומיים, ובוב דילן בא ליום, וריי צ'ארלס בא לשלושה, והאלארס בא ליומיים. תעשה חשבון, יומיים ועוד שלושה ועוד שלושים מכל מיני, וכיסית עונה שלמה עם מופעים מיובאים, מתווכים.

„אורי זהר עדיין חי תקשורת. נשאר אקסהביציוניסט. אני מתגעגע אליו"

„היכולת שלי להעביר פעמיים בטלוויזיה את כספי/טרופית, פעם אצל מני ופעם בספיישל? היכולת הזו קשורה לדבר אחר – פגשתי את מנהל הטלוויזיה, ואת מנהל מחלקת הבידור בטלוויזיה, את רשי גינת ואת אורי פורת, כהצגה, כהפסקה. הם חיפשו אותי, ואמרו לי תשמע, מוכרחים לעשות משהו, אתה מוכן לעשות ספיישל של 50 דקות.

„מה הסכנה בספיישל כזה? שמשה מאוד אנשים יראו, יגידו ראינו, ולא יבואו לאולם. לקחתי את זה בחשבון. למופע, כשישודר, יישאר בקושי הדרש הנצי. ההצגה נמצאת היום בתארצה יוצאת מן הכלל. כלומר, לפי החישוב שלי, הספיישל נכון.

„באמור, לא לקחתי בחשבון את הצפת מופעי הקיץ, אבל הספיישל נכון. איזו הצפה, קשה להאמין. יש פה יותר מופעים מאשר בכל בירה אירופית".

– היו כמה שנים טובות מאוד, לא? שנים של שליטה מלאה שלך, היית המלך, לא?

„לא היו אף פעם שנים כאלה. הייתי רוצה שזה מה שיקרה, למה לא. במציאות יש תחרות גדולה, יש תיאטרונים מסובסדים. אין לי עמדה נגד התיאטרון המסובסד. אני צריך לחיות עם המגבלות והנתונים האלה.

„אתה שורד ונשאר, למרות שאתה יודע שאתה מתמודד עם תיאטרונים מסובסדים, עם אולמות מסובסדים, בכל הארץ. ישראל מלאה מתנ"סים. 'אמנות לעם' – הם אומרים לך, אתה רוצה לבוא להציג אצלנו? אז אנחנו קובעים לך את החוקים, ואתה תמכור כרטיסים במחיר כזה וכזה. ואתה אומר, אבל אני הפקה עם 60 איש, לא הצגה עם ארבעה. הם אומרים, זה לא מעניין, הצגה זו הצגה, תמכור כרטיסים כמו שמכרנו אתמול להצגה עם חמישה משתתפים.

„למה זה מוביל? הכל יתכווץ כאן, מבחינת המפיק הפרטי, העצמאי, ואז גם 70% הצלחות לא יספיקו, בתנאים של הארץ היום. תעשה בעתיד הקרוב ותראה מה קורה למפיקים שמפיקים דברים בסדר־גודל של כספי/טרופית.

„מפולת? אולי לא ממש מפולת בשוק המפיקים, אבל בוודאי קשיים גדולים מאוד. אני לא יודע מה המשאבים של מפיקים אחרים, אבל מי שאין לו משאבים יהיו לו בעיות. יהיה עצוב כאן".

„היו שנים רעות. טופול, בורוביץ, יוסי ריגר, צ'פאי, ויגאל ארנון הילוו לי כסף"

היא השאם זה ניתן עדיין, עד מתי, אם זה לא הולך למות, להיעלם. הכל לי. אני אוהב את התיאטרון, אני פה לא בגלל הכסף. אני בגלל האהבה לתיאטרון".

– פשה, אנחנו מדברים הרבה על הגשש, על הרקע הישראלי. ב־1980 באו אליך סנדרסון/ פורת, אתה ידעת לזהות את שורת, את הישראליות המיוחדת שלה, אתה עמדת איתם. אבל, אם ב־87' תגיע אליך פורת 2, תדע לזהות אותה? אתה עדיין מעוניין? האם סנדרסון לא היתה הקליטה הישראלית האחרונה שלך? איך אתה תרגיש היום את המרש ששכט הרחוב

הישראלי? תן לי רצף אסוציאטיבי המתקשר בתודעתך עם הרחוב הישראלי.

„בעבר הלא רחוק, הרחוב הזה היה: מכבי, הפועל, בית"ר, גדמאיר, גדרינה, בית־העם, הצגה יומית למחוסרי עבודה במגדלור ב־11.00 בבוקר, סרט עם 40 מערכות. זה היה בשבילי הרחוב. וכששמעתי את כוורת, ראיתי את ארץ־ישראל, ראיתי את המקום בו גדלתי, הרגשתי שזה חלק מהרחוב.

„את הדברים האלה אני חש. אין לי שום רדאר. ואין לי שום דבר אחר בקשר לשום תרבות אחרת. אני יכול לראות מחומר בחו"ל, לחשוב שהוא נהדר, להביא אותו לכאן – והנה כישלון. אני לא יכול להיכשל בדבר אחד: בדברים ישראליים. ואף פעם לא נכשלתי בהם.

„אם תסתכל בתיאטרון העממי, מה הצליח? הקלאסיקה הישראלית: בצל ירוק, תרנגולים, כוורת, גשש חיוור, גדי יגיל, יוסי בנאי".

– כוורת לא המשיכו איתך. והגשש כן. למה? מבחינתך, מה ההפרש בין הגשש לכוורת? פסיכולוגיה? גיל? יחסים אישיים?

„הגשש החיוור זה משפחה, חברות, תופעה, מזל; אדם יש לו חלום, והוא רואה שלושה אנשים, שהוא היה רוצה שהם יהיו 25 שנה ביחד, שהם יצליחו, ושהם ימלאו אולמות ויעשו חומר שהוא אוהב, ופתאום החלום מתגשם, כל הדברים מתגשמים. זה מזל".

▲

– אתה בן 60, היית מבוגר מדי בשביל עוד מישפחה? בשביל מישפחת־כוורת?

„ראשית, אני תמיד בן 50, ובעוד 10 שנים גם אהיה בן 50. כוורת היתה קבוצה יותר מדי גדולה של אנשים. כולם סולנים. הם לא יכלו להסתדר ביניהם תקופה ארוכה ביחד.

„על דני סנדרסון חבל לי שלא נשאר אתי. זה באשמתי, ממש באשמתי. למה? לא היה לו סיפוק מיסחרי מהשותפות איתי. בהתחלה, כשזה הצליח, הוא וחבריו לא רצו להיות שותפים, עבדו על משכורות. בתוכנית השנייה, הם החליטו שהם רוצים להיות שותפים – ואז, מיסחרית, זה לא הצליח. הם היו די מתוסכלים. אחר־כך היתה לנו להקת „גזוז", שלא הצליחה מבחינה מיסחרית. ככה זה, קורה, ככה זה. זה הגיע לפיצוץ בינינו.

„במישרד שלי, אנשים שלי, לא התייחסו לסנדרסון טוב. אני לוקח את זה על עצמי, אחריות שלי. הוא יוצר מקורי ישראלי מעולה. חבל לי לראות אותו במקום אחר. הוא גדל אצלי. הייתי רוצה שיהיה אצלי, חבל, באמת חבל".

▲

– יש לך מניית־יסוד בתיאטרון הישראלי, במובנו הרחב, בולל בידור. והתחלת ב־1966, עם תיאטרון „זירה", שהיה תיאטרון מודרני, אולי ממש אוונגארדי, מיקי אלמז, עדנה שביט, יונסקו, בקט. באותן השיחות, הצגת את „זירה" כיסוד של הגשש. אתה מוכן להסביר?

„אני רואה במחזות האוונגארדיים שעשינו ב'זירה' – ב'זמרת בעלת הקרחת', לדוגמה – את היסודות של הגשש החיוור. האבסורדיות שהיתה ב'זמרת', החשיבה האבסורדית, השפיעה עלי כשעברנו בגשש החיוור. מערכוני הגשש, רבים מהם, בנויים על חשיבה כזו: המערכון של נסים אלוני על טבריה; בגדד' של יוסי בנאי.

„הייתי נהג מונית, והגעתי לתיאטרון. אהבתי את יונסקו ובקט. אהבה טבעית, פשוטה, בלי השכלה. ירדו עלינו. לא להאמין איך ירדו אז על המחזות של יונסקו ובקט. עוזיה רפפורט וגמור ז"ל כתבו: המלך הוא עירום!

„עברו 25 שנה, ו'הזמרת' היא נכס־צאן־ברזל תיאטרוני. מה קרה לחברה הישראלית, לבידור הישראלי, לתיאטרון הישראלי ב־25 שנה האלה? אז, היה קהל מצומצם לתיאטרון. והקהל הזה עדיין לא היה מוכן לקבל את סוג ההומור האבסורדי. הקהל השתנה, הכל השתנה. אתה יודע, אני 'הצבעתי' בשביל יונסקו, ולא היתה לי שום השכלה תיאטרלית, אף פעם לא למדתי תיאטרון".

– אתה חושב שזה יתרון מסוים?

„אולי במיקרה הפרטי שלי. היה לי מזל כזה, אני יודע. הבת שלי למדה תיאטרון, והבן לומד תיאטרון. יכול להיות שצריכים ללמוד. אולי הם יצליחו יותר ממני. אולי אני טועה, אבל מבחינתי ההשכלה הכי טובה זה הנסיון, נחיתות מול משכילי־תיאטרון? לא".

▲

– היום, יש קהל־תיאטרון עצום, מי הקהל הזה? אנחנו קהל אופנתי, עממי? מתוחכם? בוגרני, מבחינתך כמפיק?

„כל מה שאמרת נכון. הקהל גם בוגרני. כאשר יהיה מישחק כדורגל בטלוויזיה, הוא ייטוש אותך. בכל הזדמנות כזו, ייטוש אותך. אתה יושב בתיאטרון והוא לא מגיע. היום, אני כבר מוכן לתקופות האלה. כשיש משהו טוב בטלוויזיה, אני לא קובע הצגות".

– היתה לך תקופה של שנתיים וחצי קשות, 1985־1983. היו שמועות קשות. איפה היו החברים אז, פשה? אתה הרי שייך למיתולוגיית חברים וחבורות תל־אביבית. אם אתה יכול, אני מבקש, אל תעשה פתם יחסי־ציבור לחברים.

„חברים נהדרים, פשוט כך, בלי יחסי־ציבור. זה מתחיל באורי לוי ובטלילה, בטופול, וזה עובר לצ'פאי (שמעון קרס) ודדי בורוביץ ויגאל ארנון ויוסי ריגר. אנשים נתנו לי כסף, כשלא היה לי מספיק להחזיק את התיאטרון.

„כן, היו שנתיים־וחצי קשות, כי הצגות לא הלכו, פשוט לא הלכו. הצגת 'חנות הזוועות הקטנה' לא הלכה. אולי השם המשונה מעט. אולי העיתוי, מלחמת לבנון".

– נתקפת דיכאון באותה תקופה? היית קשוב לשמועות, לרכילות הקשה? חששת שאתה מאבד את הטאץ', את הקשר עם המציאות התיאטרונית, עם טעם הקהל?

„לא, לא דיכאון. הייתי עצוב. לא, לא חשבתי שאני מאבד את הטאץ'. אבל, בתקופה ההיא, הייתי מגיע הביתה ואומר, אני פשוט לא מבין, אני חושב שהדבר נהדר, והקהל לא בא, אני פשוט לא מבין".

▲

– באותן השיחות אמרת, שהגית את האפשרות שלקראת ההצגה של מתי כספי/טרופית, תצא בפירסומת אישית: אני פשנל, 30 שנה במקצוע, אחראי לכם אישית שתיהנו. מה קרה? נכנסת לפאניקה, פשה?

„נכון, חשבתי על פירסומת כזו, נכון. אבל, פאניקה? לא נכנסתי לפאניקה. תראה, בהתחלה, ממש בהתחלה, היתה לי אכזבה: יצאתי עם כספי/טרופית בתחילת יוני, וכשראיתי את ההצגות הראשונות, את הקהל רוקד ומוחא כפיים, ואת ההדרנים, הייתי בטוח, מתנסיון, שזה שלאגר, בתוך שבועיים.

„הכל התפוצץ, לא הבאתי בחשבון שאני מתחלק היום עם 30 או 40 מופעים. עכשיו, הכל בסדר. 'הפח לאוזן' עשה את שלו, ההצגה רצה, יופי".

– היית מעמיד את היוקרה שלך במבחן־פירסומת כזה?

„אתה רואה שלא עשיתי את זה. לא פתרתי להעמיד את היוקרה שלי. לא עשיתי את זה, כי שמתי לב, ואשתי העירה לי, שיכול להיות שאני מלטף את עצמי, כביכול אומר לקהל: תראו, אני עשיתי דברים כל־כך יפים, תרנגולים וגשש, ואני הגדול אומר לכם ש...".

▲

– לאחרונה, קרה משהו משונה למוסיקה ולך. הריצפה זזה מתחת לרגליים שלכם, כי הקאמרי והבימה שרדו מכם את הבולבר.

„נכון. לא רק את הבולבר, גם את המחזמר. ואת מה שאתה רוצה. הם עושים הכל והם ציבוריים ונתמכים. פעם, את גברתי הנאווה עשה מפיק פרטי. היום, את עלובי החיים עושה התיאטרון הממוסד. כן, הריצפה באמת זזה".

– פשה, אתה מחובר, בתודעה הכללית, לעשור שעבר: טופול, אורי זוהר, אלוני, בנאי, הגשש, גדי יגיל, שוקולד מנטה מסטיק. מה עם הדור החדש? שלמה בר־אבא, לדוגמה, הוא מכוך? הוא מוצא אותו?

„לא החמצתי. הוא אף פעם לא היה בידי. הוא אף פעם לא פנה אלי, ולא רצה לעשות איתי משהו. אני, פניתי אליו, לפני כמה זמן.

„השחקנים הצעירים נהיו יותר מתוחכמים מבחינה עסקית. הם עושים את הביזנס בעצמם. כן, הם חכמים.

„להיות איתך כמוה הם חכמים, מתוחכמים, אנשי עסקים. הזמן הזה, כן הם היו צריכים אותנו, כמעט חלף. ואני לא יכול להגיד שאני שבע־רצון מהסידור הזה.

„כולם נהיו חכמים. דני סנדרסון נהיה חכם. הוא נהייה בעל־הבית של עצמו. מוטי גלעדי פתח מישרד עם אחיו. דודו טופז מנהל את עצמו. טוביה צפיר, וכל הכוכבים האלה, למרות שהם יכולים לעשות את הדברים בעצמם".

– אתה לא חושב שהם חייבים לך משהו? אין לך טענה נגדם.

„לא חייבים כלום. איש לא חייב לי. כל אחד לעצמו. הם חכמים, זהו".

▲

– איך אתה רואה היום את הרחוב הישראלי? אתה עדיין שוחה ברחוב?

„מנגל, עושים גריל, נוסעים במכוניות, ממלאים את כביש חיפה, נוסעים לאיפה שלא יהיה, אם היה מסלול היסטורי לתוך הים עד קפריסין, היית רואה מיליון מכוניות ישראליות טסות עליו; מופעי־ענק בפארק, נוער מושפע מהווידאו־ארטים בטלוויזיה, הטלוויזיה גורמת לשטיפות מוח, ואני לא מבקר את זה, זו עובדת־חיים. שלמה ארצי נהנה מההרגלים האלה, שמועתקים מחו"ל".

– איך אתה נערך לקראת 1990, או שאין לך מה לחשוש ב־1990 בתחום הזה?

„אני הולך לתכנן מחדש את כל התוכניות שלי. פעם כוכבים צעירים הגיעו אלי, והייתי עובד איתם, ונהנה מהכשרונות שלהם, מבחינה אמנותית ומבחינה כספית. הצעירים האלה לא מגיעים אלי יותר. אגב, אני לא רואה יותר מדי כשרונות צעירים בסביבה בכללה, חידוש הלהקות הצבאיות יביא לנו כשרונות חדשים. כשסגרו את הלהקות, סתמו אוצר־טבע".

▲

– פשה, החברים לא מובילים אותך למחשבות על פרישה?

„אני לא מדבר ממש על פרישה. אני מדבר על צורה אחרת, אורח־חיים אחר. כל זמן שהגשש החיוור ישנו, וכל זמן שאני נהנה, אני בעסקים. אמרתי לך שהגששים הילוו לי כסף בתקופה הקשה? הגשש זה מקור שמחזיק את התיאטרון העממי במשך כמה שנים. צריך להיערך למיבנה עיסקי והפקתי אחר, שונה".

– אתה בעצם מתגעגע לשנות ה־60, אל תתבייש, תגיד אני מתגעגע. הכל היה מובן יותר, בטוח יותר, הם יותר, לא?

„אני לא בדיוק מתגעגע, נכון שאני חי עם אנשים, חברים שלי, והם אולי באמת 'משנות ה־60'.

באיזשהו שלב יבואו בוודאי כוחות דומים לי ויתפסו את מקומי".

– אתה מסוגל להתעדכן, לסגל עצמך לבידור־הווידאו החדש?

„תראה, אין לי פנאי לעסוק בכל־כך הרבה דברים. יש לי, קודם־כל, דבר אחד שאני צריך להמשיך ולאהוב אותו ולשמור עליו: הגשש החיוור. מי עוד יכול להגיד שיש לו להקה שקיימת 25 שנה? הם ניתנו בכשרון לטאטא חצירה כל מכשול, לא לתת לאף אחד לסכסך. אנחנו לא נותנים לשום דבר להיכנס בינינו. יש עקרונות שאנחנו שומרים עליהם 25 שנה.

„אנחנו מישפחה. אנחנו צריכים לטפל בכל, בצד האמנותי, הכלכלי. בראש ובראשונה בצד האמנותי. ויתרנו על אפשרויות להתעשר מהר, כדי לשמור על דימוי נכון. איך מתעשרים מהר? חתונות. יש בזה הרבה כסף. ואנחנו לא בעסק הזה. הפירסומת ל'תבוריה' זה יוצא מהכלל.

„חתונות זה נמוך? כן, מה אתה שואל, מאוד נמוך. אנחנו לא מופיעים בפני שולחנות ערוכים. גם בתקופה שהייתי בלחץ, לא 'מכרתי' את הגשש. אני, פשוט, לא יכול לעשות את זה. אין לי סמכות יחיד. אני לא יכול בשביל לפתור לי בעיה אחת, להרוס את הדבר החשוב לי. יש דברים שאתה לא נוגע בהם".

– היה איזשהו ניסיון לגנוב ממך את הגשש?

„אף אחד אפילו לא ניסה. אף אחד לא מתאר לעצמו שזה בא בחשבון".

▲

– יש סביבך 'מיתולוגיה קטנה' בעניין שייקה אופיר ונסים אלוני? מי מטפח אותה? מה יש בה?

„שייקה. אנחנו קשורים בחברות ובעבודה מיום שגרמתי לכך שיחזור ארצה, אחרי חמש שנים בחו"ל, עשיתי איתו אז, בתחילת ה־60, סיבוב בארץ. הוא הרוויח כסף והצליח, ואחר־כך הלך לפנטומימה בחורה, ואחר־כך נכנס לתיאטרון.

„הוא גאון, שלא ניהל נכון את הקאריירה שלו. בשנים המכריעות הוא היה בחו"ל, מכריעות מבחינת הקהל והפופולאריות. 17 אלף לירות הוא הרוויח באותו סיבוב. הוא שאל אותי, מה לעשות. אמרתי, לך תקנה מיגרש. קנה מיגרש בהרצליה, והמיגרש אחר־כך היה שווה הרבה כסף. הוא גאון.

„נסים אלוני הוא נוף ילדותי נעורי, חלק ממני. למדנו באותה כיתה, ילדים בתל־אביב. העבודה איתו היתה אושר אחר גדול. את הגשש ניסח ראשונה שייקה אופיר. לשייקה יש את מניית־היסוד, הוא אחראי ליסודות, לחליפות עם העניבה. כל הצגה שלנו מתחילה בחליפות ועניבה ואחר־כך מתלבשים. חליפה ועניבה מייצגים כבוד לקהל.

„אלוני הוביל אותם למרחקים אחרים, חדשים. עכשיו הוא לא עובד איתי. הוא לא פנוי בשבילי. הזמן שלו הולך לתיאטראות. הוא מעדיף לכתוב להבימה ולקאמרי, נותנים לו שם תזמנות הרבה יותר מעניינת מאשר לכתוב לבידור. אני מעריץ אותו".

– מה אומר לך גיורא גודיק? טרגדיה אישית מבוהקת? סיפור של הענק בולד?

„פעם אחת הוא היה שותף בסרט שעשיתי, כל ממזר מלך. גודיק היה חשוב כי היה חלוץ בהעלאות מחזמר. מה למדתי מגודיק? שאפשר בארץ לעשות דברים בסדר־גודל שכזה. אבל, אפשר גם למות, ליפול. אבל, בשטח הנגטיבי, אתה לא לומד. אם אתה במקצוע, אתה מוכרח להמשיך לנסות. אתה לא לומד מכישלון כלום.

„מכרתי, ב־30 שנות פעילות, מעל 10 מיליון כרטיסים, והרבה אני לא לומר מזה. אני לומר שהיה לי מזל, פשוט מזל".

▲

– כמפיק, אתה עולה על הליקופטר ומשקיף על החברה הישראלית, ואתה רואה מה?

„אתה רואה מדינה־חוגגת יוצאת מהכלל. צלם את הארץ, ותראה כמו־מרורות, תראה מרורה נמשכת, כמו בל"ג בעומר, מרורה בעדר, בפארק הירקון, בבאר־שבע, מרורות־חגיגה אחרי מרורות־חגיגה. הכל חגיגות: חגיגות יובל, 30 שנה לזה, 50 שנה ל־10 שנים לזה, 10 שנים למלאת 14 שנה להוא.

„אם היו מציעים לי, במקום ליעקב אגמון, לנהל את חגיגות 40 שנה למדינה? את האמת? אני לא יכול לקחת דברים שכאלה על עצמי. זה לא בכישורים שלי. אין לי השכלה מהסוג הזה. לאגמון יש, תיאטרון 'בימות' של אגמון נפל רק מחוסר מזל".

▲

– לנסיונות אמנותיים כמו אלה של הלל נאמן, עודד קוטלר, בימת השחקנים, גולת צילטון – אין לך יחס.

„אני כמעט שלא מתעניין בזה. הם אף פעם לא התענינו בדברים שאני עושה. כך, שזה הדדי".

– תפיק היום להנאתך הפרטית את 'הזמרת בעלת הקרחת' החדשה?

אף אחד לא יודע מה עברתי. אבא שלי היה דור שביעי בארץ. הוא נפטר מזמן. אמא שלי גידלה אותי. גדלתי רק עם אמא, כי הם נפרדו כשהייתי צעיר. ואני גדלתי ברחובות תל־אביב, בקיבוצים, עברתי הרבה. יש לי דעות פוליטיות. אני לא מביע אותן. לא בגלל שזה טוב או רע לביזנס".

– איזה לקח הפקת מתשדיר־הבחירות של הגשש, בשירות המערך?

„שום לקחים. זה לא היזיק לנו מעולם. למה? קודם־כל, אם הקהל מחולק, או נשאר לנו חצי מהקהל. עובדה שלא איבדנו את 'הקהל האחר'.

„הקהל הזה הבין מדוע אנחנו עשינו את זה. אל תשכח, באותה תקופה גם אותו קהל הבין שהמדינה הזו היתה צריכה זעזוע, אתה זוכר את התקופה? המדינה היתה צריכה זעזוע. הקהל גם הבין שזה חלק מהפרנסה, אבל הבינו שאנחנו לא היינו עושים את זה רק בשביל כסף".

– איך אתה רוצה שההיסטוריה הישראלית תזכור אותך?

„אני רוצה שאנחנו נקבל פרס ישראל. אנחנו זה הגשש ואני, ארבעתנו. זה ייתן לי סיפוק עצום. הרגשה של הגשמה. אני מאמין במחוות טקסיות כאלה. אפילו המחשבה מרגשת אותי.

„אני מחכה לרגע שנסים אלוני יקבל את פרס־ישראל. יכול להיות שרק עוד שנים יבינו מה הוא עשה לשפה ולתיאטרון הישראליים".

– החיים לא עשו אותך ציני?

„לא. אני ציוני, אני פטריוט. אני לא ציני. פרס ישראל הוא פרס ישראל. אני מחנך כך את הילדים שלי. הבן שלי הלך להירשם לשייטת. אני מקווה לא להיגרר, לא ללכת בדרך לא נכונה. יכולתי בקלות להיות פושע. מי השגיח עלי, מי נתן לי עצות, מי הדריך אותי הגלל? אמא שלי עבדה, לא היה לה זמן לטפל בי, לא יכלה לחנך אותי, היא לא ידעה איך. אני בן יחיד, ואני הולך מצבא לצבא ולומד בכל מקום רק שטויות. בצבא הבריטי משחק קלפים כל הזמן. מה זה יוצא ממני. הייתי צריך לחנך עצמי. הייתי צריך להחליט שאני הולך להיות שונה מאחרים, אני הולך להיות טיפוס אחר".

– מה התגובה שלך בעניין עפרה ויינגרטן? בעניין מחזות שמאלניים?

„אם היא לא רוצה, זה עניין אישי שלה. אני אפילו לא מעלה על דעתי להעלות את זה על הבמה. לא הייתי מפטר אותה, בטח שלא. את המחזות המוגדרות 'שמאלנית' אני בכלל לא הולך לראות. דרך אגב, אני הראשון, בכל הידוע לי, שקנה מערכונים מחנוך לוין הצעיר".

▲

– היית מגדיר את עצמך כבורגני?

„יכול להיות, יכול להיות שכן. לא מתוך העריכה לבורגנות, רק מתוך טבע הדברים. כפי הנראה, אורח חיי זהה עם אורח החיים של בורגנים. אני לא ממש עשיר מעסקי התיאטרון. אני נוגן, זה הכל, מוגן כלכלית".

– לפני שנה, היתה שמועה שאתה עובר ללוס־אנג'לס, עם המישפחה.

„לא שמעתי. אתה יודע, השמחה לאיד יותר חזקה פה אפילו מהציונות. ראו שהצגה אחת לא מצליחה, ועוד הצגה לא מצליחה, והחליטו שעוד מעט ייפטרו ממני. שכחו שיש לי גשש חיוור, ממלא אולמות, ויש לי מקורות.

בטלוויזיה, בעיקרון של קרובים־קרובים. אין מי שיכתוב. ורק בן־אמוץ יכול. נסים אלוני לא עומד לרשותנו".

– אותה נרגה לאחרונה לחו"ל, מה אתה מנסה לעשות?

„בארץ, אני אהיה מתווך, כנראה. סוג מסויים של מתווך. אני, פשוט, אקח את הידע שיש לי ואת הקשרים שיש לי עם המשווקים ועם המבצעים, אשתמש בהם, ואתן לאחרים לייצר.

„המפיק הפרטי בארץ גוסס. העסק כולו עובר לידי מתווכים. אין עוד אמרגנים־מפיקים, הרוב פשוט מתווכים. אני לא שופט את זולתי. גם מתווך צריך לחיות. זו עובדת חיים. אין לי עניין בזה.

אני לא אקח היום בחורה צעירה בת 20, שתהייה בעוד 5 שנים יהודית רביץ שנייה. אין לי כוח לזה. פשוט אין לי כוח, זמן, חשק. עברתי את זה עם רבקה זוהר.

„בחו"ל, אני מנסה להיות מפיק בינלאומי. אני עובד על הפקה של המחזמר 'ליטל שופ אוף הורורס' ועל זכויות של כל מיני מחזות. חוש לברודווי כן, יש לי".

▲

– פשה, אתה חי בערכים של נטישה, בגידה, חברות, נאמנות. העולם סביבך לא משתנה? אתה מרוצה?

„אלה הערכים שלי, פשוט כך, מרוייק. שילמתי על כך גם מחיר. אני אלרגי לחשיש. אורי זוהר ידע את זה היטב. הוא ניסה לשכנע אותי שזה שום דבר, שאנחנו לא נראה. אמרתי לו, אני לא מסכים לדרך




הגשש החיוור, 1980, 'קרקר נגד קרקר'. משמאל: אתה. צילום: נורברט

נסים אלוני, „הוא גאון. ייקח זמן עד שיבינו אותו". צילום: עוזי קרן

שוקולד מנטה מסטיק, „הווידאו והטלוויזיה קובעים היום סיגנון אחר". צילום: בן לם

„לא אקח היום בחורה צעירה בת 20, שתהייה בעוד חמש שנים יהודית רביץ השנייה. אין לי כוח לזה"

„יש לי גשש כזה באמריקה?! אני אלך לחפש פרנסה בלוס־אנג'לס? עם מי? עם רוני קלדרון?!"

„אתה לא מבין. גם כשעשיתי את 'הזמרת', לפני 30 שנה, חשבתי שזה יהיה שלאגר, לא חשבתי או 'אמנות'".

הזאת. הפרידה היתה לעבודה.

„הוא הלך לי לאיבוד לפני הרת. והוא הלך ברגע שהתחבר עם שמוליק קראוס ועם אביגדור ועם

האמרגן ימות בשעש

עדית נעמן

כינוס החירום של אירגון המפיקים והאמרגנים יצא נגד פסטיבל ישראל, התיאטראות המסובסדים, אמנות לעם, עיכוב חוק האמרגנות * הפסטיבל הכניס אותם למיליון וחצי דולאר חובות * דמעות תנין או צרות אמיתיות? * עובדות: המכירה לבוב דילן, שיגיע בספטמבר, בעיצומה. שוק הבידור מוצף * סקופ קטן: למה אי־אפשר להפסיד על דילן * הפסידו: בוי ג'ורג', פיליפ גלאס, סנקאי ג'וקו, אמריקה, אלאדין

לאוייב המשותף קוראים פסטיבל־ישראל. לפעמים הוא התיאטרונים, הניזונים מכסף ציבורי מסובסד. אלה מעלים לאמרגנים ולמפיקים הפרטיים את הסעיף. השנה, הפסדים הולכים ומצטברים של למעלה ממיליון וחצי דולאר מתחלקים על כ־20 אמרגנים.

בימים של רווחים כתיקנם, האמרגנים והמפיקים מתחרים זה בזה בתנאי־מוסר של ג'ונגל, חוטפים ומכניסים זה לזה ככל הבא ליד ולכיס, בלי הכרה.

בימים של הפסדים, כשמגיעים להכרה משותפת שהמכנסיים בוערים, שם המישחק: התארגנות. שמים כספות על הידיים ומציגים חזית משותפת. בסוף יוני, התכנסו לאסיפת חירום מיוחדת. הדוברים: המפיקה מרים עציוני (כ־120 אלף דולאר הפסדים על המחזמר המישפחתי אלאדין), האמרגן־מפיק רפי שחר (נינוה, על השלאגר השני של דודו טופז „בלי חשבון") ויצחק (ויטו) בן־ניסים. על הפרק: דיונים על השיטפון באירועי תרבות ובידור, שירד על הארץ בחסות אמרגנות־העל הממלכתית של פסטיבלים, עיריות ומועצות, שהביא את השוק לרוויה; דאגה וניסיון להתברג בפעילות התרבותית־בידורית שמתוכננת לשנה הבאה, שנת ה־40 למדינה; הקמת שתי ועדות לתיאום הפעילות בין האמרגנים והמפיקים; דיונים מישניים בתוך האמרגנות; קבלת חברים חדשים לאיגוד.

▲

יו"ר איגוד המפיקים והאמרגנים שמואל (טינה טרנר) צמח: „אנחנו בסה"כ 3 מיליון איש, הפסטיבל וכולם עובדים על אותו קהל, על אותם ועדים, אותן הנחות. המצב השנה עובר כל גבול. הפסטיבל הוא המתחרה הכי לא צודק בשוק. מלבדו יש מופעי־חינם של העיריות. גם התיאטראות עושים מחזות מוסיקאליים בכסף מסובסד ומכרו כמויות אדירות של כרטיסים, 50 שקל הכרטיס. כולם פונים לאותם אנשים, שחיים על משכורת וצריכים לקנות בה גם לחם ובגדים. או כמה אפשר? אנחנו לא ברודוויי, לא לונדון, ויש כאן יותר הופעות מאמריקה ומאנגליה ביחד. בשנה הבאה נצטרך לייבא גם 300־400 אלף אורחים ארצה, שיהיה בפני מי להציג".

▲

מסתמנת תמונת־מצב, שככל שמנסים לראות דרכה יותר ברור, היא הולכת ומתערפלת. ככל שהשוק רווי ומוצף במופעי תרבות־בידור, מגיעים אליו אמנים אדירים יותר, שלא נראו עוד בארץ: טינה טרנר ובוב דילן, לדוגמה.

תיאטרון נתמך עושה תיאטרון מיסחרי ומחזמר שמפיק מיסחרי יכול לעשות, אז המפיק המיסחרי רוצה רק להיות תיאטרון נתמך. להקת מחול ישראלית הופכת לאמרגנית של להקות חו"ל, המדינה הופכת לאמרגן, אז למה שהאמרגן לא ירצה גם להיות קצת מדינה?

לפארק הירקון שם יהודי במקומות הנכונים, ואמנים מוכנים לזוז מדרכם כדי שהשם ירושלים יופיע בלוח המופעים הבינלאומי שלהם. לא כולם. פרינס, לדוגמה, עשה חשבון שלא יישאר לו גרוש ממופע בישראל, והלך לאנגליה.

דרך פרוייקט בוב דילן המתוכנן, מתגלה האמת הקטנה שלנו. מיקרה העכבר שאג. אורון מביא אותו עם יהודה טלית ואירגונית, שותפות כמעט קבועה. לאמן בסדר־גודל של דילן שייכת כל הקופה, ההכנסות וההוצאות. הוא גם מכתיב מחירים. כשביקשו למכור 5,000 כרטיסים מוזלים ב־20 שקל להתיישבות העובדת, דילן אישר בשמחה והכרטיסים נחטפו. מי שקונה היום כרטיסים לדילן משלם 27.5 שקל, וסמוך למופע ישלם לא יותר מ־32.5, על־פי תכתיב של האמן שאוסר מכירת כרטיסים יקרים.

ניתוח עיסקת־דילן והשוואה לתנאי הופעתו בחו"ל מגלה, שהאמרגנים הישראלים לא מי־יודע־מה מסתכנים כאן.

הקופה, כפי שאמרנו, שייכת לאמן, והאמרגנים מתחייבים שכל ההוצאות לא יעלו על 70 אחוז מהקופה.

מן ההכנסות מפריש האמן לאמרגנים המקומיים כ־15 אחוז; וזהו הרווח המשוער שלהם.

שלושה מופעים מתוכננים לדילן בארץ: שניים בפארק הירקון, עם מכירה משוערת של 85 אלף כרטיס למופע, ואחד בבריכת השולטן בירושלים, עם 8,000 כרטיסים. מופע שהוא הפסד בטוח מראש, אך ירושלים היא המס שמשלמים האמרגנים לאמנים, שלא מוכנים לוותר על ירושלים.

דילן לא בא בגלל הכסף, אך גם כך הוא כבר יצר תקדים בשוק: מאז התחילה המכירה, נמכרו לדילן בפארק כבר כ־18 אלף כרטיסים, ודילן ישיר רק בספטמבר. עוד לא היה דבר כזה בארץ.

▲

אורון ושות' הביאו בזמנם את להקת הדייר סטרייטס לפארק, בתנאים של דילן. הרוויחו אז כסף גדול, יותר ממאה אלף דולאר, לדבריהם. כשהביאו, בחודש שעבר, את היוריתמיקס לפארק, יצאו מגולחים ונקיים, בלי הפסדים, בלי רווחים. אורון: „לא הבאתי גרוש הביתה, ואם בעיסקה כזו אני מסכן כ־350 אלף דולאר ולא מרוויח אפילו מאה־אלף, זה לא ניצחון גדול".

על הסופר־כוכב, בוי ג'ורג', הפסידו 180 אלף דולאר. התחשיבים היו מבוססים על 60 אלף כרטיסים לפחות, בשני מופעים. מכרו 11 אלף.

מופע היוריתמיקס בארץ קידם עסקות בינלאומיות אחרות: ההחלטה להביא את טרנר נעשתה מאחורי הקלעים של היוריתמיקס. האמרגן שלהם הפך לכוח מדרבן להבאת להקות אחרות. אנני לנוקס הודיעה, שהיא חוזרת אלינו לחופשה אינקוגניטו, כל־כך נהנתה כאן.

▲

אורון: „פסטיבל ישראל מקבל את כל התקשורת, זכות קדימה באולמות, בלי לשלם פרוטה מראש, הנחות מחברות תעופה. הפסטיבל יכול לשלם יותר לאמנים, כי הוא עובד על כסף ציבורי".

„המפיקים פנו לפסטיבל בשתי בקשות: שבהנהלת הפסטיבל יישב גם נציג של איגוד המפיקים, ושהפסטיבל יחזור לממדים מצומצמים יותר, כפי שהיה בעבר, הן גיאוגראפית, הן באופי ובמיספר המופעים.

„המפיקים לא נענו, בינתיים, בשום נושא. פסטיבל ישראל הינו אחד הגדולים בעולם. הוא בכשל מבחינה כלכלית. הוציאו למכירה 150 אלף כרטיסים, מכרו רק 100 אלף. אילו היו עובדים בתנאים שאני עובד, היו מפסידים כמה מיליונים".

▲

הפסטיבל משתק את השוק, בזמן הפסטיבל ואחריו אי־אפשר להביא מופעים מיוחדים ומצויינים ולהרוויח עליהם. ראה מיקרה להקת סנקאי ג'וקו היפאנית, שבביקורים קודמים בארץ הופיעה באולמות מלאים. פוסטל, שהביא אותם השנה לשלוש הופעות, נאלץ לבטל אחת מחוסר מכירה. שני המופעים הנותרים, בשפיים ובירושלים, היו חצי מלאים.

שלילת האולמות מהמפיקים הפכה גורם בשוק. ניסו לקבל את האמפי בקיסריה למשך שבוע באופן מאורגן לאיגוד המפיקים, בתקופת הפסטיבל בשנה הבאה. באו אליהם עם צ'ק חתום כמיפרעה וסירבו לקבל אותו. כנ"ל בבנייני האומה. „למה לפסטיבל יש יתרונות עלינו והם יכולים להפקיע אולמות בירושלים וכל הארץ מבלי לשלם פרוטה על ביטולים?"

▲

מי זה בדיוק איגוד המפיקים והאמרגנים?

המפיקים מדברים בשם איגוד המפיקים והאמרגנים הישראלי, הכולל רק 35 אמרגנים ומפיקים מאושרים ומוכרים בארץ ובחו"ל. לא כולל עשרות, אולי מאות, אמרגנצ'יקים־לשעה או 'אמרגני פגע־וברח', כפי שמכנים אותם באיגוד. לא כולל גם שישה אמרגנים ומפיקים, שמאורגנים באיגוד שני־ של המפיקים והאמרגנים העצמאיים. בראשו עומד אבי יפרח וחברים בו, בין השאר, אמרגנים כמו פנחס פוסטל, ליליאן שוץ ואחרים.

בשביל מה שני איגודים? פוסטל: „תשאלי את צמח". שואלים את צמח, והוא משיב: „זה רק עניין טכני שולי. לא קיבלו אותם לאיגוד, אז עשו להם איגוד. עכשיו הם במו"מ איתנו ויתקבלו בקרוב. האינטרסים משותפים לכולנו".

בינתיים, מדברים בשני קולות. אומר פנחס פוסטל, שהביא 6 מופעים לפסטיבל, בין השאר את באלט שטוטגארט, להקת מאמאס, פיליפ גלאס: „מערכת היחסים בין האמרגנים והפסטיבל זה עניין של היצע וביקוש. מערכת בראית וללא כפייה. אמשיך לשתף אתם פעולה בעתיד. הסיבסוד לפסטיבל מוצדק אם הוא עושה מופעים שאמרגן פרטי לא יכול לעשות או להביא, כמו אמריקה או כרמן.

„לי הפסטיבל עזר מכל הבחינות. קיבלתי הנחות בלוגיסטיקה, בשכר אולם, בהטסת האמנים, הוריד לי את עלות ההפקה. מתוך 150 אלף כרטיסים שהוצאו למכירה, 60 אלף היו למופעים שלי.

„נכנסתי לזה כי חשבתי שהפסטיבל יביא לי קהלים נוספים, אבל הפוטנציאל לא מוצה. בירושלים אולי הגיע קהל נוסף, אבל בקיסריה היה כישלון טוטאלי, הגיע קהל בכמות שלילית, שלא כיסתה את העלות.

„כשהבאתי את באלט שטוטגארט, בפעם הקודמת, 78', כל ההופעות היו מכורות בתפוסה של 90 אחוז. גם סנקאי ג'וקו היו סולד־אאוט בביקורים קודמים.

„סה"כ צברתי השנה הפסדים כבדים. לא היה דבר אחד שהרווחתי. 150 אלף ד' הפסדים, ואני עומד בזה רע מאוד. אולי מהפסטיבל יעזרו לי לכסות הפסדים כמו פיליפ גלאס, שהפסיד 40 אלף דולאר. יש לנו שיחות בכיוון הזה".

▲

את העובדות מטעם הפסטיבל מביא מנכ"לו, ישי עמרמי: „השנה הוצעו לשוק 150 אלף כרטיסים, לעומת 90 אלף בשנה שעברה, ומתוכם נימכרו כ־105 אלף, בחבילות־מנוי בעיקר. כ־50 אלף נמכרו בחבילות של 7 מופעי־מנוי וכ־30 אלף בחבילות של 4. נמכרו גם כ־25 אלף כרטיסים בודדים, גם הם לא במחיר מלא, ורוב הכרטיסים נמכר ב־50 אחוז הנחה.

„היו בפסטיבל השנה 70 מופעים שונים, שנתנו כ־180 הופעות, בפרישה של 4 שבועות. נכון שהם סוגרים אולמות מראש לכל תקופת הפסטיבל בירושלים ובקיסריה. זו האופציה שלנו. ועד שתוכנית המופעים מושלמת ונסגרת בחודש דצמבר בערך, שומרים לנו את התאריכים כדי שנוכל לתמרן. בינואר פברואר אנחנו משחררים תאריכים שלהם אנחנו לא זקוקים. אנחנו עובדים לטווח ארוך ולא יכולים לעבוד אחרת.

„בשנה הבאה יהיה פסטיבל באותה מתכונת, מה־14 במאי עד ה־11 ביוני, בפרישה של כל ירושלים וקיסריה, עם תוספת מופעים בת"א ובחיפה, בגלל שנת ה־40.

„אשר לבקשת המפיקים, שנציגם יישב בהנהלת הפסטיבל – את זה צריך להביא לדיון בישיבה הפורמאלית של העמותה. ידונו ונראה".

– מדוע לא ישתמשו בכספים ציבוריים לסיבסוד ההפסדים של האמרגנים שהשתתפו בפסטיבל?

עמרמי: „יש דברים שהרוויחו ויש שהפסידו. למה לא נהיה שותפים גם לרווחים? במופע של פיליפ גלאס סייענו לפוסטל בעשרת־אלפים דולאר, למחזמר 'אמריקה' נתנו למשה יוסף מענק סיבסוד בסך 25 אלף שקל. אחרי שהמופע עלה הפסדנו עליו כ־100 אלף דולאר, עוד אין סיכומים סופיים. גם הוא הפסיד עליו 50 או 60 אלף דולאר. אם היה מרוויח, היה נותן לי כסף? אבל, נראה איך אפשר לעזור לו".

▲

הפסטיבל לא המיפלצת היחידה בשטח שמעוררת זעקת קיפוח מאורגנת מפי האמרגנים. יש להם בעייה עם חוק האמרגנות, שכבר תקוע כ־30 שנה במישרדי היועץ הממשלתי, ואין עניין ממשלתי להעבירו, אחרת מזמן היה הופך לחוק או תקנה.

הממשלה, על־פי חוק, לא מעוניינת בגילדות ובהגבלים עיסקיים – טוענת, שהחוק להגנת הצרכן מכסה גם בעיות שמתעוררות בתחום אמרגנות־הג'ונגל. צריך רק להשתמש בקיים. טוענים האמרגנים: כדי למכור לך כרטיס טיסה לשווייץ צריך רישיון, אבל כדי להביא מופע או אמן מחו"ל לא צריך רישיון וכל אחד יכול?

החאפרים הורסים את הענף. ל'אמרגני הפגע־וברח' שטח פעולה לא קטן. עובדים על הקהל בגדול. אמרגן אחד שוכר שלושה אולמות בפרובינציה ומפרסם פלקאטים עם שמות אמנים. יום לפני המופע הוא בודק איפה מכרו הכי הרבה כרטיסים, באותו אולם הוא סוגר ומתחיל לטלפן לאמנים שהבטיח. אם הם פנויים, טוב. לא פנויים, לא נורא. הוא מודיע שהם חלו, ומביא כל מיני תחליפים, שאת שמם לא שמעת בחיים. הקהל בולע ושותק.

▲

התיאטרונים מסובסדים. יש להם טענות נגד התיאטרונים הנתמכים. פעם, אומר רפי שחר, צחק ממני שעשיתי קומדיה של ניל סיימון. עכשיו, ניל סיימון מחזיק את קופת הבימה כבר עונה שלישית. עמדתי לסכם עיסקה עם מפיקי חו"ל של המחזמר 'עלובי החיים', ואז התברר שהקאמרי לקח את זה. הם נתמכים בכספי ציבור. אני לא יכול להתחרות בתנאים שלהם. הם גם מוציאים לשוק הוועדים הגדולים (תעשייה צבאית, אורידית, אגד, דן, חברת חשמל, כור וכד') כרטיסי־מנוי במחיר מצחיק.

▲

טענות הקיפוח מופנות גם נגד מיפעל אמנות־לעם. פעם היו המפיקים המיסחריים מעלים הצגות קטנות וניידות (גרנדה בשניים, פרפרים הם חופשיים) וסיפקו כ־70 אחוז מהצריכה של אמנות־לעם. מיפעל שמביא את התיאטרון לכל פינה נידחת בארץ. היום, התיאטרונים המסובסדים עושים גם הצגות קטנות וניידות לשוק הזה, והצגה כזו של תיאטרון ציבורי מקבלת לערב פי שלושה ממה שמקבל מפיק פרטי להצגה דומה. כל זה בנימוק ביורוקראטי שלתיאטרון יש יותר הוצאות קבועות.

רפי שחר: „הצגה כמו 'קידוש' של הקאמרי מקבלת לערב כ־8,000 שקל. אני הייתי מקבל על אותה הצגה רק כ־2,500. לא כדאי היום לעבוד בשבילם. בעבר, הייתי מספק כ־20 הצגות לחודש לאמנות־לעם, וזה מזה לא רע".

▲

הוחלט, באסיפת החירום, על הקמת שתי ועדות. אחת, מורכבת מאנשים מחוץ לאיגוד (רואה חשבון, עו"ד), תשמש כמרכז מידע למפיקים, ובה יודיע כל אחד מהחברים מהו סוג המופעים שהוא מתכוון להעלות או להביא בשנה הקרובה. לא שם של אמן, אבל הגדרת סוג המופע, כמו כוכב רוק או באלט קלאסי. שלא יחזור המיקרה שבחודש אחד הביאו שלושה באלטים קלאסיים וכל האמרגנים הפסידו.

ועדה שנייה – צמח, מרים עציוני ודני שלם – תגיש תוכנית מתואמת של מופעי האמרגנים הפרטיים לחגיגות שנת ה־40 של המדינה. עציוני: „זה הדבר שאנחנו מגישים למדינה, תוכנית מופעים לחודש־וחצי בערך, מאמצע אפריל עד סוף מאי, מעין פסטיבל שלנו, שיהיה מרוכז בת"א בעיקר".

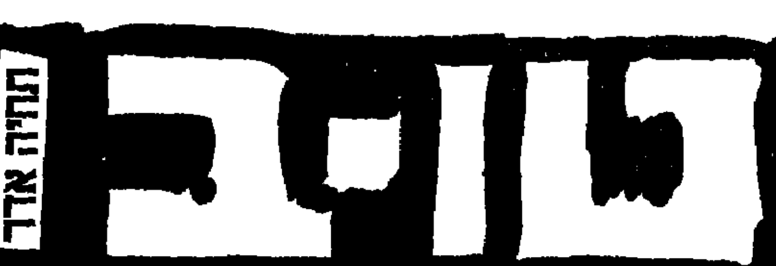
יעקב אגמון, מנכ"ל חגיגות ה־40: „המפיקים והאמרגנים יהיו מעורבים במהלך הפעילות כל השנה. הגישה אליהם חיובית ועקרונית. הם חלק מהפרופיל הצרכני־התרבותי של המדינה. מביאים קלאסיקה, אוונגארד, בידור טוב. השתנתה התמונה ממה שהיה בעבר, הם צצו קדימה, מעורבים בפסטיבלים. זה חשוב. יהיה לזה ביטוי גם תקציבי וגם לוגיסטי. לא תהיה להם טענה אלי אחרי השנה הזאת".

בוב דילן. הוא לא בא לכאן בשביל הכסף. תצלום: סיגמה

הכל טוב

איציק יושע

תמיה אדר



בוב דילן

יגיע לישראל בספטמבר, בברכת האדמו"ר מלובאביץ'? שמועות מבוססות על קשר מתהדק בין דילן היהודי לבין חסידות חב"ד. החסידים שומרים על שתיקה דיסקרטית בעניין הקשר. מכבדים את פרטיותו של דילן. אבל, בשיחה עם „הכל טוב”, שהתקיימה בארה"ב, נרמז בעדינות שאכן הקשרים קיימים. הם זוכרים שלזמר היהודי היה גם פרק נוצרי בקאריירה הרוחנית שלו.

[redacted]

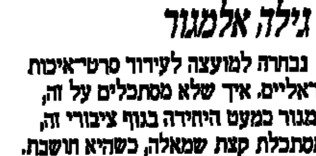
משינה ניצלה

בשבת מתאונת־דרכים. כלי־הרכב שנסע לפני מכוניתם בלם לפתע. לנהג משינה היו שתי אפשרויות: לסטות לנתיב ממול, או להיתקל באי־תנועה. שלומי ברכה בחר באפשרות השלישית: סובב את ההגה והצליח לגרום למכונית להסתובב על המקום מאה ושמונים מעלות.

גילה אלמגור

נבחרה למועצה לעידוד סרטי־איכות ישראליים. איך שלא מסתכלים על זה, אלמגור כמעט היחידה בגוף ציבורי זה, שמסתכלת קצת שמאלה, כשהיא חושבת. היא הבטיחה להתפטר מהרכב האריק שרוני של המועצה.

נוף „ביקשו ממני לחכות, אני נותנת להם עוד ארוכה קצרה להרחיב את הגוף ולצרף גם אנשי מקצוע”.



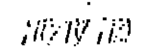
אורה גולדנברג

ראש חוג ידידי „הבימה”, אשתו של עו"ד אמנון גולדנברג, מחלימה מתאונת־דרכים, בה נשברה ידה.

מה שומע

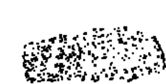
[illegible]

יורינגר: „לפעמים אני יושב שם. אני איש־ציבור ואני יושב בהרבה מקומות”.



חופני וטלי חן

נפרדו סופית. ההורים שלה ניצחו. היא חזרה לגור איתם.



בימים הנוראים

לא יתקיימו הצגות „עלובי החיים”. דודו פישר, מכוכבי המחזור, יעבוד אז כחזן. ובחזנות, משכורות זה לא מה שתיאטרון רפרטוארי יכול להציע, גם לכוכבים גדולים.



רגע נוגים

אורי זוהר מחובק עם שלום דוכין בהלוויה של משה איש בבית ז"ל.

[redacted]

נכדה ראשונה

לסופרת דבורה עומר, ולבעלה, מנכ"ל „הבימה”, שמואל עומר, בת לטלי. שמה גל.

מארק שפס

מנהל מוזיאון תל־אביב, לא מפסיק לחגוג. השנה, חגג עשור לפעילותו במוזיאון, לתערוכת „ממארס עד פיקאסו”, הצליח למשוך למעלה מ־50 אלף מבקרים וחיתן את שני בניו. אופיר, הלומד בסורבון בפאריז, התחתן שם, ואף הביא לשפס נכדה ראשונה, דניאל. בשבוע שעבר, התחתן בנו הצעיר, ילון, עם אמנת בלקער מסביון. החתונה נערכה במלון „דן פנורמה” בתל־אביב. בין האורחים: מירה וליאון רקאנטי, יחיאל שמי, יוסי הכמי, לולה בר, אסתר רובין, זיוה ושלמה להט, חנה מרון ויעקב רכטר.

[redacted]

„ממני”

תוכניתו של מני פאר יורדת. האם מדובר בחופשה? לא בטוח. ולא בטוח שלא. ככה זה בטלוויזיה. התיכנון בעניין מני לא סגור. פה ושם, בעקיפין, מתחילים לחפש אלטרנטיבות. מני פאר כבר מורגל בסיפורים האלה.

[redacted]

חיים משה

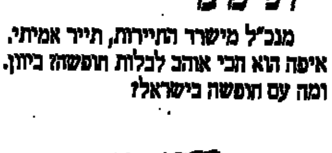
הרוס על דאלארס. בשבוע שעבר ביטל את הופעותיו וביקר בכל ארבע הופעות של דאלארס. מי שלא הצליח להיכנס לכל ההופעות הוא ראובן ברמן, נהג „אגד” מחולון, מעריץ ותיק. הוא רכש כרטיסים לכל ההופעות, בשורה הראשונה. בקיסריה נקלע למהומות ונשאר בחוץ. דאלארס, נאמן לאוהביו, גמל לו למחרת בביקור־בית עם כל להקתו. ברמן ורעייתו, נרגשים עד דמעות, הכינו מכל טוב והגישו לו ציור. דאלארס חנק דמעה.

לפני שעלה למטוס אמר ל„הכל טוב”: „אני לא יודע איך להודות לכל האנשים שאירחו אותי. אנשים חמים, לא להאמין. כל יום התרגשתי כאן מחדש, הרגשתי כמו בבית. אני חושב, שהביקור שלי הוא התחלה טובה ליחסים חמים יותר בין העם היווני והעם בישראל. עוד אחזור לכאן, אני חייב”.

זהירות על האוזניים.

נתן מנספלד, מנהל אולפן, בצילומי „סיבה למסיבה”, ליובל בנאי, משינה: „אם לא תלך לאן שאומרים לך, אני אקח אותך באוזניים”.

סגן־ניצב צבי סלע, לאמרגן משה יוסף, בעיצומן של המהומות בקיסריה, לפני הופעת דאלארס: „אם לא תצטרף לשוטרים, ניקח אותך באוזניים”.



רפי פרבר

מנכ"ל מישרד התיירות, תייר אמיתי. איפה הוא חבי אוהב לבלות חופשה? ביוון. ומה עם חופשה בישראל?



השגרירות המצרית

חגגה השבוע את יום ההסיבה. השנה הצליח להם במיוחד ויש להם, לנו, אורח כבוד. שר־החוץ המצרי, עיסמאת עבד אל־מגיד. בתגיגות, קורה, עולים גם זיכרונות. לדוגמה, שישראל לא היטיבה כל־כך עם חיי הנישואין של הנציגים המצריים.

לדוגמה, חסן עיסא, הקונסול המצרי הראשון באילת, שחזר למצרים ומתגורר כעת בקהיר, בבניין בו שוכנת שגרירות ישראל. כשסיים כאן את תפקידו, התחתן, וכעבור שלושה חודשים התגרש, בפעם השנייה בחייו.

או השגריר המצרי הראשון, סעד מורתאדה, שהתחתן סמוך לתחילת שליחותו בישראל, ושבוע אחרי החתונה שלח לאשתו בשלושה העתקים את שלוש המלים הקבועות באיסלאם: מגורשת מגורשת מגורשת.

[redacted]

עם בוא הקיץ

האמריקנים מגיעים לישראל. איזה אמריקנים? מיכאל גימלין, יהושע נוישטיין, מיכאל מנקרבון, „התולנרים” בני אמרת ושלמה קרה, אמנים ישראליים העושים קאריירות מסעירות בעולם. תראה אותם באקטיביים, בנמל יפו, בחוף המערבי, בגלריות, במשרדים ובמקומות מחוזי האמנים הישראלים האלה בטבע.

[redacted]

ג'יין שטרן

אחייניתו של הנדבן האנגלי סר אייזיק וולפסון, היתה כאן, השתתפה בישיבות חבר־הנאמנים של אוניברסיטת בר־אילן, ביקרה אצל בנה, מייקל שטרן, בעל מיפעל קייטרינג, השתתפה בקבלת־פנים שאירגנו לה בנה, מייקל ואשתו רונית, לחצה ידיים ללאה רבין, לאל"מ שולה ליבנה, למיליונרית מהרצליה־פיתוח פייגה ציטרמן, למעצב האופנה עודד גרא ולאשתו אלה. לפני שהספיקה להתעייף, חזרה לארמונה ליד ניו־יורק ולאוצרות האמנות שתלויים על קירותיו.

[redacted]

רודולפו כהן

ואשתו, הזמרת ריקי מטור, מנהלים מלון כאי ארובה באיים הקאריביים. שם המלון „ריוי”. הזוג שלח מיכתבים והזמין חברים לבקר. על חשבונם של החברים.

[redacted]



יוסי משולם

מפיק „ממני”, העמיד את הטלוויזיה על הרגלים, כשגילה שיחזרית רביץ מככבת בכתבה ב„יומן ליל־שבת”. האיריאולוגיה מאחורי הרעש: נושאים הקשורים בבידור יטופלו על־ידי מחלקת־הבידור. על יישום האיריאולוגיה הוא לא מתכוון להיאבק כרגע. אחרי שמיצה את הרעש, הוא יוצא לשנת חופשה, ללא תשלום.

משולם: „אני חייב להתרענן, החל מהיום באוגוסט אני הולך לעבוד עם החורים כאן בתור הדרשה שפתח. במהלך החופשה גם אחזור להפקת חגיגות ה־40 למדינה מטעם הטלוויזיה. כשאחזור לעבודה, אני מבטיח, שגאון יקבל יחס כמו כל אמן אחר”.

אורי שכנר

נשא בשעה טובה ומזל טוב נכדה של אדמו"ר, בת 36, מרעגית, דתית מודרנית. שכנר, צייר ובוהמיין תל־אביבי, חזר בתשובה לפני כשנתיים.





ד"ר פסי סגל

המומחה למחלות סוכרת וטרשת העורקים, עושה הכל כדי לסייע לחולים במחלות ושותף פעיל באיסוף כספים לעזרה לחולים. מסייעת לו סילביה האס, אשת השגריר הגרמני בישראל, בעצמה חולת סוכרת.



יהורם גאון

פתוח להזמנות אצל אמרגנו, אפי ניב. כך טוען האמרגן. עכשיו, כשגאון פופולארי עם תעודות, אולי גם נצטרך לשלם יותר.

אין מה לפנות ל„חמש חמש”, החברה שפתח גאון. במה, אם כן, עוסקת החברה? ניב סותם בחיוך: „אולי ימכרו שם עגבניות”.





אמנון זיכרוני

חזר בשבוע שעבר מהודו, הוזמן להשתתף בסימפוזיון בנירדלהי, מטעם האו"ם, על המיזרח־התיכון. היעוד: יחסים דיפלומטיים עם הודו. היקשת, כמובן, על קבלת הודיה בהתערבות האו"ם, הכל סודי. כשביקש להשתתף בדיונים וגם לנאום, הרימו נציגי מדינות־ערב קול מחאה. הפעם חש לעזרתו נציג ארה"ב לבלב טוחי. עו"ד זיכרוני נאם וחזר מרוצה.



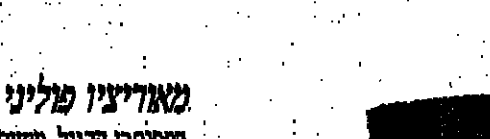
אבי קורן

ואשתו, הזמרת שולה חן, מריצים ערב זוגי. „זוג נשוי”, שם זמני (של הערב, לא של הזוג). שולה מבצעת שירים ורשים וישנים שלה.

החידוש: הם ישירו שיר אחד יחד. אבי שר בפעם האחרונה בלהקת הנח"ל. את החורות עשו בבית.

על מה רבו אבי והתעצבן, כששולה התעקשה שהוא מזייף. הוא גם משוכנע, שהיא ממציאה מלים, שהוא לא כתב. הבן, איתמר, לא רוצה לראות את הערב.





מאוריציו פוליני

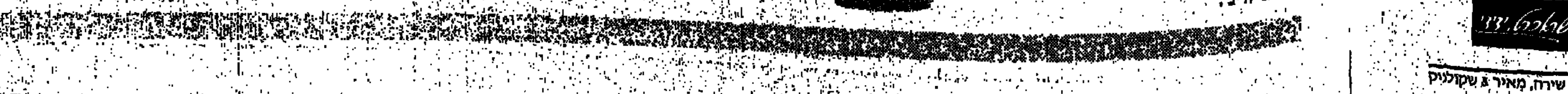
הפסנתרן הדגול, מחזיק לוח הופעות סגור שנתיים מראש. בשביל התזמורת הפילהרמונית הוא מוכן לפתוח חלון בלוח הצפוף שלו. בעוד שבועיים, יוצאת התזמורת לסיור באירופה ופוליני הודיע: „אני מצטרף להופעה בתחנה הראשונה של התזמורת בספרד”.





יש מישפטים

שלא יוצאים מהראש. יהודית רבין, לקהל, מעל בימת אמפיתיאטרון צמח: „אני זוכרת אתכם מהצגות, מומתנ"סים, לאב יה, לאב יה”.



קולנוע

■ **תעלולי שטן.**

מפיסטו בגירסה קומית. זמר צעיר מוכר את נשמתו לשטן וזוכה בהצלחת־ענק. פרק נוסף בסידרת „תן, אלוהים". הפעם מגלם ג'ורג' ברנס קשישא את צירה האפל של השגחה העליונה. לב 1, ת"א.

חודש חודשיים

■ **אהבה בחלון ראווה.** (★★)

מעצב חלונות בבתי כלבו מתאהב בבובה. אהבתו מפיחה בה רוח־חיים והשניים גורמים מהומה כהנות. קומדיה אווילית. בן־יהודה ת"א.

■ **אהבה צעירה – אסקימו לימון מס' 7.** (★★★)

יונתן סגל, צחי נוי ויפתח קצור משתובבים שביעית, בחיפוש מתמיד אחר מנעמי החיים. וולטר בנרט ביים מהתלת־מין עם קריצת לקופה. דרייב־אין, ת"א (22.00); סינמה 1, ת"א; היכל 2, פ"ת; אורות, רעננה; מופתרון, עפולה.

■ **אני והחבר'ה.** (★★★★)

דראמה על ימי נעורים אבודים. ארבעה נערים יוצאים למסע הרפתקאות ומגלים את טיבעם האמיתי, באמריקה של שנות ה־50. מהנה ומרגש. חן 3, ת"א; גן 3, ר"ג (ערב).

■ **007 באיזור המסוכן.** (★★★)

טימותי דלטון משחק את ג'יימס בונד כאחד העם: בלי הקסם המסתורי של שון קונרי, בלי הגינדור והחן האצילי של רוג'ר מור. הומור דל, מעט מתיכות והכל נראה רציני מדי, במרדף אחרי סוחרי סמים. תל־אביב, ת"א; אדיסון, י־ם; רון, חיפה; הוד, גבעתיים; היכל 1, פ"ת; סבוי חולון; כוכב 1, ראשל"צ.

■ **בית־ספר למישמר אורחי.** (★★★)

פרק רביעי בעלילות חניכי בית־הספר לשוטרים. קומדיה פרועה, עם סטיב גוטנברג.

חן 5, ת"א; חוף, חדרה; בירור, ק. מלאכי; שביט גבעתיים; תפארת, הרצליה; חן, כפ"ס; מתנ"ס, רמת־ישי; גילת, ב"ש.

■ **בלוז לחופש הגדול.** (★★★★)

שמיניסטים על סף גיוס, בימי מלחמת ההתשה. סרט נוסטאלגי, מלבב ונוגע ללב. משחק טוב. כדאי לראות. כתב דורון נשר, ביים רנן שור. עם יואב צפיר, שחר סגל. גת, ת"א; גן 1, ר"ג (ערב); גת 1, חיפה; רון, י־ם; סטוריו, נתניה; הוד, רחובות.

■ **בקדורי האמריקאי.** (★★)

ותיק מקליפורניה שוכר את לבה של ילדונת קנדית, בסוף שנות ה־50. משעמם. בית ציוני אמריקה ת"א.

■ **הנוכל, האוהבת והמאהבת.** (★★★★)

בט מידלר רוכבת שוב. קומדית מבדחת לימי הקיץ. שתי שחקניות אמריקניות אוהבות מרגל אחר – וכל שירותי־הביון נסחפים למערבולת משעשעת. חן 1, ת"א; אורגיל, י־ם; ארמון, ר"ג; מיגדל, חולון.

■ **ימי הרדיו.** (★★★)

וודי אלן חוזר אל ימי ילדותו בניו־יורק של שנות ה־30 וה־40, כשהרדיו מלך בכיפה. כל שידור מזכיר לו בדיחה, כל מנגינה מזכירה לו מעשיה. את מקום אלן האינטלקטואל תופס וודי הרגשן. קטן ונחמד. עם ג'וש מוסטל, מיה פארו, דיאן ויסט. שחף, ת"א; גן 2, ר"ג (ערב); כפיר, י־ם; עצמון 2, חיפה.

■ **ימים של תהילה.** (★★★)

ג'ין הקטן מאמן קבוצת כדורסל כושלת, בעיירה קטנה באינדיאנה ומוביל אותה לניצחון לאומי. „רוקי" של הכדורסל. לא קולע. אורות, ב"ש.

■ **לא שם זין.** (★★★)

נכה צה"ל צעיר מתעמר בהוריו, באהובתו, בידידיו הטובים. סרט של שמואל אימברמן בעיקבות ספר של דן בן־אמוץ. מלודראמה. עם איקה זוהר וענת וקסמן. פאר, ת"א; מיטשל, י־ם; קרן־אור, חיפה; ארמון, חולון.

■ **לוי וגוליית.** (★★★)

מרדף־פעולה קומי עם אירישקייט צרפתי ומסורת יהודית, על רקע יהלומים קורצים באנטוורפן. סרטו של ז'ראר אורי, מי שביים את „הקדילאק הלבן" ו„רבי יעקב". לב 3, ת"א.

■ **לורי אנדרסון – בית האמיצים.** (★★★★)

דוקומנטארי. לורי אנדרסון תיערה, ביימה וערכה מיצג מרתק של עצמה, מ־1985. קולנוע קיץ בגן מוזיאון ת"א.

■ **מותו של סוכן.** (★★★★)

גירסה מצולמת למחזה של ארתור מילר, שהועלתה בברודוויי ב־1984. סוכן־נוסע, בערוב ימיו, מגלה שכל חייו היו זיוף. והופעה מרשימה של דסטין הופמן בתפקיד הראשי. מוזיאון ת"א.

■ **מלון לצעירים.** (★★★)

פארסה לבני־הנעורים. שלישיה עליזה הופכת מלון מעופש לארמון־בילויים של בני טיפש־עשרה, למורת רוחה של מקדי־עירייה מרושעים. קומדית. פלאסטיק מהירה, עם שירים של פיל קולינס, ג'וליאן לנון וסיסטר סלדג'. לימור, ת"א; אור, י־ם.

■ **נשק קטלני.** (★★★★)

מותחן אלים, עשוי היטב. שוטר עם נטיות התאבדות מפגין דביקות־יתר בחיסול פושעים נתעבים. עם הכוכב האוסטרלי מל גיבסון. אסתר, ת"א; אורנע, י־ם; אואזיס, ר"ג מרכזים; אופקים; אילת, דימונה; היובל, ק. חיים.

■ **סיפור מוזהב.** (★★★)

קומדיה מושרת על הסוד מפני זיקנה ומוות. ג'ק למון חוגג יום הולדת 60 ונבהל מגילו המתקרב, ג'ולי אנדריוז ממתינה לתוצאות בדיקת גידול בגרונה. בימוי – בלייק אדוארדס. אור 2, י־ם.

■ **פושע, מובטל וילדה קטנה.** (★★★)

ז'ראר דפארדייה הנברתן עוזר לפייר רישאר השלומיאל לחמוק מידי המשטרה. קומדיה סנטימנטלית להמונים. דיזנגוף 1, ת"א.

■ **קווטרמן.** (★★)

סרט פעולה בג'ונגלים של אפריקה נוסח „מיכרות המלך שלמה". עם ריצ'ארד צ'מברליין בהפקת גולן־גלובוס. הרפתקאה מעורפלת. עצמאות, בת־ים.

■ **ראשים מדברים – הפסיקו להיות הגיוניים.** (★★★)

תיעוד מופע של להקת „ראשים מדברים". רק לשוחרי הלהקה. בית־ליסין, ת"א (23.15).

■ **שירותים אישיים.** (★★★)

ביוגראפיה קולנועית מאבזבת של מדאם סינטיה פיין, מלצרית שהיתה למנהלת בית־פגישות בלונדון וסיפקה שירותי־מין מפולפלים לכל דיכפין. עם ג'ולי וולטרס. דיזנגוף 2, ת"א.

יותר מחודשיים

■ **אל תקרא לי לבן.** (★★★)

קומדיה חינוכית. מיליונר רוצה שבנו ילמד להעריך מהו כסף ומסרב לשלם בעד הקולג'. הבן (תומאס הואל) חכם ממנו: הוא מתחפש לכושי עני, כדי לקבל מילגה. חביב. חן 4, ת"א.

■ **בטי בלו.** (★★★)

דראמה צרפתית. סופר מתוסכל מאוהב בנערה תוססת, הסובלת מפרצי־זעם ומיצרי הרס עצמי. ככל ששיגעונה גובר, מתחזקת אהבתו. סרטו של ז'אן־ז'אק ביינקס, הבימאי הצעיר של „דיווה". משחק טוב. פאריז, ת"א; אור, י־ם.

■ **בקצב השעון.** (★★★)

קומדיה של טעויות. ג'ון קליז, מכוכבי להקת „מונטי פייטון" מגלם מנהל בי"ס דייקן, שסדר יומו משתבש לפתע. מבדח מאוד, אנגלי מאוד. לב 4, ת"א.

■ **גירשוע אתמול והיום.** (★★★)

סופר ואיש־טלוויזיה יהודי־קנדי (ג'יימס וודס) נזכר ברגע של משבר באירועים מחייו הסוערים. שיתוף־פעולה רביעי של הבמאי טד קוצ'ף והסופר מרדכי ריצ'לר („המירוץ לצמרת של דודי קרביץ"). נחמד. כוכב, רמת־השרון (21.30); מתנ"ס, נצרת־עילית.

■ **ג'ק פלאש המקפיץ.** (★★★)

מותחן קומי. פקידת־בנק ניו־יורקית עוזרת למרגל בריטי הנמצא בצרה מעבר למסך הברזל. ווּפי גולדברג מצויינת. מתנ"ס, בית־שאן.

■ **דקה לחצות.** (★★★★)

סרט אווירה, עם ניחוח פריזאי. גרפיקאי צרפתי מעריץ נגן ג'אז כושי (דקסטר גורדון המועמד ל„אוסקר"). השניים מתיידדים בפריז של שנות ה־50. ביים הצרפתי ברטראן טברנייה. בהופעות אורח – אמני הג'אז הרבי הנקוק (מלחין הפסקול), ווין שורטר וג'ון מקלפלין. יפה ורגיש. החוויה הישראלית, יפו העתיקה.

■ **חבובק שאחרי.** (★★★)

כוכבנית רועצת מתעוררת מעילפון אלכוהולי לצד גופה מגואלת בדם. אם לא היא – מי תקע את הסכין? עם ג'יין פונדה, ג'ף ברידג'ס וראול חוליה. סידני לומט („רשת־שידור") ביים סרט מתח מרשר. ק. טבעון.

■ **החנות מעבר לפינה.** (★★★★★)

הקרנה חוזרת לקומדיה אנושית נפלאה משנות ה־30, השומרת על רעננותה גם היום. ג'יימס סטיוארט בסירטו של ארנסט לוביץ'. אל תחמיצו. תכלת המחודש, ת"א.

■ **חנה ואחיותיה.** (★★★★★)

שלוש אחיות במנהטן, כל אחת הרומאן שלה. וודי אלן כתב וביים יצירה יפהפיה, על רקע הכרך האהוב עליו. הוא עצמו מגלם מפיק־טלוויזיה המחפש משמעות לחייו. מככבים: מיה פארו, מייקל קיין, סם ווטרסטון, קרי פישר, ברברה הרשי ומקס פון־סידוב. מקסים ומענג. אור 3, י־ם.

■ **חנות קטנה ומטריפה.** (★★★)

מחזמר על עציץ קטן הגדל ונעשה לצמח־מפלצת אוכל־אדם. פארודיה על המיוזיקל'ס של תחילת שנות השישים, מבויים בהגזמה מכוונת בידי פרנק אוז. פעלולים טובים. עם וינסנט גרדניה, סטיב מרטין וטביל מארייר בתפקיד אורח. חן 2, ת"א; סביון, ק. ביאליק; מתנ"ס, מיגדל־העמק.

■ **ילדים חורגים לאלוהים.** (★★★★)

דראמה נוגעת ללב על מורה הקשר יחסים עם תלמידה חרשת־אילמת. מרלי מטלין קיבלה „אוסקר" לתפקיד הראשי. וויליאם הארט מצויין, כרגיל. אורלי, ת"א; היכל, הרצליה; חן, ב"ש.

■ **כחום תגוף.** (★★★)

הקרנה חוזרת. תשוקה ליפהפיה חושנית ומושחתת, מובילה עורך־דין אל אובדנו. הבימאי לורנס קאסדן שואב את השראתו מ„הקולנוע האפל" של הליכוד בשנות ה־40. עם וויליאם הארט וקתלין טרנר. דראמה ממוגננת. היכל־העשור, קריית־גת.

■ **להתחתן שנית.** (★★★★)

קתלין טרנר חוטפת מכה בראש, חוזרת בחלומותיה לימי ביה"ס התיכון ומנסה לתקן את שגיאות העבר. ביים פרנסיס קופולה. לשוחרי קופולה. מתנ"ס, ק. אונו.

■ **ללא רחמים.** (★★)

שוטר קשוח במישטרת שיקאגו (ריצ'ארד גיר) יוצא לניו־אורלינס לנקום את רצח שותפו, ולמגר את העולם התחתון. במהלך החקירה הוא מתאהב בחברתו של מנהיג המאפיה (קים בסינג'ר). לא מותח. אורן, ב"ש.

■ **מלו.** (★★★★)

דראמה על אשה הנקרעת בין מחויבות לבעלה לבין אהבתה לפסנתרן כושל־לבבות. לחובבי קולנוע מסוגנן. פייר ארדיטי, סבין אזמה ופאני ארדן בסרט יוצא־דופן של גדול במאי צרפת, אלן רנה. לב 1, ת"א (11.30, 14.00).

■ **מעבר לשיא.** (★★★)

נהג משאית משיב אליו את אהבת־בנו באגרופים ובשרירים. מלודראמה עזת יצרים. מנחם גולן ביים את סילבסטר סטאלונה. כוכב, רמת־השרון (19.00).

■ **משהו פראי.** (★★★)

„יורם" מרובע לומר לעשות חיים עם חתיכה שובבה. קומדיית־סקס מטורפת המסתיימת כסיוט אלים. פסקול גרוש לחיים. עם ג'ף

„שלגיה ושבעת הגמדים". יום ההולדת ה־50 לסרט – והשנים רק הֵיטיבו עימו. האגדה הקולנועית המצויירת של וולט דיסני, שהוקרנה לראשונה בניו־יורק בקיץ '37, חוגגת יובל ב־4,000 בתי־קולנוע בכל פינה בעולם. גם ברב־חן 2 בת"א, גן 4 בר"ג ובאורגיל ירושלים. לא רק לילדים

דניאלס ומלאני גריפית. סיוון, ת"א; אורה, חיפה.

■ **ערפי החוק.** (★★★★)

שלושה קלוני־חיים בורחים מן הכלא, בקומדיה של ג'ים ג'ארמוש. סרט מקורי, מרענן. לנקיים וגם למבוגרים שנותרו צעירים בלבם. מסוגנן, עם הופעה מבדחת של ג'ון לורי, טום וויטס ורוברטו בניני. לב 2, ת"א; אור, י־ם.

■ **קרוקודייל דנדי.** (★★★★)

עיתונאית אמריקנית מוקסמת מצייד־תנינים אוסטרלי ומביאה אותו לניו־יורק. הצייד מסתגל לטבח מוזרויות העיר הגדולה. קומדית אוסטרלית מבדחת, שזכתה להצלחה קופתית. דקל, ת"א; אור 4, י־ם; גן 4, ר"ג; ק. ביאליק; רחל, אשקלון; אשדוד; אילת.

■ **שבט דוב המערות.** (★★)

יתומה בת 5 נאספת ע"י שבט פרה־היסטורי ונעשית עם תמן לציידת מעולה. דריל האנה כפמיניסטית הראשונה בעולם הקדמון. מגוחך. כפ"ס (ראשונות).

■ **שיחות מלוכלכות.** (★★★★)

סרט קצר שהיה מועמד לאוסקר כסרט הזר הטוב ביותר. 4 גברים ו־4 נשים, רובם מרצים באוניברסיטה, נאספים לסופשבוע בבית נופש. הגברים מכינים ארוחת־ערב במיטבח, הנשים עסוקות בטיפוח בריאות. כולם מדברים על מין, בארוחת־הערב נחשפים המיתוסים הנפשיים של כל אחד. דיזנגוף 3, ת"א; תיאטרון י־ם.

■ **3 אמיגוס.** (★★)

שלושה שלומיאלים מתחזים לאמיצי־לב, במקסיקו, על סרטי הפעולה של ימי האילם. שלושה הקומיקאים המובילים באמריקה – סטיב מרטין, צ'בי צ'ייס ומרטין שורט – סוחבים בקושי. לא מצחיק. מתנ"ס, חולון.

■ **שם הוורד.** (★★★★)

מותחן על רקע מאבקי־הכוח של הכנסיה במאה ה־14. מיתות משונות במינזר אימתני שבאיטליה, נחקרות ע"י אורחיו – האח־הבלש וויליאם מבאסקרוויל (שון קונרי) ושולייתו הנער אדסו (כריסטיאן סלייטר). יצירתו של

הבימאי ז'אן ז'אק אנו עפ"י רב־המכר מאת אומברטו אקו, שהתכוון לגלויה ציורית. צילום מרהיב. צפון המחודש, ת"א; אורון, ערד; יד־שיטרית, טבריה.

תיאטרון

הצגות הרצה

■ **אירמה להידוס.**

משה יוסף וג.מ.א. הפקות. הגברת הנ"ל, יצאנית מתוקה מפיגאל, פרצה לעולם כגיבורת מחזמר צרפתי מאת בראפורט־מונו. היום, כשלושים שנה אחרי, מתכוון הבימאי צדי צרפתי להוכיח שאינה זונה מורקנת. על אהבתם של הפרוצה והסטודנט – חנה לסלאו ומשה בקר – מרכל אריק לביא בתפקיד המספר. סה"כ כשלושים משתתפים, כולל נגנים, כשגברים מופיעים כחברותיה (לעמל) של אירמה. על איירס לא מדברים. מוצ"ש, ב"ה, היכל־התרבות ת"א.

■ **אשתי המשוחררת.**

פלץ הפקות. שתי מישפחות בתסבוכת קומית שכתב שמואל אמיר וביים. חיים בנאי כטבח צבאי מיל. ושכנתו אביבה פז כלוחמת הדורות לכנסת. הפירסומים מנופחים בשלטי „צ'יצ'ולינה הישראלית". מה לא בסדר אצל שולמית אלוני הערב, הדר גבעתיים: מוצ"ש, היכל־התרבות רמלה; ב', אילת רימונה; ד', נתמני ת"א; ה', רחל אשקלון.

■ **הזמן הצהוב.**

ת' יובל. גילגול שלישי לכתבה שהתרחבה לספר נתחף. דוד גרוסמן רשם שיחות מהגדה המערבית – והבימאית אלה אלתרמן עיבדה לדראמה תיעודית. משחקים אורי אברהמי (העיתונאי המשוטט), אריה אליאס, חנה אזולאי ועוד. הערב, מועדון התיאטרון חיפה; מוצ"ש, א', ג', תיאטרון חיפה.

■ **משוגע, רע ומסוכן להכיר.**

אנגלית. דרק ג'קובי, הלוא הוא „אני קלאודיוס", ואיסלה בלייר ב„משוגע, רע ומסוכן להכיר", סיפור־חיין של המשורר לורד ביירון. כתב ג'יין מקלוטס. מוסיקה – דונלד פרייזר. מייבאים – שמואל צמח וחיים סלוצקי. היום (15.00), הבימה ת"א; מוצ"ש, א', תיאטרון י־ם.

■ **סוסי שוקולדה.**

הופק ע"י המחבר, מוטי אורכון, שגם ביים. על ניצולי־שואה המנסים להתחיות בישראל מתנכרת של שנות ה־50. עם דליה שימקו, דני רוט, ג'טה לוקה ועוד. מוצ"ש, נווה־צדק ת"א.

■ **עלובי החיים.**

ת' הקאמרי, תאומה של ההפקה הבריטית, שנבנתה על אופרת־רוק צרפתית. בכנסים – ספרו של ויקטור הוגו על הגנב הישר ז'אן ואלז'אן ושאר דפוקים, כל המלים מושרות וכל הצלילים של הצרפתי קלוד־מישל שונברג. הרבה טכניקה, הרבה להקה (36 שחקנים ו־20 נגנים) והרבה הצגה למעלה מ־3 שעות. עם רודו פישר, שלומית אהרון, רייקי גל, תיקי דיין, אבי טולדאנו ועוד. ביים הבריטי סטיבן פימלוט. מוצ"ש, א'־ה', הקאמרי ת"א.

עונה ראשונה

■ **אילוף הסוררת.**

ת' באר־שבע. פטרוקיו (נתן דטנר) מכניע את קתרינה הגאה. ביים האנגלי רוברט ווקר, שהקפיץ את שקספיר לשנות־המאפיה העליזות. מבקרנו: קומדיה עשויה היטב. ג', כנרת; ד', עין־השופט; ה', היכל־התרבות ב"ש.

■ **אלבום מישפחתי.**

ת' הסימטה. כל האמת הנכוזית שמתחת למישפחה מבית טוב. נפתלי יבין ז"ל כתב (65') ואחיו חנן יבין ביים. טיפול נכון באלבום מצהיב, לדעת מבקרנו. עם אסתי קוסוביצקי, בת־שבע נועם, רמי ברוך ועוד. מוצ"ש, ג', הסימטה יפו.

■ **4 כוסות תה וחצי כוס מים.**

ת' הסימטה. שלומי מוסקוביץ ביים את רוני בליץ ודורון ליניק במחזה מאת רועי רשקס. שני עלובים מדברים ושותים 4 כוסות תה וחצי כוס מים. הרבה מים. הערב בחצות, הסימטה יפו.

■ **בדרך לברודוויי.**

ת' הבימה. השלישי בטרילוגיה האוטוביוגראפית של המחזאי האמריקני־יהודי־פופולארי ניל סיימון. לאחר לבטי נעורים („יומן חוף ברייטון") וחוויות צבאיות („טירונות"), נראים ניצני ההצלחה. עם נתן דטנר או אוהד שחר, ליא קניג, שלמה בר־שביט ואחרים. ביים עמית גזית. לא מעניין. מוצ"ש, א', הבימה ת"א.

■ **במיטבח – אדם אינו ציפור.**

ת' הקיבוץ. סדרות מהמיטבח הקיבוצניקי, שבו מיקמה הבימאית רות חזן את המחזה שלה. נשים מתוסכלות בין סירים – כחבורה שיוויונית. עם אורית ברגל, איריס שביט ועוד. הבעה בנה, לדעת הביקורת. הערב, נחל־עוז; מוצ"ש, יסעור; ד', ניר־עם.

■ **האורח העומד מעל לכל חשד.**

קל' התיאטרון. נושא חם עד לוהט: אנשי־חוק כאנשים שמעל לחוק. יחידה מישטרתית מתעלמת מעקבות רצח שבוצע ע"י אחר מבכיריה. סירטו של האיטלקי אליו פטרי (הוקרן כאן ב־71') בעיבוד אהרון אלמוג, שביים ואף מככב לחילופין עם יצחק חזקיה. בין המשתתפים גם פטר גריש, שבתאי קונורטי וחווה אורטמן־אלקיים. מבקרנו: מסובך ומתוכם. הערב, ה', נווה־צדק ת"א.

■ **הבולשת חוקרת.**

ת' חיפה. רס"ל משטרה בטריפ מלוכלך לפחות־הדאה מתשוד כפשע. מחזה של חיים מרין בבימוי איציק ויינגרטן. עם רוברטו פולק, עפרת וויינגרטן ודרור קרן – תגלית ההפקה. יותר משעשע מאשר מזעזע, וחבל. מוצ"ש, א'־ד' (ר' 2 הצגות), האודיטוריום חיפה.

■ **התוות.**

הבימה. עלובי־קיום מכוהמים בפתוחו של הגרמני פראנץ קסאבר קרויץ. בעליזותה מול בישנה המתנפחת של כתם המפגרת, בעקבות יתמיה עם פועל שכיר. רבקה גור, נחום בוכמן, יעל אמיתי ואורי אברהמי בבימוי גולה צ'לטון. ביצוע מעולה, לדעת מבקרנו. עונה שניה. מוצ"ש, א', הבימה ת"א.

■ **המלך ואני.**

ת. הקאמרי. פרוייקט־ענק משותף לתיאטרון, מתנ"ס שכונת־התקווה ו„ענבל". עשרות תיקוואים במחזמר של רודג'רס והמרשטיין על מיפגש־התרבויות שבין מלך סיאם ואומנת־ילדיו האנגליה. מככבים רבקה רז, יוסי גרבר ועוד. ביים יוסי אלפי. מבקרנו: הפקה נאה. מוצ"ש, אמפיתיאטרון וואהל, פארק־הירקון; ג'־ה', תיאטרון י־ם.

■ **הנציב.**

ת' החאן. דראמה היסטורית מאת ההונגרי בן־זמננו יאנוש סקאיי, מאבקם של היהודים נגד הצבת פסלו של הקיסר הרומי קליגולה בבית־המיקדש. עם שמעון פינקל, יהודה אלמגור ועוד. ביים יוחאן טאוב. מבקרנו: אינטנסיבי. ב', ג', תיאטרון י־ם.

■ **הקיץ של אביה.**

בית־ליסין ות' חיפה. גילה אלמגור כהצגת־יחיד עפ"י סיפרה האוטוביוגראפי. הניבת־שופר בת 10 מגיעה להופעת־קייץ בבית „אימה, ניצולת־שואה מעורערת בנפשה. ביים איציק ויינגרטן. מעולה, כך הביקורת. הערב, צוותא ראשל"צ; מוצ"ש, יד־לבנים ת"א; א' (2 הצגות), ב'־ה', מעודון הלסה ה', בית־ליסין ת"א.

■ **השקיעה.**

הבימה. מחזהו של יצחק באבל, המעוגן באודיסה של 1913, בבימויו של הרוסי יורי

לובימוב. עגלון יהודי מעדיף להשליך את עצמו והונו לכיוון שיקסע צעירה, אבל בניו מחליטים אחרת. 30 איש על הבימה עדיין לא עושים דרמה. חזיון מרשים. כ', ג', הבימה ת"א; ה', תיאטרון חיפה.

■ **וזמרו ובנו.**

ת' הסימטה. מסע לילי של מנקי־רחובות ערביים, אב ובנו, אל תוך עצמם. זכריה טובי ביים את מחזהו של יצחק כוטון. עם יוסי בן־שושן, אריב ג'השאן ורוני עקריש. הצגה מעניינת, לדעת מבקרנו. ד', הסימטה יפו.

■ **יתומים.**

בית־ליסין וביסמות־יוצרים. זרקור על בדידות בדראמה האמריקנית של לייל קסלר. עם מכרם חורי, דליק ווליניץ וכן לוין בבימוי אילן אלדר. זר שנכנס לעולמם העקר של שני יתומים מגודלים, מעניק להם עידוד – ומשנה את מסלולם. גם המחזה משווע לעידוד, שלא מתקבל מהביצוע. א', בית־ליסין ת"א.

■ **כמעט נוגעים.**

ת' הסימטה. שלושה מערכונים על הוא והיא. רועי יבין כתב וביים את אילנה בן־אוויליו ואיזו ליבוביץ'. כמעט הצגה. חובבני. מוצ"ש, הסימטה יפו.

■ **מדמואזל ז'ולי.**

ת' חיפה. מחזהו הקצר של אוגוסט סטרינדברג המוכר כאן עד כה בשם „העלמה יוליה". בת־אצילים מתמסרת למשרת – וההשפלה הורגת אותה. ליאורה ריבלין ויוסף אברורודה בבימוי נוליה בסר. סיתות לא ברור, לדעת מבקרנו. מוצ"ש, א', ג', תיאטרון חיפה.

■ **מירהילה אמרת.**

הבימה. מלודראמה יהודית שנכתבה ע"י יעקב גורדין ב־1898. ליא קניג ומרים זוהר מגלמות לסירוגין את האם שנושלה בידי בניה. גם שמואל רודנסקי, עמי ויינברג ויעל פרל בדראמאטישע טרופע. עברית ובעתיד גם באידיש. מבקרנו: שמאלץ אחיד מבוצע היטב. ד', הבימה ת"א.

■ **סינים סינים.**

תיאטרון הסימטה. קומדיה. סיני וארוסתו היהודיה בתיסבוכת מישפחתית בברוקלין. ניסן ניתאי תירגם את מצריי שיסגל וביים. עם ניל

מלה מנבה
קולנוע קיץ

מלה רעה
מחיר ההנאה

כדאי
ימים טובים



אלון, ששי סער, עידית שלג ונטע פלוצקי או פירה קנטור. מבקרנו: קצב רזהוט ומתוח במהתלה עם פואנטה נשחקת. הערב, הסימטה יפו.

■ **עלילות מכס, מוריס, בלה, מורדוך הערבי וביישק הפוס.**

ת' בית-ליסין ות' חיפה. קומדיה מטורפת עם פיזמונים. פושעים זעירים טווים את חלומותיהם בין כתלי מיסעדה קטנה כמותם. חיים מרין כתב. יוני רכטר הלחין. מיקי גורביץ ביים את משה איבגי, סלים דאו, אודי גבריאל, תמי אלון ואלי גורנשטיין. מבקרנו: מעולה. הערב, מוצ"ש, בית-ליסין ת"א.

■ **פולה.**

הקאמרי. רעיית בן-גוריון כגמדת הענק. עדנה פלידל בהצגת-יחיד. כתב מוטי לרנר; ביים רם לוי. שחקנית אלף-אלף מבוזבזת על בלום-שמים. א', ב', צוותא ת"א.

■ **קוטש.**

קן הפקות. קומדיה על זוג, חתנת ותברים מאת הבריטי סטיבן ברקוף, בבימויו. גיבורים בצילום כפול: ההתנהגות השיקרית לעומת האמת שמאחוריה, כשהן מוצגות לסירוגין. עם רזיה ישראלי, ישראל גוריון, רחל אטאס, אשר צרפתי, עזרא כפרי, גרסים ופלוצים ושאר גסויות. מבקרנו: יכולת מבוזבזת על גימיק מתמשך. מוצ"ש, היכל-התרבות קריית-גת; ג', צוותא ראשל"צ; ד', מתנ"ס גדרה.

■ **רחמים רחמים.**

ת' הסימטה. ציונות לעומת משיחיות בעיני יהדות מרוקו. כתב דניאל לבזיני וביים. מבקרנו: חומר חשוב שנותר גולמי. עם אריה אליאס העסיסי, יוסי אשדות, תקווה עוזיאברהמי ועוד. מוצ"ש, הסימטה יפו.

■ **רכוש נטוש.**

הקאמרי. מחזה מאת שולמית לפיד. זהרירה חריפאי כאם שתלטנית המסרבת להתפנות לדירת-שיכון חדשה, שיוני לו עורגות בנותיה – רבקה גוימן וענת וקסמן. ביים אהרון אלמוג, במיסגרת במה 3. חגיגת מישחק, לדעת הביקורת. ג'-ה', צוותא ת"א.

■ **שטח סגור.**

הת' הקטן. הצגת-יחיד של סנדרה שדה, חייה של המשוררת הרוסייה הגולה אירינה רטושינסקיה במחזה מאת הבריטים מייקל פוקס ופולי מארץ'. ביים ג'ק מסינג'ר. מבקרנו: הכוונות טובות, אבל. ב', צוותא ת"א.

■ **תמונות ציד.**

ת' ב"ש. הטפה למוכלנות. במחזהו של הגרמני מרטין שפאר, שהוצג כאן בעבר (אוני' ת"א). הומר מסתבך בסקעת של הסתייגות מתריגים. 13 שחקנים כאוכלוסיית כפר כוואורי לאחר מלחה"ע ה-2: חנה ריבר, קונסטנטין אנטול, רוברט הניג, ששי סער ואחרים. ביים מיכה לכינגסון. הביצוע נאמן למחזה. כך מבקרנו. מוצ"ש, א', ב', תיאטרון ב"ש.

ממשיכות לרוץ

■ **החוג לדראמה.**

ת. חזית. שנתיים לאחר שירדה מבימת התיאטרון לנוער, חוזרת ההצגה בעננה שעברה כהפקה פרטית. אותו מחזה ואותו בימוי של מוטי בהרב, המגלם מדריך שמכין עם נערי-מצוקה הצגה על חייהם. הצגה מגובשת, כתב מבקרנו בסיבוב הראשון שלה. א', ירלבנים ת"א.

מוסיקה

■ **אגודת יובל למוזיקה-השירה.**

הערבו אורי שוהם, יוסי ארנהיים, בצלאל אבירם, מרסלו ברגמן, ליאת חלגרמן, נח רוזנצוויג – חלילן מוצ"ש: דניאל פרסקין, כינור; נטאשה קסוב, פסנתרן אלכסנדר קגנובסקי, צ'לו; אלה לרסקי, סופרן. מיצירות שוסטקוביץ'.

■ **התזמורת הסימפונית חיפה.**

מוצ"ש: קונצרט קיץ. מנצח: שמעון כהן; סולנית: שושנה דמארי. בתוכנית: צ'ייקובסקי, סמטאנה, פונקיילי, גרשווין, אופנבאך ושירים ישראליים; ד': אראלה בק, חצוצרה; גבריאלה אברהם, פיקולו. מנצח: שמעון כהן. בתוכנית: בטהובן, ביזה, הומל, רליב, רוסיני, מושקובסקי. גן האם חיפה.

■ **נגני התזמורת הסימפונית חיפה.**

קונצרט קאמרי, עם רביעיית כלי-נשיפה ממתכת: אראלה בק, חצוצרה; שמואל סימונס, קרן; תיאו הרטמן, חצוצרה; צבי מרקס,

בידור

■ **באלדי אוליאר ואהרלה קמינסקי – מיפגש.**

גיורא נאור הפקות. גיטאריסט הפלאמנקו ומתופף הג'ז עושים למיזוג גלויות. היצירות ברובן חוברו ע"י אוליאר. מבקרנו: הפגנת וירטואוזיות. מוצ"ש, מרכז וולדנברג אשקלון.

■ **ג'ינג'י רבין – ג'ורג' וג'ינג'י.**

ת' בית-ליסין. בכורה. ג'ורג' הוא גרשווין, שאת שיריו מזמרת, מנגנת וגם רוקדת מי שכמעט היתה גבירתנו הנאווה (המחליפה של ריטה). תירגם אליעז רבין וביים שוקי וגנר. מוצ"ש, בית-ליסין (מרתף עליון) ת"א.

■ **דודו טופז – בלי חשבון.**

תיאטרון לילך. בעל השלאגר "פליטת פה" בתוכניתו החדשה. מבקרנו לא יצא מגידרו,

טרומבון. בתוכנית: פרסל, גבריאלי, כאון, הנדל, מוצארט, היידן, צ'ייקובסקי, ברהאמס, שירים ישראליים. ג', אולם אלון, מלון דן פנורמה חיפה.

■ **משינה – וכל עוד ...**

הת' הקטן ושירה. הרצה. המוזיקאים ... המיועד לאולמות קטנים, כי לא ... פארקים. התוכנית מצויידת באלבום ... (מומלץ) ומתוגברת בלהיטי הישן. יובל, מייקל, אבנר, שלומי ואיגי – קבלו אותם הערב (2 הופעות), מוצ"ש, צוותא ת"א.

■ **מתי כספי – אריין טרופיו; משגעת.**

התיאטרון העממי. הזמר-מלחין-מעבד ממשיך בטריפ הברזילאי שלו, והפעם בתוספת מאור ועוד. מגיש משלו ומשם (חדש וישן) כשהוא מוקף ברוב-עם: 17 נגנים מהמכורה ועוד 6 מכאן לעזרה, 3 רקדניות וזמרת רוקדת צבע-קפה פלוס 4 זמרות כחול-לבן. מבקרנו: מרהיב ומהנה. כיף. הערב, אמפיתיאטרון צמח; מוצ"ש, ד', ה', בית-החייל ת"א; ב', בית יגאל אלון צפת; ג', אודיטוריום חיפה.

■ **נורית גלרון – משהו בלבבה.**

המון הפקות. שירי התקליט-האחרון פלוס להיטי-עבר. מלווים התופים של מאיר ישראל, הגיטארה של אילן וירצברג והקלידים של אלונה טוראל ורון דרויאן. עיבודים – טוראל וירצברג, שגם מנהל מוסיקאלית. מבקרנו: יופי. הערב, עין-הוד.

■ **דודו ... – מהדורים באהבה מס' 2.**

מצויר אמריקני, שיגרתי. דובוני 'כפתילי מכל העולם נאספים יחד להילוחם ברוח הרשע. שימו לב: דובר אנגלית, עם תרגום לעברית. חן 3, ת"א; גן 2, ר"ג; אור, ים. (בוקר ויומיות).

■ **היפהפיה והיחפן.**

כלבה הגדלה בבית עשירים, חשה מוזנחת עקב לידת תינוק. היא בורחת מהבית, ומתידדת עם כלב אשפתות, שמלמד אותה פרק בהישרדות. חביב. דרייב-אין, ת"א (20.00).

■ **הרפתקאותיו של סופר בלש.**

הסרט המצוייר ה-26 מאולפני וולט דיסני. עכבר פיקח מחפש יוצר-צעצועים שנעלם ועולה על עקבות ארכי-פושע המאיים על שלום העולם. חביב. חן 5, ת"א (בוקר ויומיות).

■ **מרי פופינס.**

הפקה עטורת אוסקרים של וולט דיסני. ג'ולי אנדריוס כאומנת ילדים, בעלת כוחות מאגיים. משעשע. מיגדל, חולון (17.00).

■ **נווט מכוכב אחר.**

מרע-בדיוני. נער בן 12 מפלורידה, יוצא למסע

■ **אני וקישקשתא הכי בעולם.**

גלתם אירועים. קישקשתא, בובת-הטלוויזיה של הילד גור, מתעורר באמצעות חרוז הקסם הסודי. שלושה שחקנים ביצירתה של חגר אור, שבויימה ע"י בלהה מס. המבקרת שלנו: ... וגם זה משהו. ה' (10.00), היכל-התרבות כרמיאל.

■ **ארץ הפלאות של עליסה.**

חניתה ארועים. אסתי וראובן חיים בהצגה עם פיזמונים עפ"י ספרי לואיס קרול. מחזה מפתיע וכובש. לגילאי 5 – 12. בגלל חוויה הגבינה. גובות ושחקנים. הילד תם מבלין להשכין שלום בין ענקים לגמדים. כתבו ומבצעים דניאל ארליך ושרונה ספירא. משעשע ומרתק. לגיל הרך. היום (09.00) מתנ"ס דורה נתניה.

■ **ההרפתקאה המופלאה.**

ת' בית-ליסין. הרצה. גורן אגמון כתבה על מכשפה שרוצה להיות טובה וקוסם שלא נותן לה. היא גם ביימה את הגית ברעמי, סימה לוי, ו...קליוסטרו. או קסמים – יש. גם פיזמונים. היום (11.30), בית-ליסין ת"א.

■ **הנסיך.**

ת' עכו. בהשראת "הנסיך הקטן" – ספרו של סנט-אכזופרי על הילד שיצא לכוכבים אחרים. כתב דור מעיין וביים. מהצגות פסטיבל-חיפה '87. מבקרנו: אפקטים שאינם מצטרפים לאמירה. היום (21.00), מוצ"ש (11.00, 21.00), א' (10.30, 12.00, 21.00), ב' (09.30, 14.00, 21.00), ג' (09.30, 21.00), ד' (08.30, 21.00), ה' (09.30, 11.30, 21.00), המרכז לתיאטרון עכו.

■ **הנסיכה שלא צחקה.**

חניתה ארועים. בעקבות המעשייה על הנסיכה שהובטחה למי שיעלה על פניה חיוך. משחקים ומעבדים – דפנה ושי שורק, המפגינים גישה נבונה ותרבותית. מומלץ לגיל הרך. היום (10.00, 11.00), משגב.

■ **הענק וגנו.**

שרונה ספירא, מיוזרה ובובות באגדת אוסקר ווילד על הענק שנעל את גנו בפני כל. מבקרנו: הצגה מלבבת. ציון-לשבח בפסטיבל חיפה להצגות-ילדים '87. לבני 3 ומעלה. שבת (11.00, 12.30), גני-יהושע פארק-הירקון.

■ **מיץ פטל.**

ת' רות ובובותיה. הרצה. סיפורה של חיה שנגנב על הארנב שהסתגר בביתו. בובות בעיצוב ליאת גורדון בשילוב שחקן "חי". עיבדה רות גולדשטיין וביימה. לגילאי הגן. שבת (12.15), החוויה-הישראלית יפו העתיקה.

■ **מני-טני-טירו-לירו-לה.**

שוץ הפקות. הרצה. בעקבות מופע דרום-אמריקני של שירי-משחק לילדים. עופרה וייגרטן בראש להק של שישה מפעילים. תירגמה אורה נאמן וביימה הלנה קורקין. ב', ד' (11.00), מוזיאון ת"א.

■ **מסע הדוד מקס.**

ת. אגדה חדשה וקבוצת התיאטרון. מחומר לכל המישפחה מאת גיל הר-אבן (עפ"י חנוך לוין) ועדי כהן (מוסיקה). מקס המוקיון עוזב את הקירקס למסע בעולם – ומגלה את הקירקס שבעולם. עם הארה ורתניאן, קרן מור ואחרים. ביים צביקה כרמון. מבקרנו: הצגה נעימה עם מסר חיובי. פרס שני (במשותף) בפסטיבל-חיפה '87. שבת (16.30), נווה-צדק ת"א.

■ **סימפוניית הצעצועים ואדון מחשב.**

גלתם הפקות. צעצועים מול מחשב בויכוח מי מהם חשוב יותר. כתבה רותי שטרן-מרוז, הלחין גיא מרוז וביים בני פורת. פרס שלישי בפסטיבל-חיפה להצגות-ילדים '87. היום (09.00, 10.30), שביט חיפה; ב' (10.00), מתנ"ס קצרין; ג' (17.00), בית-הלוחם חיפה; ד' (17.30) בית חבנים בכפר-מנחם; ה' (17.00), מוזיאון חיפה.

■ **סיפורים מן השק.**

ת' הפארק. הרצה. אגדות מהספרות העולמית בעריכתה של ביאטריס גרינגולד ומפיקה. 45 דקות. לבני 5 – 10. ה' (17.00), גני-יהושע פארק-הירקון ת"א.

■ **פיזזון האורזון.**

חניתה אירועים. תיאטרון-בובות. יצחק ספר ועדה מירסקי מפעילים. אורזון שובב, שנעלם ונמצא בעזרתם של הברים. חוויה מהאשמה. מומלץ לקטנים מאוד. שבת (11.00, 12.00), ג' (16.30, 18.00), גן מעמון-הדרור ים.

וידאו

חדש בספריות

■ **צביקה פיק – שוב על הבמה.**

תשרי הפקות. הרצה. הוא התגרש מתנועת החרות – וחזר אל כולנו מזוכך, טהור ונקיו צביקה נטו, בלי מצייצות ובלי נגנים. להיטים בליווי פלייבק. מוצ"ש, המסבאה, ספורטן פ"ת; א', בית גולדשמיט נתניה; ג', כיכר-אתרים ת"א.

■ **רבקה זוהר – עברית.**

טדי הפקות. זמרת עליאמת בערב-יחיד בעקבות תקליט. כולל להיטי-עבר, קטעי-קישור אישיים ו-4 נגנים-ליווי. עיבודים – אוהד איינגר. הפקה מוסיקאלית – יהודה עדר. מבקרנו: שפע של רגעים מרגשים. מוצ"ש, היכל-התרבות כפ"ס.

■ **תמונות מתערוכה רחוקה.**

ת' בית-ליסין. ערב-יחיד של השחקנית-זמרת חנה רוט. מבצעת את שיריה, גם מלים וגם לחנים. ביים עודד קוטלר. מלווה, ליד הפסנתר, המעבר עדי רנרט. מבקרנו: נוכחות חזקה. הערב, בית-ליסין (מרתף עליון) ת"א.

לילדים

סרטים

■ **במבי.**

הקרינה חוזרת לסרט מצוייר מקסים ומרגש של וולט דיסני מ-1942. עופר צעיר שהתייתם מאימו, מתבגר בחיק היער. חן 4, ת"א (בוקר ויומיות).

בחלל וכומן. מעשייה מרבת-לב לבני הנעורים. לימור, ת"א; הדר, רחובות. (בוקר ויומיות).

■ **פייבל והחלום האמריקאי.**

סרט מצוייר תפל, בהפקת סטיבן שפילברג. משפחת עכברים יהודית מסוף המאה ה-19, נמלטת מפוגרום של חתולים קוזאקים – ומתיישבת באמריקה, למרגלות פסל החירות. גן 3, ר"ג; רון 2, ראשל"צ. (בוקר ויומיות).

■ **רובין הוד.**

אבירי יער שרווד בגילגול ואולוגי של אולפני וולט דיסני: שועלים, סנאים, צבים וארנבים חוברים יחד להפיל את האריה העריץ והמטורף. הקרנה חוזרת לאחד הסרטים הפחות מוצלחים של דיסני. מגיל 7 ומעלה. חן 1, ת"א (בוקר ויומיות).

■ **שלגיה ושבעת הגמדים.**

סרט מצוייר מקסים של וולט דיסני. עיבוד לאגדה המפורסמת. חן 2, ת"א; גן 4, ר"ג. (בוקר ויומיות); אורגיל, ים (10.30, 12.30).

הצגות

■ **אמא חסידה ואבא כרוב.**

שמיר-סלומון הפקות. יוצאת פסטיבל-חיפה '87. החסידה והכרוב מסבירים איך קורים ילדים. כתב יוני להב. משחקים רפי גולדווסר, אדוארדו הופשר ומרטין פרידמן. מבקרנו: יוצאת מאלף של תהליך ההולדה. לבני 4 – 10. א', ז'דר ככר ירמי' ג', מופת טבריה; ד', בית ציוני אמריקה ת"א.

■ **הקהל כן.** הערב, שביט חיפה; מוצ"ש, בית דני ת"א; ה', שרון נתניה.

■ **דני סנדרסון – חכם על קטנים.**

טלית הפקות. היוצר המוזר ומבורך בעקבות תקליטו האחרון. מלווים גיורא קנת (גיטארה), דורון פיקר (קלידים), דורי לוין (תופים), דני צוקרמן (באס), גני תמיר ואופירה יוספי (שירה). הערב, רינה חולון; מוצ"ש, אודיטוריום חיפה; א', בית-החייל ת"א; ה', נס-ציונה.

■ **לו-לי-פופ.**

משה יוסף וג.מ.א. הפקות. הרצה. להיטי-עבר (שנות החמישים והשישים) בביצוע ארבעה שמאחוריהם רק עתיד. קוראים להם יואל שין, ספי אפרוני, אדם זילברמן ומרית יפה. חיים קינן תרגם, יורם צרוק עיבד, מיכה לוינסון ביים – והנגנים מנגנים. הערב, אבא חושי חיפה; מוצ"ש, היכל-התרבות עפולה.

■ **מופע האימים של רוקי.**

המחזמר המטורף-דקארנטי, על הזוג שנקלע למסיבת טרנסווסטיטים מרועה. פרנקנשטיין בלי בגדים, בלי בושה ועם הרבה המון, הגומה וטעסדע. הכינו את הקנפטי. 11 שחקנים ו-5 נגנים. מייכא את כולם – גיורא קירשמן. היום (14.00), מוצ"ש, א'-ה', סינרמה ת"א.

■ **מנחם זילברמן – ערב בלי אשתו.**

טדי הפקות. המצחיקן מהדרך הטלוויזיה בערב של גסויות. מבקרנו: פתם מספרי-בדיחות מאכזב. הערב, מלון דניאל הרצליה; מוצ"ש, תיאטרון ים.

חופים

מדריך חופי־רחצה

...עש. מופעל ע"י קיבוץ שפיים. צר, ארוך, ... מצוקים, ים פתוח. ... של מושב רשפון. אין מעבר לחוף דרך ... ירידה לחוף בדרך־עפר תלולה. ... ללא תשלום, למעלה על הצוק. באמצע ... אפשר להגיע עם רכב עד החוף, ... – מחסום סוגר את הדרך. עומס: ...

...־הצלה: בימים זוגיים, 9.00־15.00; ... לא זוגיים ובשבתות, 9.00־17.00. ... ומקלחות – אין. מים לשתיה בעוקב ... עזרה־ראשונה ע"י המצילים, מירפאה ... רכב שירות צמוד לחוף, להעברת ... או להזעקת עזרה. ... ומאלתרות, מכוסות כפות דקלים. ... אין, בשבתות מגיעים 'גזלנים'. ... בניקיונו. האבנים מקשות על ... – הרבה, גם מלא. חוף נודיסטים.

נתניה, חוף פולג. החוף הדרומי של נתניה, ... שכונת רמת־פולג. רחב, חולי, ים ... כניסה חופשית. מיגרש־חניה צמוד לחוף. 4 ... – 2.

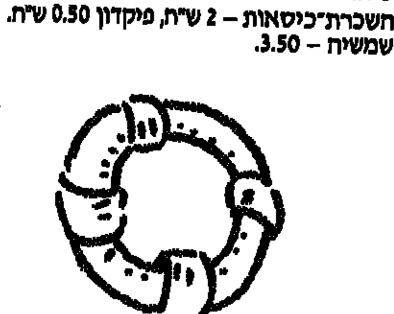
...הצלה, מ־8.30 עד חצי שעה לפני השקיעה. ... טרומיים, נקיים. מיקלחות פתוחות. ... ביום שחייתי, נעולות. נקודת עזרה־ראשונה, חובש. למצילים קשר אלחוטי, ... עזרה. טלפון ציבורי. ... חדש, מירפסת לים. קרטיב – 0.50 ... ארטיק – 1 ש"ח. ... השכרת־כיסאות – 2 ש"ח, 0.50 ש"ח ... מיתקן להורדת זפת. חוף נקי.

נתניה, חוף גולדמינץ. חוף צר, ים פתוח, מצוקים.

כניסה הדרומית לנתניה. הירידה לחוף ליד ... גולדמינץ, ברגל, בדרך־עפר תלולה. ... אפשר לחנות במיגרש־החניה ... כניסה וחניה ללא תשלום. ...הצלה, מ־8.30 עד חצי שעה לפני השקיעה.

... טרומיים, ניקיון סביר. מיקלחות ... עזרה־ראשונה, חובש. קשר אלחוטי ... להזעקת עזרה. ... מיזנון. קרטיב – 0.50 ש"ח, ארטיק – 1 ש"ח. ... בניקיונו. מיתקן להורדת זפת.

נתניה, חוף סירונית. החוף המרכזי ... במרכז העיר. רחב, חולי, שובר גלים, ... מיפרצונים. מצוקים. ... לחוף במדרגות. כניסה חופשית. בשלבי ... – ירידה לרכב, מיגרש־חניה סמוך למים ... עליון.



ניותקני התעמלות. השכרת־כיסאות – 3 ש"ח, 1 ש"ח פיקדון. מיטת־שיזוף – 5 ש"ח, 2 ש"ח פיקדון.

השכרת־סירות במועדון של אילן. גלשן־רוח – 13 ש"ח לשעה, גלשן־גלים – 10, קאיאק ליחיד – 12, כפול – 20, מיפרשית דגם מיניסייל – 20. רוב הציוד חדש. לשוכרים למוספר שעות, הנחות. שובר־הגלים מאפשר יציאה לים בקלות. דיג מעל שובר־הגלים. מיתקן להורדת זפת. נקי מאוד.

נתניה, חוף 4 עונות. כעת, עבודות־פיתוח. המיתקנים זמניים. חולי, ים פתוח, מצוקים.

כניסה חופשית. הירידה במדרגות, ליד מלון דן. החנייה ברחובות העיר.

שירותי־הצלה מ־8.30 עד חצי שעה לפני השקיעה.

בתי־שימוש טרומיים, נקיים. מיקלחות פתוחות. עזרה־ראשונה, חובש.

סככות. מיזנון. קרטיב – 0.50 ש"ח, ארטיק – 1 ש"ח.

השכרת־כיסאות – 2 ש"ח, פיקדון 0.50 ש"ח. שמשיה – 3.50.

נתניה, חוף צאנז. לדתיים, רחצה נפרדת. חצי יום לנשים וחצי לגברים, בוקר וערב לסירוגין. בשבתות פתוח לכל.

קטן, חולי, תחום בחומות חול. ים פתוח, מצוקים.

הירידה לחוף במדרגות, מול מלון גלי־צאנז. החניה והכניסה חופשית. חניה גם במלון. בשבתות סגור.

שירותי־הצלה מ־8.30 עד חצי שעה לפני השקיעה.

בתי־שימוש טרומיים, נקיים. מיקלחות בחוץ, מלתחות. עזרה־ראשונה, חובש.

סככות. מיזנון – רק בימי הנשים, סגור בשבת. חוף נקי.

בכל חופי נתניה פקחי עיריה וסיירת־חופים של נערים, המדווחים על הטרדות ועבירות. קשר אלחוטי בין תחנות־ההצלה למרכז בחוף סירונית. בשבתות סיורי מישמר־הגבול.

עמק־חפר, בלו־ביי. מופעל ע"י מלון בלו־ביי. קטן, הרבה אבנים, מצוקים.

הכניסה חופשית. חנייה – חינם, לא מוסדרת, מיספר המקומות מצומצם, אפשר גם למעלה. דרך־עפר לחוף.

שירותי־הצלה – 8.30־18.30.

בתי־שימוש טרומיים, נקיים. מיקלחות פתוחות. עזרה־ראשונה ע"י המציל. הזעקת עזרה דרך המלון.

2 מיסעדות. השכרת־כיסאות – 2 ש"ח, שמשיה – 2. הרבה סלעים בים, מתאים לדיג. החוף אינו נקי.



עמק־חפר, בית־ינאי. ארוך, צר, חולי, ים פתוח, מצוקים.

...

עמק־חפר, מכמורת. ...









הורים ...

טינה טרנר ● **יש תמורה לאגרה** יום שלישי, השבוע, פארק הירקון. עד הרגע, לא ברור כמה אנשים בדיוק היו שם. מה שברור, טינה טרנר נתנה אחת ההופעות הגדולות שנראו בישראל. במינכן, עם אותה הופעה, היא קיבלה קהל בן 100 אלף, בתל־אביב, הקהל, עוסק והיר, כסך־הכל נשאר בתוך עורו. בתצלום: שרקר והתפוצץ איתה. טרנר ומיק ג'אגר, באחת ההופעות היותר גראנדיוזיות של הרוק. תצלום: סיגמה

מוזיאון תל־אביב

ממארס עד פיקאסו

אוסף יצירות מופת

מאוסף מוזיאון פון דר הייט, ווּפרטל. 40 אמנים ביניהם: בקמן, נונן, דגא, דיקס, יבלנסקי, לויה, ליברמן, מונה, מונק, סזאן, פיקאסו.

שיח גלריה בתערוכה:
היום יום ו' בשעה 10.30, יום ג' בשעה 18.00, א', ג', ה' 11.30 בבוקר

ג'ורג' גרוס



השנים בברלין

ציורי שמן, צבעי מים ורישומים, מאת הצייר, הסאטיריקן, המשורר והסופר, המתארים את גרמניה שלפני עליית הנאצים. התערוכה נערכת סרגי זבריסקי, ניו יורק. **שיח גלריה בתערוכה:** מוצ"ש בשעה 20.00, יום ב' בשעה 18.00
התערוכה מוצגת בביתן הלנה רובינשטיין.

וו. יוג'ין סמית

צלם מורד

אוסף ייחודי של למעלה מ־200 תצלומים של אמן הסיפור־הצילומי האמריקאי תרומת מיכאל ס. סאקס לאגודת ידידי מוזיאון תל־אביב בארה"ב

תחרות אדריכלית

בניין בית המשפט העליון בירושלים

תצוגה של שלבי התחרות על תכנון בית המשפט העליון

קולנוע קיץ בגינה

בית האמיצים

(ארה"ב, 1986, 92 דקות בצבע, אנגלית בתרגום לעברית) "סריט־קונצרטים" ייחודי בבימויה ובכיכובה של לורי אנדרסון מוצ"ש, א'־ה' בשעה 21.00

קולנוע

מותו של סוכן

(ארה"ב, 1985, 160 דק' בצבע, אנגלית בתרגום לעברית). א'־ה' 16.30, 19.00, 21.30, מוצ"ש 19.00, 21.30

החופש הגדול

ממכבש יוצא הדפס

סדנא לטכניקות ההדפס השונות ע"ש דוד ואירן סלה, לונדון
לבוגרי כיתות א'־ד', יום א'־ה' 10.00 ו־17.00 כיתות ה' ומעלה א'־ה' 10.00, 17.00, למבוגרים יום ב' 20.00

שעות הביקור במוזיאון ובביתן הלנה רובינשטיין:
בימים א', ג', ד', ה' מ־10.00־20.00 (ללא הפסקה)
יום ב' מ־17.00־20.00 (סגור בבוקר)
יום ו' מ־10.00־14.00, שבת מ־10.00־14.00, 19.00־22.00
מוזיאון תל אביב, שדרות שאול המלך 27, טל: 261297
ביתן הלנה רובינשטיין, רח' תרס"ט 6, טל: 299750

בית התפוצות

על שם נחום גולדמן

שעות פתיחה: א', ב', ג', ה': 10.00—17.00; יום ד' 10.00—19.00; יום ו': סגור; שבת: 10.00—14.00 (המחשב אינו מופעל בשבת)

ארכיון התצלומים של בית התפוצות – קבלת קהל עפ"י תיאום מראש בלבד.

לתיאום סיורים מאורגנים נא לפנות בימים א'–ה' בין השעות 9.00–13.00 בלבד.

תצוגת קבע וכרונוספירה – 2500 שנות חיים יהודים ברחבי העולם מוצגות תוך שימוש באמצעי הטכניקה המתוחכמים ביותר.

תערוכות:

1. דוד בן־גוריון והעם היהודי – באולם התערוכות ע"ש ליידי שרה כהן.
2. מורשה יהודית בעין המצלמה – באולם ע"ש גרינשטיין־שמיר.

אירועים:

1. הקרנת הסרט "קציר הזעם"
סיפורה של אשה יהודיה בתקופת השואה המוצאת מקלט אצל איכר פולני, במאית: אניישקה הולנד
שחקנים: אליזבת טריסנר, ארמין מולר־שטאל.
הסרט דובר גרמנית ומתורגם לעברית ואנגלית.
יום שני, 27 ביולי 1987, בשעה 20.00. יום חמישי, 30 ביולי 1987, בשעה 20.00.
כרטיסים במחיר: 5 ש"ח; לחברי אגודת הידידים 4 ש"ח.

תערוכות ניידות:

1. חקלאים יהודים בעת החדשה – בית ג'ואר בבר, ירושלים.
2. ביקורים במרוקו 1979–1985 – יד לבנים, טבעון.
3. ...

מוזיאון ישראל, ירושלים

שעות הביקור: בחודשים יולי–אוגוסט יהיה המוזיאון פתוח בימי ג': 10–22; א', ב', ד', ה': 10–17; שישי, שבת: 10–14 (מס' טלפון: 02־698211)

"לצייר באור הים התיכון" 100 יצירות מופת של גדולי האמנים בצרפת ביניהם סזאן, רנואר, מאטיס, פיקאסו, מירו, בונאר ועוד – שנבחרו כדי לבחון את השלכות האור הים־תיכוני על תפיסת הצבע בתקופות ובסגנונות שונים.

פול סזאן: "המתרחצות"

"הודו המופלאה" – תערוכת היכרות עם תרבותה ומסורתה של הודו – מקדשים ואלים, חיי יום יום, אמנות הפיסול, הציור והאמנות העממית. כלי נגינה, תלבושות, משחקים, צלליות ותלבושות תיאטרון, ופינות המעלה.
"3500 שנות אמנות סינית" – התצוגה הגדולה ביותר של קרמיקה סינית שהוצגה אי־פעם בישראל.
"תכשיטים מעולם האיסלאם" – מאות תכשיטים מרהיבים ביופיים מרחבי העולם ומארץ־ישראל.
"אריגים ממכסיקו: קו וצבע" – שלל צבעים, דגמים וטכניקות מסורתיים המצביעים על מסורת האריגה במקסיקו.
"מסורת ומהפכה: התחייה היהודית באמנות האוואנגארד הרוסי" – 174 עבודות של שאגאל, ליסיצקי, אלטמן, ארונסון בתערוכה ראשונה בעולם המעלה תקופה חשובה בתולדות האמנות היהודית ברוסיה.
"בוריס ארונסון: מקייב לניו־יורק" – תערוכה רטרוספקטיבית של אמן התפאורות ותלבושות התיאטרון.
"מקדש אדומי בנגב יהודה" – תגליות מחפירות קטמית.
"ילדי העולם מציירים את ירושלים" באגף הנוער.
"חדשות בעתיקות 87" – 100 ממצאים ארכיאולוגיים המתפרשים על פני 5000 שנה.
"דוריית יעקבי וראובן זהבי" – אמנים ישראלים צעירים ו"רכישות חדשות באמנות ישראלית".

אירועים

יום ו', 24.7 10.30 – סרט ילדים "עולם ללא צל"
14.00 ו־16.00 – סרט "דמעות של שתיקה"

שבת, 25.7 11.00 – הדרכה בתערוכת "תכשיטים מעולם האיסלאם"
11.00 – הדרכה במוזיאון רוקפלר
21.15 – סרט "דמעות של שתיקה"

יום א', 26.7 10.30 ו־15.30 סרט מצויר לילדים "הרפתקאות באגס באני"

יום ב', 27.7 10.30 ו־15.30 סרט לילדים "הרפתקאות באגס באני"

יום ג', 28.7 10.30 ו־15.30 סרט לילדים "באגס באני"
16.00 – שעת סיפור לילדים באגף הנוער
20.30 – רב־שיח "אור הים התיכון באמנות" במסגרת התערוכה "לצייר באור הים התיכון", בהשתתפות: יונה פישר, ד"ר גילה בלס, לארי אברמסון, מיכאל גרוס, הרולד שימל.

יום ד', 29.7 10.30 ו־15.30 סרט לילדים "באגס באני"
16.00 – שעת סיפור לילדים באנגלית, באגף הנוער.

יום ה', 30.7 10.30 ו־15.30 סרט לילדים "באגס באני"
19.00 ו־21.15 – סרט "העדר" (טורקיה 1978) בימוי: זקי אקטן.

הדרכות: בימי ג' – 16.30; בימי ד', ו' – 10.30;

אין להכניס נשק למוזיאון ואין תנאים להפקדתו.

מוזיאון לארכיאולוגיה (רוקפלר) – שעות הביקור: א'–ה': 10–17; שישי שבת: 10–14.
תערוכות: "חיות מן העולם העתיק"; תערוכה חדשה: "אמנות צלבנית" – פיסול ממלכת ירושלים הלטינית, מאות י"ב–י"ג; משקופי כנסיית הקבר, ארון הקבורה המשוחזר של המלך־הילד באלדווין החמישי, כותרות ודמויות אדם.

הלוח הכללי בשבילך

שלומית רמון־קינן: גם כשאני חוקרת אני בן־אדם

ראיון עם חוקרת־הספרות הירושלמית, המוכרת בעולם המחקר בחו"ל יותר מאשר בארץ

יהודית אוריין

מתלהבת, מרבה להשתמש במלה שיגעון, על ספר, על הצגות בלונדון. פרופסור שלומית רמון־קינן היא עצמה שיגעון. של אדם. של אשה. של חוקר ופדאגוג. בהרבה פתחים לעולם, גומעת, מרגישה. אולם הספר המצויין שלה „פואטיקה של הסיפורת בימינו" (ספרית פועלים) והרצאותיה מצטיינים בבהירות יבשה, בשכל ישר, בלי עירפול, בלי ניסוחים מפותלים. טיפול צורני בספרות – בלבד. החשיבה והניסוח דרים בהרמוניה ואינם מטפסים זה על זה. מה שהיא אינה מבינה, היא לא מסבירה. אפשר לנחש שהתלמידים משתגעים עליה. אם יש הרבה דוקטוראנטים במדע הספרות באוניברסיטה העברית בירושלים, זה במידה רבה תודות לה. ולא רק משום יחס הכבוד שהיא רוחשת לתלמידיה ולשיחות האישיות שהיא מקיימת איתם, ולא רק משום שהיא אדם תוסס, נעים ומלא ענווה, אלא בעיקר משום שיש לה כושר דידאקטי יוצא מן הכלל להעביר חומר ולהבהיר אותו. הקורא אינו תועה אבוד בסיבכי התיאוריה, אינו נוקש בטרמינים מן ההפטרה, כל תיזה בספר מלווה בדוגמה, כל מונח מאוייר על־ידי מיקרה ספציפי.

היא הוכחה שאין חומר קשה, יש רק מרצה־כותב שמקשה. אילמלא חששתי מפני קינאת עמיתים, שעלולה להזיק לה – הייתי מעטירה עליה שבחים נוספים. עוד תכונה נהדרת, היא לא יודעת לנהוג. פוחדת. „יעני משוחררת".

נעורים סטריאוטיפיים של מי שעתיד להיות אקדמאי בספרות: מתחת לבית־הספר שלושה ספרים ליום. תלמידה גרועה במתמטיקה, מורה לספרות, שפתח לה את השערים, חיבב עליה את המיקצוע, לימוד ברמה אוניברסיטאית: גרשון שקד. מול שלה ושל האוניברסיטה.

מה שלא סטריאוטיפי לתלמידה טובה, שבמיקצועות שלא אהבה, היתה מפריעה. עפה משיעורים. בעייתית בהתנהגות. מוכשרת מאוד לשפות זרות. למדה בירושלים בחוג לאנגלית (בשנה הבאה תתמנה לראש החוג), ברחה מהחוג לספרות עברית אחרי שנה. לא עניין אותה העיסוק ב„תולדות". בין הפראנקופילים הספורים בארץ. הצליחה לקרוא ולחדור לספרות הצרפתית ולסטרוקטוראליזם הצרפתי, שעד בואה כמעט לא השפיע על המחקר האקדמי בארץ. לקראת התואר מוסמך נתמסה יותר ויותר לתיאוריה של הספרות. את הדוקטוראט עשתה בלונדון (וראתה „הצגות שיגעון") על תיאוריה שהמציאה בדבר „העירפול של הדו־משמעות בסיפורת".

■ אחרי „שיבעה טיפוסים של דו־משמעות" של אמפסון וזה לך מה לחדש?

יש תיאוריות רבות, אבל אני עשיתי משהו אחר. לא עבדתי על הדו־משמעות בלשון, כמו שעשה אמפסון, אלא על הדו־משמעות של המיבנים הנראטיביים. איך עושים עלילה שמשתמעת לשני פנים. למשל, ספרו הנהדר של הנרי ג'יימס, שתורגם בתרגום זוועתי בשם „טבעת הנוקם". כל הטקסט יכול להיקרא כסיפור בלשי, וגם כמו סיפור על גברת מטורפת, שהוזה הזיות על רוחות־רפאים. זו דו־משמעות סיפורית; סיפור שיכול להתפרש עד הסוף בשתי משמעויות. הדגמתי זאת על ארבעה טקסטים של ג'יימס.

■ אם הבנתי אותך נכון, רומן פולנסקי עשה אותו דבר – דו־משמעות של סטרוקטורה – בסרטו הגאוני „תינוקה של רוזמארי".

בהיותי אחר־כך עבדתי בחוג לאנגלית, השתלמתי בפאריס וביל, והיום אני עובדת גם בחוג לספרות השוואתית, שפתח עתה B.A בספרות כללית. בימי לאה גולדברג אפשר היה לעשות רק M.A בספרות כללית כי הסטודנטים לא ידעו שפות, והיא חשבה שעד שיגיעו לשלב הגבוה כבר ידעו יותר. פרופ' שמעון זנדבנק, ראש החוג לספרות השוואתית, ואני השאלנו לספרות כללית, אותה החוג לא היה נפתח.

■ זה מקביל לתורת הספרות של אוניברסיטת תל־אביב?

כן, רק הרבה פחות תיאורטי. עוסקים הרבה גם על השוואת ספרויות שונות וגם על תולדות הספרות האירופית. אצלנו יש שלושה שלישים שווים: תיאוריה, השוואתיות והיסטוריה. בתל־אביב זה ממש חוג לתיאוריה – החוג היחיד בארץ – והטקסטים שנלמדים שם משועבדים לתורה זו או אחרת.

■ מדוע אינך מלמדת בתל־אביב?

בנימין הרושובסקי ניסה „לגנוב" אותי, ואמר שיש לי נאמנות של עוזב קיבוץ. אני פשוט נורא אוהבת את החוג לאנגלית בירושלים. מחלקה נהדרת. אנשים שיגעון. היום יש התעניינות בתורת הספרות גם כאן. אבל ב־ע"ג' נתתי סמסטר אחד בתל־אביב, ואז הם היו האנשים היחידים שיכולתי לדבר איתם. באותה תקופה איש לא התעניין בזה בירושלים.

■ עם מי, למשל, יכולת לדבר?

עם מאיר שטרנברג, מנחם פרי, הרי גולומב. ממש מוחות. יכולתי לדבר איתם באופן מיקצועי. אבל כשהגעתי לסטרוקטורליזם הצרפתי, הדיאלוג נפסק. הם נעצרו בפורמאליזם הרוסי. את הצרפתי אינם נוטים לקבל.

■ האם אינך ערה לסכנה, שקיימת בעיקר בתורת הספרות של התל־אביבים, שאפשר לגמור את החוג בהצטיינות בלי לקרוא ספרים?

שמתי לב לזה בתל־אביב. אמרתי להם, התלמידים שלכם יודעים מי זה רומן יקובסון, אבל אינם יודעים מי זה דיקנס. אפשר ללמוד מערכת עקרה של כלים. מפחיד. נדמה לי שהם הרגישו בכך וזיהו בקיפוח מרצה על תחנות בספרות אירופה. אצלנו אין חשש כזה. יש טקסטואליה לפי זרם, לפי תקופה. אני אישית הייתי שמחה יותר אילו החוג הירושלמי היה יותר תיאורטי. אבל הסטודנטים קוראים כל מה שיוצא לפני שאני מספיקה. כשאני מדברת על נושא תיאורטי הם אומרים, כן, ב„מולכו" זה ככה.

■ אם מצאת בתל־אביב פארטנרים לדיאלוג מיקצועי, איך את מסבירה את העובדה, שהם נזכרים אצלך כל־כך מעט, כאילו את מתנהלת בנתיב אחר?

מה, באמת? אני חשבתי שאני מזכירה אותם הרבה פעמים.

> „היום יש התעניינות בתורת הספרות בירושלים. בשנות ה־70 רק בתל־אביב היה עם מי לדבר על נושאים אלה"

מישהו אפילו אמר לי, שהם מופיעים אצלי בצורה אובססיבית, כאילו אני חוששת ממה שיגידו עלי.

■ איך זה שיקובסון, עמוד התווך של התל־אביבים, כמעט אינו מופיע אצלך?

יקובסון עסק בעיקר בשירה. הפונקציה הפואטית, מיטונימיה, מטאפורה. אלו מונחים בתורת השירה. הוא גאון. כשאני מלמדת תיאוריה בלשנית או לירִיקה אני משתמשת בו. הפרינציפים שלו נוחים להדגמה בשיר, אך לא בסיפורת, לא בטקסטורות גדולות.

■ אולי אתם שתי אסכולות שונות?

בטוח שאנו שתי אסכולות. אולם בסוף הספר, למשל, בנושא תהליך הקריאה, השתמשתי הרבה בהישגים שלהם.

■ תוכלי לאפיין את ההבדלים בין האסכולה שלכם לזו של תל־אביב?

תהליך הקריאה ורצף הקריאה זה חידוש תל־אביבי. איך אתה מפענח טקסט בקריאה ראשונה ליניארית; אינטראקציה בין קורא לטקסטו פיענוח משמעויות. הרושובסקי עבד גם על איך שטקסט מפיסקה לפיסקה במאמרו על „מלחמה ושלום", שיצא לאור בעברית בחוברת נפרדת בהוצאת מכון פורטר. על היחס שבין האקספוזיציה לבין ההמשך עבד שטרנברג, גם זה חידוש שלהם. בדיעבד הוברר שבגרמניה עבדו באותן שנים על אותו נושא ב„תיאוריה של הרצפציה", כלומר איך הקורא קולט. יש בגרמניה גם דגש מוציולוגי, כמו איך ספר נעשה פופולארי. אבל יש כאלה שעובדים כמו התל־אביבים. עכשיו הם יודעים זה על זה, מה שעשוי להיות טוב. בימים הראשונים הם ביזונו ממה שהרושובסקי הביא להם מהפורמאליזם הרוסי.

■ הוא בעצם מייסד האסכולה בארץ, לא כן?

כותב אומנם מעט, אך הוא בהחלט המייסד.

■ האם הם מוכרים בעולם? שמעתי שאת מוכרת בחוץ יותר מבעולם.

שטרנברג מוכר. והרושובסקי, כמובן. יש כאן עניין של מזל וגם של יכולת ביטוי באנגלית. מנחם פרי רק עכשיו התחיל לראוג שיפרסמו ויתרגמו אותו לאנגלית. הוא לא היה די מודע לעניין. בסוף שנות ה־60, כשהם עשו את „הספרות" כתנופה גדולה, לא ידעו עליהם בחוץ.

■ מצאתי בספריה של מן יוניברסיטי את „הספרות" באנגלית. לקט מאמרים מאלף, שריגש אותי עד בכי, לא פחות מטליס ישראלי...

הרושובסקי החל לפרסם גם את ה־P.T.L שחוסל והפך ל„פואטיקס טודיי" ברמה בינלאומית. הוא יוצא בישראל, כותבים בו טובי החוקרים בעולם, גם ישראליים, והרושובסקי עורך ואחראי לו מטעם אוניברסיטת תל־אביב, מכון פורטר.

■ מה עם איתמר אבן־זוהר?

הוא עובר על מערכות. זה לא הכיוון שלי. אני גם לא לגמרי מבינה אותו, הראש שלי עובד אחרת. זו לא אשמתו, זו אשמתי.

■ מנין סוד הצלחתך?

רוב הפירסומים שלי הם באנגלית, כי עבדתי בחוג לאנגלית. היום, אם אדם רוצה לכתוב מאמר אקדמי ממש בעברית – אין לו היכן. „הספרות" נסגר. לכתוב ל„סימן קריאה" זה כבר סטייל אחר, וזה לא הסיגנון שלי.

■ לדעתי, פרק מתוך ספרך היה מתמקם היטב ב„סימן קריאה" אגב, למה הנה הרצית, והיית צריכה לתרגם אותך?

לא היה לי זמן ולא סבלנות. עבדנו יחד, והיא עשתה עבודה

המשך בעמוד 32

אני יודעת מה זה מדע

■ האם אפשר לכנות את העיסוק הספרותי שלך בשם „מדע הספרות"?

לא הייתי רוצה לקרוא לזה מדע. אני יודעת כמה זה מדע ואיני יודעת בדיוק מה זה מדע. שמעתי פילוסופיה של המדעים אצל ד"ר יהודה אלקנה. נושא מאוד מעניין, התקיים בחוג למתמטיקה. הבנתי את כל העקרונות, אבל כשהגיע לדוגמאות לא הבנתי כלום. בדרך־כלל זה הפוך. הדוגמאות באות לסבר את האוזן. היום אני עוד פחות יודעת מה זה מדע, היום יש תמונה אחרת על מדע ממה שהיה בתקופה הפוזיטיביסטית.

■ את יכולה להצביע על איזשהו קריטריון של מדע, שהפואטיקה לא עונה עליו?

אני לא בטוחה. גם לא רוצה לומר שזה לא מדע. היום מעלים ספקות לגבי כל מדע. הַיתה לי בעיה אורטופדית, או הרופא שלי אמר לי: אל תסמכי על הרפואה, זה לא מיקצוע מדעי. מדע הספרות יוצר אנטגוניזם מיידי אצל השומע.

■ ספרות היא דבר ריגשי ונפשי.

בדיוק. אני מסתפקת בקביעה שזו תורת־הספרות ומוֹאה כאיזה מובן זה מנסה לגבש גיבוש סיסטמאטי, כהבדל מקביעות אימפרסיוניסטיות. לא איכפת אם יקראו לזה מדע. זה מאבק על תדמית ולא על מהות. היה לזה אולי משקל, כשניסו בתל־אביב להקים את „החוג למדע הספרות", והאוניברסיטה לא אישרה. הרושובסקי דווקא רצה את זה מפרובוקציה בכוונה, שידעו שזה לא סתם עוד חוג לספרות. היום, כשתורת הספרות כה מבוססת בעולם, אין לי צורך בשם ואני לא בטוחה שיש לה מספיק כימוי כדי להילחם בשביל זה.

■ כמו כל מדע גם תורת הספרות עוסקת במשותף, בשווה. אבל הרי התעניינותנו בספרות היא דווקא בחד־פעמי, במקורי, במצויין. איך זה מתיישב עם המדעיות של הסבנה המשותפת הנמדדת?

זו אולי אחת ההתנגשויות הכי בסיסיות של הענין. המדע מוּתש את הכללי, והאינטרפרטציה חלה על הספציפי. אבל אני חושבת, שהבנת הכללי תורמת לאיפיון יותר מדוייק של הספציפי, מבלי להסתפק באמירות חד־פעמיות סתמיות. זו מערכת שהיא תשתית, וכך אפשר לקחת סופר, כמו מאריקס למשל, שעושה צחוק מהענין הזה ולהראות בדיוק איך הוא עושה צחוק, ממה הוא סוטה, זאת החד־פעמיות של הסופר בכל מיני מישורים. לא רק בזמן. בלי הכללים לא היינו יכולים לתאר איך הוא משתולל, אלא רק לומר באופן כללי, שהוא משתולל. אך למרות שהתיאוריה תורמת גם להבנת טקסט יחודי, יש לה כשלעצמה זכות קיום.

■ למה?

כי היא מספקת את הרצון להבין נושא מסויים, להבין מה זה ספרות, תורמת להבנת התופעה הכללית.

■ אז בשביל מה היא דרושה?

זה כהבדל בין רפואה קלינית לבין מחקר רפואי. הרופא נבון בזה שהוא מרפא חולים, אבל קודם כל קיים מחקר רפואי, שיש לו גם תרומה עקיפה.

■ הדוגמה שלך מחזירה את השאלה. תיאוריה שתתאר את כל הצורות של פתיתי־שלג, למשל, תהיה מדע? ואם כן, לשם מה?

כדי לדעת את זה. אולי יום אחד מישהו גם ימצא אפליקציות מה לעשות עם תיאוריית פתיתי השלג. אבל גם אם לא ימצא, די כמה שהיא מתארת.

■ ואז יבקשו מענקים לחקר פתיתי השלג?

מי שמאמין בידע כשלעצמו, זה מוצדק.

■ אז מדע הספרות כמו פתיתי־שלג?

כן.

■ מה מוציא המדע הזה? רפואה מוציאה רופא, הנדסה מהנדס, מה מוציאה תורת הספרות?

תיאורטיקנים של ספרות.

■ אז היא רק מולידה את עצמה?

כן, בפירוש.

■ אבל מה היא מולידה מחוץ לעצמה? סופר?

היא אינה מולידה סופר. אומנם מולידה גם מבקרי־ספרות, אך אינה מאמנת אותם במיוחד. זה יוצא ככה.

■ אבל חלק מהתלמידים אינם יודעים לכתוב.

זה סיפור אחר. אף אחד לא יודע לכתוב.

■ מִמי שהולך למתמטיקה או לפוליטיקה אולי לא נדרש כישור כתיבה, אבל מספרות?

לתורת־הספרות דרוש כוח אנליטי, וזה מה שדרוש גם למבקרי ספרות. בכל אופן, היא מוציאה תיאורטיקנים לספרות כמו מוחקר של פיסיקה מולקולארית.

■ כאדם ששונא לשתוק, תורת הספרות היא אחד המישחקים היחידים האהובים עלי. מרתק, אבל זה רק מישחק.

גם אם זה מישחק, זה גם כן לא רע.

■ והלבתי איתך לאורך ספרך „פואטיקה של הסיפורת בימינו" (הוצאת ספרית פועלים) ובסוף שאלתי, לאן היא בעצם מוליכה אותי?

שתבינו כמה עקרונות בספרות – דייני. זה נותן ביסוס לדברים. בלעדי הבנה זו היינו נשארים אימפרסיוניסטים. כל הידע נוסף מעשיר ומחדש. אז בואי נגיד שגאון יוכל לעשות אותם תוך הקריאה גם בלי העקרונות הללו, אבל לא כולם גאונים.

שלומית רמון־קינן

> „אפשר גם ללמוד מערכת עקרה של כלים, וזה מפחיד"

> „יש לי בעיה בכתיבת רצנזיות. לא יודעת איך. זה לא הסיגנון שלי"

מנחם פרי על הפולמוס זך־מירון: בסך־הכל נהניתי

מנחם פרי, כמי ש„אשם" בעקיפין בפולמוס שבין נתן זך לדן מירון – אתה הוצאת לאור את „דוי גיעואויי" של דוד פוגל במיסגרת „הספריה" – האם, לדעתך, זה היה פולמוס ספרותי מקובל ולגיטימי?

פריז הוויכוח התרחק מרחק רב מאוד מפוגל, והתערבבו בו ענינים לגמרי לא רלוואנטיים. עלו בו גם דברים עקרוניים. אפשר לומר שזך היום הוא אחד המומחים הגדולים בעולם בכל כתבי מירון. הוא קרא אידסוף טקסטים מתקופות שונות ודן בדברים די ביסודיות. לדעתי, הפולמוס הוא במידה רבה על מקומו של זך בקביעת הטעם או הקנון הספרותי בעשרים ויותר השנים האחרונות.

■ זה הנושא של הפולמוס, לדעתך?

כן, זה נושא עקרוני, שיש לו חשיבות ממדרגה עליונה לגבי ההיסטוריה של הספרות וקביעת מקומו של זך בתוכה. מצד שני, למרות שזך לא כתב ניתוח שקול של דמותו של מירון כמבקר, מה שמצטבר ממאמריו זו כמעט מונוגראפיה על מירון.

■ איך מצטייר מירון עליִי זך?

למרות כל הפולמוס, זך כותב בכבוד רב על חלקים ממירון! כבוד רב למירון והוקר וכבוד רב לחלק מכתיבתו הביקורתית של מירון. בתחומים אחרים הוא לא מכבד את מירון כאדם בעל טעם ספרותי ששופט ספרות אקטואלית.

■ אתה שותף להערכה זו?

קודם כל, אני חושב שזך הוא באמת תרמות המרכזית בקביעת המרכז והמיריפריה הספרותית בשנות המדינה. הוא השפיע יותר מכל אדם אחר על הטעם הספרותי, לפתות בשנות ההתהוות שלי. לא בכל הוא הצליח. הוא לא הצליח, למשל, להזיז את אלתרמן מהמרכז, אבל הוא כן הצליח להעביר אל המרכז סופרים שבוזים. הוא כמעט יצר מסורת אלטרנטיבית כשיצא לבריקה מחודשת ורבת תנופה, שקבעה מעמד מרכזי ליוצרים שהיו בשוליים.

■ למשל?

למשל, יעקב שטיינברג ודוד פוגל. ואגב, אני חייב לומר שהמישפטים האחרונים שלי הם ציטוטים ממה שכתב דן מירון על זך, לא בוויכוח הזה, אלא בספרו „מפרט אל עיקר", כך שהוא הסכים להערכה זו לפחות בעבר.

■ האם אתה שותף לאווירת ה„עליהום" כלפי מירון, שהשתררה בעיתונות בשבועות האחרונים?

זך, כנראה, שיחרר פחדים ומרירויות של אנשים, שעד עכשיו לא הביעו אותם. אני כשלעצמי מעריך מאוד את מירון בתחומים מסוימים. אני מעריך את הידע העצום שלו, אני חושב שהוא אחד האנשים והאינטליגנטים ביותר בתחום הספרות החיים היום בארץ. גם את הרטוריקה שלו אני מעריך מאוד. מאמר של מירון תמיד מעניין לקרוא. יש לי גם ביקורת על מירון, שרק בחלקה זהה עם הביקורת של זך.

■ מירון ואתה שותפתם פעלה בעבר בתוכניות רדיו בשם „ביוגיגיים", שעסקה דווקא בספרות שוטפת, ואינני זוכר שהיו ביניכם חילוקי דעות בולטים.

נכון, לא היו בינינו הרבה חילוקי דעות בתוכנית הזאת. היו בינינו בעיקר הסכמות, ואני מוכרח לומר שנהניתי מאוד מאותו דיאלוג.

■ מכאן שאין זה מדויק לקבוע שלמירון אין טעם, או שיש לו טעם פגום במה שנוגע לספרות מתהווה.

כשמירון כותב מאמר על ספרות מתהווה, לעתים קרובות הדברים חריפים, בעלי סבירות, מעניינים. יש בדבריו משהו גם כשהוא מגוים. אבל כאשר רואים את התמונה הכללית, קשה לצייר משהו עקבי. הדברים משתנים. אתה עשוי לקבל תמונה שבה טסלה, חלפי, ווסמן, יעקב פרידמן ביידיש ורומיהם עומדים במרכז, ולא פוגל, יהושע, עוז וכו'.

> „הפולמוס של חבורת שלונסקי נגד ביאליק היה הרבה יותר חריף ומלוכלך בפגיעות אישיות"

■ ואל תשכח את אלתרמן ויעקב שבתאי, למשל.

נכון, אבל התמונה הזאת מלאה נטישות של אנשים כמו שמיר, קניוק, ראובני. מכל הסופרים שמירון המר עליהם ונשאר נאמן להם אני נזכר באמת ביעקב שבתאי. הוא לא גילה את שבתאי, אבל הוא גילה אותו לקוראים, במאמר שהופיע כנוסף זה על „זכרון דברים". אגב, זה מלמד משהו על הגדולות של המדע גילוי בספרות. מירון ללא ספק השפיע על התקבלות של שבתאי בקרב הקוראים.

■ האם אסור למבקר לשנות את דעתו וכל שינוי כזה צריך להיזקף לחובתו?

מותר לו לשנות את דעתו ומותר לו לחיות את הספרות כדראמה. חוסר עקביות יכול להיות דראמה, ואפילו מרתקת, אבל אז צריך להיות את הדברים כדראמה, כלומר להתייחס אל שינוי הדעה ולהסכיר אותה.

■ האם תוכל להשוות את פולמוס זך־מירון לפולמוסים אחרים בספרות העברית, למשל המרד הגדול בביאליק שיצר שלונסקי וחבורתו?

כשמתעורר פולמוס חדש שומעים תמיד קולות: ראו לאן הידרדרנו, כך כותבים אנשי ספרות! איני חושב שהפולמוס הזה חריף יותר מפולמוסים בעבר, וגם לא נעשו בו מעשים מלוכלכים יותר מבעבר. הפולמוס של חבורת שלונסקי נגד ביאליק היה הרבה יותר חריף, הרבה יותר מלוכלך בפגיעות אישיות, הרבה פחות עקרוני, וגם לא היו להם הכלים החריפים גם של זך וגם של מירון כדי לנתח את הדברים. בסך הכל כבר היו דברים מעולם.

■ מה דעתך על סיגנון הוויכוח?

פריז המאמרים כתובים בדרך־כלל יפה והיו משעשעים.

■ בסך הכל נהנית מעצם הקריאה?

כן, בהחלט. לאנשים היה מה לקרוא ועל מה לדבר. חלק מהקוראים היה נבוך ולא הבין מה הולך ומה הרקע. היו לא מעטים שקראו רק צד אחד, ובוודאי לא בדקו את הטקסטים. אנשים שאינם אנשי ספרות ביקשו ממני בשבועות האחרונים שאסביר להם מה בדיוק קרה, מה כל אחד טוען ומדוע. בעיקר חיפשו את ה„מרוע" האישי. לי נדמה שזה צריך לעניין פחות.

■ מה בכל־זאת הפולמוס האישי בוויכוח הזה?

יש כאן בוודאי מאבק של דן מירון על מקומו במרכז הבימה הביקורתית, ומאבק של נתן זך על מקומו בהיסטוריה.

■ מה הביא, לדעתך, שני אנשים מה טרכויים, ששיתפו פעולה במשך שנים רבות, להתנצח כל־כך את עמדותיהם זה כנגד זה? זה לא מסכן אותך?

אינני יודע אם השניים נתנו לעצמם דין וחשבון עד הסוף מה מסתתר מאחורי כל זה. אני יכול להעריך שזה היה תהליך הדרגתי של אובדן אמון, בעיקר מצד זך, כי בעצם מירון לא תקף את זך, מירון תקף אותי, ובשעה שהוא שלח את הטיוטה לתקוף את סוריה, הוא שלח גם מטוס קטן לתקוף את טורקיה. זך יצא לבדוק דמות מרכזית בספרות והוא בודק אותה כמבקר. צריכה אולי להיעשות בדיקה מקבילה של מירון כחוקר, שתהיה יותר מרתקת, אבל היא לא נעשתה עלידי זך. כחוקר זך נותן לו המון קרדיט. אני, למשל, מעריך את מירון יותר כמבקר. אגיד כך: אם הייתי צריך להיקלע לאי בודד, והיו נותנים לי לבחור אדם אחד שיהיה אתי, והיו קובעים לי שהאיש הזה חייב להיות מבקר – הייתי בוחר בדן מירון. השיחות עימו יהיו מרתקות.

■ יש טוענים שכל מערה בכום הטום הטקטים של הספרות שלנו יש כח טריבה כשלעצמה. אתה שותף להשיבה זו?

כאן אני מתלבט. מצד אחד, יש סכנה ממשית מאוד שאנשים יאבדו טוטאלית את האמון במוסד הזה ששמו הביקורת ויחשבו: כולם מלכלכים את כולם, זה לא רציני, לא צריך להקשיב לאף אחד. מצד שני, אסור שתהיינה פרות קדושות, וטוב ללבן דברים ולפרק דברים כדי לראות ממה הם מורכבים.

■ איך היית עושה את המאזן: מי הרוויח ומי הפסיד מן הוויכוח הזה?

אני כאן סובייקטיבי. אני חושב שזך באמת עיצב תמונה חדשה של הספרות, אבל הוא אינו יכול להסביר זאת מבחינה מדעית. מצד שני, מעבר להנאה של כמה מנפגעיו, אינני חושב שיש עירעור כללי של סמכותו של מירון. יש אולי כמה שריטות, אבל הוא יתגבר עליהן וכולנו נרוויח מזה. בסך הכל, עם מירון טוב יותר מאשר בלי מירון.

■ אתה מוכן להתנבא האם יש סיכוי לשיקום היחסים בין השניים ואולי לשיתוף־פעולה מחדש ביניהם בעתיד?

אהיה מופתע מאוד אם זה יקרה.

יותר מדי לספר אחד

משה גינגולד־גלבוע

יצחק בן־נר, מלאכים באים, „הספריה", הקיבוץ המאוחד, ספרי סימן קריאה, בית הוצאה כתר, ירושלים, 1987, 358 עמ'.

קצת עצוב לקרוא ספר שאתה מסכים עימו פוליטית אך מתקשה לסיים אותו. עצוב יותר להתאכזב מאהבות ותיקות ועצוב במיוחד לכתוב על כך. לא שאני מחויקה ממחמה, אבל קשה לי עם המלים. איך אומרים בעת ובעונה אחת „אמיתי" ו„לא אמין" או „גאוני" ו„שטחי" מבלי שתיווצר אנטילוגיה?

יצחק בן־נר הוא אהבה ותיקה עוד מ„קשת" ז"ל. איש, לדעתי, לא יטיל ספק בכישרונו, אך איש, לצערי, גם לא יוכל להימנע מתחושות אמביוולנטיות, בלשון המעטה, בקוראו את ספרו הנדש.

בראיון שנתן ב־1985 הצהיר: „יש התחלות בראש למשהו שונה. סיפור על איש עם שני גמורים, קצת מיננגרים, יותר פרי ריאליסט ובגלל זה ממציא, אולי ממציא. לא יודע עוד. שיש לו גמר וגמרה. הוא רודף. יש לו הרבה אהובות ורק אשה אחת והוא אוהב, שאינה אוהבת אותו". השירטוט הסוריאליסטי, הגינטר־גראסי הזה, תוך משקום־מה למין אורוול ישראלי. ואולי לא מקום־מה. הצרכים המעיקים של ההוויה הישראלית והצורך להגיב כאן ועכשיו – הם כנראה במלים אחרות הרקע העיתונאי – הם כנראה שגרמו לכך.

עלילת „מלאכים באים" מתרחשת במדינת ישראל של המאה ה־21. מעצמה מבודדת, שנואה, שכלכלתה מבוססת על גניבת ידע ופיתוחו. בגבולותיה השמורים היטב חיים שני מיעוטים: הערבים, לא נחשבים ושתוקים, והחילונים. בתוך שאננות הדתיות ההומוגניסטית משגשגים מתנות הריכוז והיכן שקנאים יהודים ומוסלמים ורוגים אלה את אלה.

ירושלים כולה בהריבנות ומשלי ענק משרים תפילות לאדם, ושלטון תקיף, מאיים, מנסה על אורחו, כאשר הסנהדרין (שהוליטה את בנות־דבא) היא הגוף הקובע. אמיה־דיים (על הטפה המיוחדת בהמשך), שם כנוסיות דתיים הסוכבות ברחובות, נוהגים כרצונם, ולרוב באלימות, בכל מי שנקרה בדרכם, והחילונים, בעתיד כמו עכשיו, סובלים מרגשות־אשם קלקטיביים ומגיחים שאם נגע בהם. „יש כנראה איזו סיבה". החילונים שהם חצ"י (חילוני, ציוני, יהודי) ארם, בלשון הדתיים, מנהלים את חייהם בין בתריקתם למקומות עבודתם, ומנסים לשמר לעצמם איי מיפלט מכפייה דתית. מעטים מהם אתיאיסטים מהכרה, רובם מתמרנים בין נוחות מודמנת לשיגרה מסורת.

את התופעות והסימליות בהוויה כאילו־עתידנית זו היא התהרובה (הסגנת מוֹאה הנערכת תוך ריצה). [illegible] ברחובות תל־אביב (תל־הביב בלשון הדתיים), [illegible] לעצמו במאסה והאנונימיה. [illegible] ומכים עד מוות במי שהקלישו להתאנות לו, ואין מוות, איש לנפשו, לא רואים, לא שומעים, גם לא חשים, או מרגשים.

יד על הדופק

אפוקליפסה קשה זו אינה מנותקת, כמובן, מן הכאן והעכשיו הישראליים. [illegible]

[illegible]

על הדעת, כל מה שמוליך אל קצה העט – נכתב. לא שזה רע לתת לדימיון להתפרע, אך קשה להנות מאסכרוֹמאריקס.

לדוגמה את תחושת העתידנות יוצר בן־נר, בכל יוצר מדע בדיוני מיומן, [illegible]

[illegible]

הבירוקר, המוות, והנהה תסרת הטעם, הירידות שמשמעת בגידה, הם מוטיבים חוזרים, כפטרים ונזכרים בעצם שקיפותם. [illegible] של הספר היא הפספוד, אך גם בה יש נמלות.

עברית מאונגלת

[illegible]

המשך בעמוד 35

אורי סלע

סיפורת

מעשי״ט בנוסח עגנון

סיפורי הבעש״ט / שמואל יוסף עגנון / שוקן / 232 עמודים.

לחובבי בלשות ספרותית מזומן עכשיו עיסוק מעניין: השוואת הסיפורים המקבילים, המופיעים בספרים החדשים של עגנון ושל פנחס שרה (שניהם נזקקו, חלקית, לאותם מקורות) ובדיקת שינויי הנוסחים של כל אחד מהם, שהרי בשינויים אלה – וכן במיבחר – שיקף כל סופר את מה שרצונו להרגיש או להאיר מנקודת־מבטו האישית. עגנון החל באיסופם ובכרישומם של סיפורי חסידים עוד לפני שנות העשרים של המאה, בהשפעת התלהבותו של ידידו מרטין בובר (שלימים חיבר את „אור הגנוז") וכתב־היד הראשון של הספר על הבעש״ט, שהיה מוכן לדפוס, נשרף בדליקה שנפלה בביתו ב־1924. עגנון משך את ידיו מהעניין, אך קמעה־קמעה שב אליו ובסופו של דבר הניח אחריו כמאתיים סיפורים, מסודרים בחלקם על־פי ענייניהם, ואת העריכה השלימו בתו אמונה ובעלה חיים יהודה ירדן. מובאים פה סיפורים מחיי הבעש״ט וסיפורים על תלמידיו, בני חבורתו ומתנגדים לו. אך יש גם מרור נרחב של נפלאות הבעש״ט, המסופרים לתומם.

מסע עם פילה

קרובתי רוזי / ג׳ראלד דארל / מאנגלית: אילה בלאנדר / מועדון קוראי מעריב / 224 עמודים.

על מלכי סיאם הקדומים היו מספרים, כי כשרצו לרדת לחייו של אחד האצילים, היו מזכים אותו במתנה – פיל לבן. הפיל הלבן הוא היה קדושה בסיאם ובעליו המסכן חייב לדאוג לתזונתו ולנוחותו, אבל אין לעשות בו שימוש כלשהו, ומכאן הביטוי „פיל לבן". מתנה מעין זו, בדרך של ירושה, קיבל אדריאן רוקסוויל מדודו ותימהוני שהלך לעולמו ושלח אל אחיינו את חברתו הקרובה ביותר, הפילה רוזי שהתרגלה אצלו לחיי תפנוקים, לרבות לגימת משקאות. הפילה נוחתת, איפוא, אל תוך החיים האנגליים השקטים והמרובעים ובעלי־המאונס יוצא איתה למסע ארוך, כשהיא רתומה לעגלת קטנה וצבעונית, בחיפוש אחרי סידור מתאים לפילה. בסופו של דבר, ימצא גם את אהבתו, ועד אז יצחיק אותך לא מעט בהרפתקאותיו הלא־שיגרתיות.

סיפורי דוסטוייבסקי

שביוטסוס • לילות לבנים / דוסטוייבסקי / עברית: נח מן, נורית יהודאי / איורים אבי כץ, ד. רסינג, מ. דובשינסקי / לדורי / 174 עמודים.

מובאות פה שתיים מן הנובלות הקלאסיות של דוסטוייבסקי, ולשתיהן יש תרגומים עבריים קודמים וטובים. הוצאה זו מלווה באיורים נאים, חלקם שנעשו כאן וחלקם ממקורות רוסיים.

סיפורים במשפט

שלפנינו הוא פקסימילה מצולמת של כל הפרקים על תל־אביב וסביבתה מתוך הכרך „תל־אביב, השרון והשפלה" של „מדריך ארץ־ישראל" מאת זאב וילנאי משנת 1941, וערכו הוא מחקרי ונוסטלגי. מתוארים פה תל־אביב ושכונותיה, יפו (הערבית), מקווה־ישראל, חולון, בת־ים, (בראשיתה), רמת־גן, גבעת רמב״ם (כיום גבעתיים), בני־ברק, כפר אז״ר וכפר אונו. תל־אביב היא בת 32 שנים, הוועד־הפועל ניצב ברחוב אלנבי, על מיגדל־המים הסמוך למוזיאון בשדרות רוטשילד יש שעון עם אותיות עבריות, ואחד העיתונים שהחלו לצאת באחרונה הוא „ידיעות אחרונות".

בתי־הכנסת בצפון

בתי־הכנסת בגליל ובגולן / צבי אילן / אריאל / 133 עמודים.

ראשיתו של הספר כחוברת משוכפלת של המדור לידיעת הארץ בתנועה הקיבוצית, אבל ההוצאה החדשה אינה רק הדפסה מחודשת יותר, אלא עשירה בהרבה מקודמתה בתוכן ובתמונות. נסקרים כאן לא פחות מ־94 שרידים של בתי־כנסת בגליל העליון, בגליל התחתון ובגולן (גם מיספר זה עוד רחוק מלמצות את כל השרידים הידועים, המעידים על צפיפותו ופרישתו של היישוב העברי בגליל בימי המישנה, התלמוד ואחריהם). כל אחד מבתי־כנסת אלה זוכה בתיאור מקומו, מיבנהו, זמנו, מצבו היום, תוכניתו, קישוטים וכתובות שנמצאו בו וכדומה, והדברים מלווים בשפע תרשימים ותצלומים המסייעים לשרטט את התמונה השלמה.

תיעוד

היסטוריה של השואה

השואה – גורל יהודי אירופה 1945־1932 (שני כרכים) / לני יחיל / שוקן, יד ושם / 936 עמודים.

ייאמר מיד, זהו ספר חשוב מאוד ומוסר מאוד. עד כה, ככל שרבו הפירסומים על השואה, ובתוכם מחקרים מקיפים ומעמיקים על היבטים ואירועים מסויימים שבה וכן ספרי זיכרונות ותעודות שונות, לא עמד לרשות הקוראים תיאור מקיף ומסכם, כתוב בדיסציפלינה היסטורית סדורה ושיטתית. מחמת רוחב היקפו של הנושא ועוצמתו ההיסטורית והרגשית, יש להניח שיהיו גם טענות לספר שלפנינו על מחדל זה או אחר, ואפילו על השמטות ושגיאות, אבל מותר לומר מראש שחסרונות בלתי־נמנעים כאלה בטלים בששים לעומת ההצלחה שבתיאור הכולל והמסכם של פרשה שלא היה בתולדות האדם עלי אדמות שום דבר שידמה לה. הספר פותח בתיאור עליית הנאציזם וההתפתחות המקבילה של הגזענות והאנטישמיות, ממשיך בחוקי נירנברג והתעצמות הרדיפות, וכך מגיע בהדרגה לשנתיים האחרונות שבהן פעלה ההשמדה במלוא היקפה, לרבות תיאור מפורט של כל אחד ממחנות־ההשמדה. פרקים מיוחדים עוסקים במאבק היהודים נגד הנאצים ובבעיות ההצלה. ניכרת בספר הכוונה שלא לשפוט ושלא להעריך הערכות שלאחר מעשה מתוך קביעת עמדות, אלא להסתפק במסירה מסודרת ובהירה של מירב העובדות והחשובות. בכך נמנע הספר מלהיות בליסטראה אפשרית בפולמוסים על קסטנר, למשל, או על פעולות (ומחדלי) ההצלה של הנהגת היישוב. אפשר וצריך לראות ב„השואה" ספר־חובה לכל ישראלי צעיר. בספר מובאות מפות, אך חבל שלא צורפו תמונות ואפילו במיבחר מצומצם.

מיבצעי אצ״ל

המעשר – מבצעים ומחתרת / איתן לבני / עידנים, ספרי ידיעות אחרונות / 321 עמודים.

איידס, הומוסקסואל אמריקני, המביא את בנו לביקור בכותל המערבי, כדי לשאוב כוח. בין זה לזה מסופר פה על האיידס בעולם ובישראל, התפתחותה והתפשטותה של המחלה המחרידה הזאת, מה שעושים נגדה בעולם (לא הרבה) וגם כמה וכמה סיפורים אישיים של חולי איידס. כמידע רפואי ושימושי, אין די בספר הזה, שהדיסציפלינה שלו היא עיתונאית – מעין כתבת סוף־שבוע מורחבת.

עם סחרוב בגלות

לבד ביחד / ילנה בונר / מאנגלית: דורית לנדס / מסדה / 212 עמודים + 16 עמודי תמונות.

פרופסור אנדרי סחרוב הפך לאחד מגיבורי דורנו במלחמתו האמיצה על פי צו מצפונו למען החרות האזרחית בברית־המועצות. הספר שלפנינו הוא סיפורה של מלחמה זו ממקור ראשון. הכותבת היא רעייתו של



ילנה בונר • לבד ביחד

שער „לבד ביחד"

עזר

דרך נשר בשמים

תיעוד

הדרכה

לנוער

לילדים

ארץ־ישראל

תל־אביב, 1941

מדריך תל־אביב (1941) / זאב וילנאי / מהדורה מצולמת / אריאל / 95 עמודים.

פיתחון פה

ת ר ב ו ת

יעל זיידמן

שבח וייס: ארגזים של חומר על הכנסת



האוזן השלישית

ת ר ב ו ת · ס פ ר ו ת

ענת לויט

קלאסיקונים ב״דביר״

הוצאת „דביר" מסיימת הכנות להופעת סדרת „קולות", שתצטרף במחזורים שנתיים לספריה של ספרות עברית־יהודית קלאסית. במיסגרת ספריה זו, שעורכה פרופ׳ דן מירון, יופיע מיבחר נרחב של יצירות קלאסיות מן הספרות העברית, וכן מן הספרות היהודית הכתובה ביידיש ובשפות אחרות. בסדרה ייכללו לא רק יצירותיהם של האבות המייסדים של ספרותנו, אלא גם יצירות מאוחרות, שכבר זכו למעמד של „בכסי צאן ברזל". לטקסטים יוספו מבואות כתובים בידי מומחים וכן ביאורים המיועדים להקל על קורא בן ימינו. בסדרה הראשונה, שכל כרכיה יופיעו עד סוף 1987, ייכללו הספרים הבאים: „ספר הקבצנים" למנדלי מוכר ספרים, „סיפורי הרככת" לשלום עליכם, „מעמק החיים" ו„משני העולמות" למ.י. ברדיצ׳בסקי, „בחורף" ו„מסביב לנקודה" לי.ח. ברנר, „ישימון" וסיפורים אחרים לל.א. אריאלי, „יושה עגל" לי.י. זינגר, „השיגעון הגדול" ו„בגיהנום של מטה" לאביגדור המאירי. מרור מיוחד בסדרה זו, שיופיע החל מ־1988, יכיל גם ספרי שירה ודראמה. הספרים יופיעו בלווית איורים מעשה ידי אמנים מן השורה הראשונה.

רומאן בכתובים לסנדרים

בימים אלה סיימו יונת ואלכסנדר סנד את כתיבתו של רומאן חדש, ... (עם זמני), בן יותר מ־300 עמודים, שכנראה יראה אור בחורף, ...

בין עוז על נצר

בין ייל לתל־אביב

מוקד לפולין ולאוקספורד

מדף ספרי א״י

א מ נ ו ת

מרדכי נאור

אפוס ציוני

עזרא דנין, ציוני בכל תנאי, הוצאת קידום, ירושלים תשמ״ז, 829 עמ׳.

עזרא דנין נמנה עם „דור הנפילים" – בוני הארץ וראשיה בשנות „המדינה שבדרך" ובשנים הראשונות לעצמאות. כמה מאותם אישים עשו את מלאכתם בגלוי ובפומבי, עזרא דנין ועמיתיו ביצעו את רוב המוטל עליהם בסתר, או לכל הפחות מאחורי הקלעים. ומי שלא שמע את שמעו, מן הראוי שידע כי הוא נמנה עם ה„ערביסטים" הבולטים ביותר שלנו.

שמו של הספר, „ציוני בכל תנאי", עשוי להטעות, ולא משום שלא היה ציוני כזה. היפוכו של דבר. אך עיקרו מוקדש לפעילותו בתחום הקשרים עם ערביי ארץ־ישראל, ערביי הארצות השכנות, והקשרים עם מדינות לא־ערביות באזורנו: טורקיה ואיראן.

האפוס זה של חיים גדושי־עלילות מרתקות החל ביפו, בתחילת המאה שלנו. אביו של עזרא היה יחזקאל דנין (סוכובולסקי), איש העלייה הראשונה, מראשי היישוב החדש ביפו ומייסדי תל־אביב. אמו רחל היתה בת למישפחת ילין הנודעת מירושלים והוא עצמו יכול להיחשב לאחד מילדיה הראשונים של תל־אביב. שלושים שנותיו הראשונות גדושות אירועים שאצל אדם אחר די בהן לכל החיים. אצל עזרא דנין החלו העניינים הגדולים באמת רק לאחר מכן, כאשר הצטרף לש״י (שירות הידיעות של ה„הגנה"), ובשל שליטתו בערבית וקשריו עם נכבדים ופשוטי־עם בשרון ובשומרון (הוא התגורר בחדרה ועסק בחקלאות, במישקו הפרטי), היה במהרה לאחד המובילים בכל הקשור לנעשה בערים ובכפרים הערביים.

פרשת פגישותיו עם המלך עבדאללה, יחד עם גולדה מאיר, ערב קום המדינה, כדי למנוע את הצטרפותו למלחמה נגד הישוב היהודי, ידועה למדי. בספרו מפרט דנין את העניין ומספר על פגישות וקשרים נוספים, מרתקים כולם, בארץ ומחוצה לה, וכן על נושאים נוספים בהם טיפל, בעבודתו הארוכה במשרד־החוץ, בימיהם של משה שרת וגולדה מאיר, כמו הניסיונות התורים ...

בית אבותינו

יהודה הורשפלד, בית המגורים הארץ־ישראלי בתקופה הרומית־ביזנטית, הוצאת יד יצחק בן־צבי, ירושלים תשמ״ז, 222 עמ׳.

פרידה לאין קץ

יאיר מזור

פטר וייס, פרידה מן ההורים, תרגום מגרמנית ואחרית־דבר: אילנה המרמן, עם עובד, סידרת „פרוזה אחרת", 147 עמ'.

מה שהו אירוני, כמו חמקני, כמעט פרדוקסאלי, מקופל בכותרת הספר „פרידה מן ההורים", ומתוך כך שב ומתנסח ב„חזית" המוצהרת ומופגנת של ־הרומאן. שכן, הפרידה מן ההורים, פרידתו של המספר־גיבור מהוריו שקרבתו ורחוהו כאחת, היא באמת „פרידה לאין קץ" בנוסח האוקסימורון האלתרמני הנודע.

רומה ששני מאפיינים פרדוקסאליים דבקים באותה פרידה: הראשון מתחוור מכוח העובדה שאותה פרידה, נישאפת ומשוללת־סיכוי כאחת, מן ההורים, מותנית בשיבה אל ההורים, כשיבה מאוחרת ומאחרת לתבנית נוף הילדות והבחרות, לאמביוולנטיות חריתוק־ניתוק שכפתה ועדיין כופתת את המספר להוריו וממילא כלאה אותו בנוכחותם שאינה ניגרעת. מכאן: הפרידה מן ההורים במובן זה כמוה כ„שיבה לאין קץ" להורים.

המאפיין הפרדוקסאלי השני, הנכרך בפרידה, מתגשם בעובדה שאותה פרידה היא מנועה ונטולת סיכוי מראשיתה. העקבות שהטביעו ההורים בחיי המספר, לטוב ולרע ובעיקר לרע, הם מן הסוג שאינו בר־מחיקה. ניסיונו של המספר, ניסיון המורע מודעות מנוסחת, לשוב בזיכרונותיו אל הוריו כדי להגשים את הפרידה הנתבעת מנוכחותם המאנסת...



פטר וייס

ערכים ונעבור

אלא שתכלית המחבר עלתה בידו: עלה בידו לתרגם תעודה אוטוביוגראפית, דו"ח מישפחתי פרטני, לתוצר אסתטי רגיש, נוף ומוקפד כאחד. תירגומה הרהוט של אילנה המרמן, ער וקשוב לכל אלה.

תגובות

גרזן־מיספריים על זיכרונות

במדור „מכבש הדפוס" (מוסף זה, 10 ביולי), בסיקורו כמדור „תיעוד" את הספר „ציוני בכל תנאי" מאת עזרא דנין, ציין אורי סלע כי עזרא דנין „ביאות לספר ליעקב שרת זיכרונות סלקטיביים שאינם כוללים מה שעדיין אינו ראוי לפירסום", וכן: „אפילו בספר שלפנינו מסופר רק חלק, מה שלפי שיפוטו של בעל הזיכרונות פירסומו אינו יכול להזיק".

למרבה התיסכול, היטעה אורי סלע – שלא במתכוון – את קוראיו הנאמנים פעמיים. הטעייה אחת פעוטה: עזרא דנין לא ניאות, אלא יזם את כתיבת זכרונותיו. מחמת חוליו וראותו הלקויה נזקק לכותב, ונתגלגלו דברים כפי שנתגלגלו ואני עשיתי במלאכה.

ההטעיה האחרת חמורה ונוקבת. איך לך זכרונות שאינם סלקטיביים. אך בעוור שעל הסלקטיביות של בעל־הדבר אפכר לנו להצטער צער שאולי אין לו שחר, שכן את הנעשה או את שלא נעשה אין לתקן – האיש איננו וחסל, ומה כי נלין עליו – אי־אפשר לנו שלא לזעום ולמחות במלוא העוצמה האפשרית של בן־תרבות על כל השמטה של תומר־זיכרונות, שנגזרה לא בשל סלקטיביות של בעל־הדבר, אלא בעטיה של סלקטיביות גחמנית, מתנשאת ומעוותת של מי שאינו בעל־הדבר, אלא אדם מסויים (גרשון ריבלין), שנסיבות כלשהן העניקו לו מעמד של „עורך־על", והוא ההין מכוח זה לעשות...

[illegible]ציאות משולשת

[illegible] גרוש[illegible]

■ דודו וקשטיין, גלריה רגע, הרצל 113, קומה ב', ת"א.

הצעה של דודו וקשטיין, מהמובילים בציירי הדור הצעיר, היא ציור שהבעייתיות העולה בו נובעת מהאמן ולא מזכות קיומו של הציור בכלל. בהקשר של עשר השנים האחרונות אפשר אולי לכנות את הציור של וקשטיין „נאיבי". וקשטיין צנח כביכול לעולם הציור זה מכבר, ואינו סובל מתיסמונות מושגיות שונות של הטלת ספק בזכות הקיום של הציור. את הדחף היצירתי הוא מפנה כולו לבריאה במיסגרת הקנווס והצבע. הנאיביות המסויימת מאוד של...

ולעיתים הם סוגרים דווקא על המתבונן ומונעים ממנו את מה שמעבר להם. הקו המזוגג והרועד מאפיין את החרדה עימה ניגש וקשטיין לצייר, אולם כאן הוא מאולף ומתעצב בצורות גיאומטריות. רשת הקווים בצבעים בהירים (לבן, צהוב), הפרחים הגדולים והעגלגלים בצבעים העמוקים והאשה הנחשפת במבט מטושך הן שלוש רמות של תפיסת מציאות המתורגמת לציור פנטאסטי.

מושבה החדש של גלרית קבוצת „רגע" גובל ביפו ושוכן בלב איזור בעלי־המלאכה, אולם התערוכה מצדיקה את המסע דרומה (הגלריה פתוחה גם בשבת).

הכל הולך

...שכהם מופיעה דמות חוה בסבך טרופי. היחוד בשילוב שיצר וקשטיין הוא בהפרדה שבין סצינת האשה לסצינת הפרחים. השנייה מופיעה על גבי הראשונה ומפרשת אותה. המשל מופיע כחלון דרכו מביטים בנמשל.

השיכבה השלישית בציורים היא המוטאציה של התזות הצבע בציורים הקודמים. כאן הן הופכות לרשת או לסורגים צבעוניים. הסורגים יוצרים תחושה שקיים משהו מקטים הכלוא מאחוריהם

...התומר שלהם מאפשרת שידוך בין אמנים אשר אינם...
בריסום ניתן לשים זה ליד זה את אורי ותומרקין את רנציגר ולביא. הכל הולך. אם היו מגיעים הדברים לידי ציור שמן או פיסול היה הסיפור שונה לגמרי. רנציגר ותומרקין לא יושבים ביחד וודאי שלא לביא ושטרייכמן. גם במוזיאון הם יושבים באגפים נפרדים. אפשר להנות מציור טוב של לביא, אקוורל של שטרייכמן ורישום של אורי בגלריה „גיבעון". כל צייר ועולמו המיוחד.

...שאוסף צריך להיות דבר כנוי". השאלה המופנית לאחראים על התערוכות בגלריה מגרשוב היא: מהי המשמעות התרבותית של היצר של צ'רלי מיורקסו גרמה לי שהתשובה על שאלה זו אינה נמצאת דווקא במישור האמנותי הטהור אלא בדינמיקה הליליפוטית של האספנות התל־אביבית. דרך־אגב, באוסף יש מיספר עבודות יפות וכדאי לשים לב לציור נפלא של אביבה אורי.

[illegible]לומית רמוז־קינן

יפה מאוד. הספר יצא תחילה באנגלית בסידרה שמרנית „ניו־אקסנטס", שמוציאה ספרות בסיסית לקהל הרחב בסמיוטיקה, בטלוויזיה, בפמיניזם, בסטיליסטיקה, בפסיכואנליזה, בספרות. הסידרה עוררה התנגדות ב־ט.ל.ס. ספרי עוסק בנראטולוגיה.

■ למה שלא תכתבי לנו בהמשך הספרות?

אני לא יודעת לכתוב. אני לא יכולה. יש לי בעיה בכתיבת רצנויות. לא יודעת איך. אין לי הסיגנון הנכון.

■ לפי ספריך, את יכולה.

אני צריכה לנסות. יש לי קולגות שעושים את זה, ונדבנק...

■ האם מדע הספרות תורם להערכה הספרותית?

כרגע כנראה עוד לא, אולי בעתיד. להרושובסקי יש מאמר ב„הספרות" הראשון על תחומי המדע החדש. שם הוא כולל גם הערכה. לדעתו, תורת־הספרות חייבת לענות גם על מהי הערכה ומהם הקריטריונים בהם היא משתמשת. המאמר מאוד ליבראלי, כלל לא מתאים למה שהוא עושה בהרצאות. אנחנו טרם הגענו למצב שיש לנו קריטריונים. לא מכירה מישהו שמצא קריטריון מספק. התלמידים מאוד מוטרדים בזה. „אתם מלמדים אותנו המון דברים, אבל איך אדע להבחין אם זה טוב או רע?". אני לא יודעת ללמד את זה.

■ אתם מתבקשים בכך לצורך עמוק שלנו, לדרג, לשפוט, להעריך.

...

ביצירות שבהן העלילה היא הדבר הכי בולט. וב„ג'יימס בונד" היא אכן יותר בולטת מאשר ב„האחים קרמזוב". אחר־כך אפשר לדון במיבנים יותר מורכבים. המדע עוד לא גמר את עבודתו.

■ יש אסכולות חדשות, של ריאקציה?

ועוד איך. הדה־קונסטרוקציה היא ריאקציה גדולה נגד הסטרוקטוראליזם. זו ריאקציה למרעיות ולפרטנויות המרעיות. היא טוענת, שהכל סובייקטיבי, שאין דבר כמו מדע הספרות. כל מה שיפה ויתודי בספרות זה בדיוק מה שבורח מקטיגוריות, מאתרויות. ממש היפוך של כל תיזה שלנו.

■ לכן היא פורחת?

התחילה בצרפת, דרידה – בפילוסופיה. אחר־כך בארצות־הברית, בייל – בעיקר. עוד תהיה לנו ריאקציה לריאקציה... ועכשיו אני צריכה לקחת את הילד מהגן.

והיא מחזירה אותי לקדימותם של החיים, לכוחם ועליונותם בקרב הנשים, אפילו הן פרופסורים למדע הספרות.

יותר מדי לספר אחד

המשך מעמוד 31

בכל־זאת מגבלו „ילדוהד" קיים גם במאה הבאה, ושריון המלמד מין קרכמנע ייקרא יעדיין ואן די משהו.

במיסגרת ההשתוללות המילולית ישנה אצל הקורא הרגשה שבדיבר משחיל מסרים אישיים, מין צופן אישי למביני עניין. כך מוזכר פעמיים צייר ידוע, גיא גרנה, או המצאת המפה של א' הצורה להיצת כשתור שמאפשרת לצופה ליצור למרס אפשרויות אחרות.

מה לעשות. יותר מדי בשביל ספר אחד. ספר גרוע היה ודאי הולך לאיבוד בשלל היומרות וההתרחשויות...

ארז'אני עם דפארדייה

בינואר השנה, כשהשמועות על כך שאיזבל ארז'אני, אחת השחקניות הפופולאריות ביותר בצרפת, חולה באיידס, היו כבר קשות מאוד, היא הופיעה בחדשות הטלוויזיה והכחישה אותן. זמן קצר לאחר־מכן, טילפנו צופים נזעמים ומחו על כך שהטלוויזיה הביאה כפילה שלה, מה־גם ש"הם יודעים כי היא מתה".

הצרות שלה החלו ב־'83, כשפרשה, כנראה בגלל התמוטטות עצבים, מהצגת "העלמה יוליה". השמועות אמרו, כי נדבקה באיידס מוורן ביטי, ששיחק איתה בסרט "אישתר". ארז'אני, המגדלת לבד ילד בן 8 שנולד מחוץ לנישואין, הדביקה נשיקה מצלצלת על פני קריין־הטלוויזיה הפופולארי ברונו

השמועות הרגו אותה מאיידס. אבל, איזבל ארז'אני חיה וקיימת ומפיקה בעצמה את סרטה הבא: היא תגלם את קמיל קלודל, אהובת הפסל אוגוסט רודן, לצד ז'ראר דפארדייה

הצלחה ואושר. זיהויה עם המחלה ועם מוות, הוא כמין גירוש שדים. מעין טיהור החברה. זה לא ראציונאלי, אבל אמיתי".

טריפו, שעבד עימה בסרט "סיפורה של אדל ה.", על בתו של ויקטור הוגו: "היא השחקנית היחידה שגרמה לי לבכות כשראיתי אותה בסרט טלוויזיה. לכן, רציתי לצלם אותה בסרט שלי. בעת הצילומים הסתכלתי בה, עזרתי לה, ניסיתי לפענח את המיסתורין שלה – אבל זה לא עזר לי הרבה. אמרתי לה פעם, 'החיים שלנו הם קיר, וכל סרט הוא אבן בקיר הזה'. והיא תיקנה אותי ואמרה, 'זה לא נכון. כל סרט הוא הקיר עצמו'".

ארז'אני מעוררת אצל הצופים תגובות סותרות. יש



ארז'אני כפול 2. טריפו: "היא השחקנית היחידה שגרמה לי לבכות כשראיתי אותה בסרט טלוויזיה". צילומים: סיגמה

מזור, שלא נרתע כלל. ההיפך הוא נכון. אחר־כך חזרה לעיסוקיה.

בחודשים האחרונים, ניתן היה למצוא אותה במקום שלא מתקשר כל־כך עם עיסוקיה של כוכבת קולנוע. היא התייצבה מדי יום בשרס סיטול בביה"ס היוקרתי "בוזאר" בפאריס.

זה שלוש שנים חולמת ארז'אני על דבר אחד: לגלם דמותה של הפסלת קאמיל קלודל, אמנית מרתקת בפני עצמה, שהיתה אהובת הפסל הנודע אוגוסט רודן. היא עומדת לממש אותו בקרוב.

הצילומים יחלו בימים אלה. הצלם יהיה ברונו נוטיאן. ארז'אני, שגם מפיקה את הסרט יחד עם כריסטין פכנר, הצליחה לשכנע את ז'ראר דפארדייה, השחקן הכי חם מצרפת, שיופיע לצדה בתפקיד רודן.

"בקאמיל היה כוח הרסני בפנים", היא אומרת, "וזה מה שמשך אותי אליה".

הנכנסים מוכים לשונה בקולנוע מאז [illegible] כשהופיעה כ־רכבת תחתית [illegible] השמועות [illegible] ועשתה ראיון עם [illegible] אבל מאז לא השקיעה בשום סרט [illegible]

"סלטים זה בשבילי כמו [illegible]", אומרת ארז'אני. "בכל סרט שאני עושה אני חשה שאני [illegible] מודקנת [illegible] לשחק [illegible] עושה [illegible]

נולדה ב־55' לאם [illegible] גרמניה [illegible]

חוסיין, שהעניק לה תפקיד ראשי בעיבוד שעשה ל"בית ברנרדה אלבה" של לורקה. התפנית הגדולה חלה, כשהופיעה בגירסה הטלוויזיונית ל"בית ספר לנשים". הבימאי ז'אן פול רוסיון התנים אותה להופיע באותו מחזה על קרשי ה"קומדי פרנסז". בן־לילה הפכה לילדת־הפלא של התיאטרון.

תפקידה הקולנועי הראשון היה ב"הסטירה", של הבימאי קלוד פינוטו. הקאריירה שלה התפתחה במהירות. פרנסואה טריפו זימן אותה ל"סיפורה של אדל ה.". עשתה תפקיד ראשי ב"הדייר" של פולנסקי, פרצה אל קהל גדול עוד יותר בסרט "קיץ קטלני", ואחר הופיעה בסרטים כ"זרה בעיר" ו"רכבת תחתית".

בכל אלה שילבה יופי עם שיגעון, אינטליגנציה עם מיסתורין. כשניסתה לכבוש את הוליווד, ב־78, בסרט "הנהג", כתב עליה אחד המבקרים: "פניה נועדו למצלמה. היופי הוא יצירה של הסינה וצללים. עיניה המופלאות – עצובות, פוחזות, נועמות, עדינות – קוסם גם לב אבן".

היא מנהלת את בנה, הנץ מזה, חייה הפרטיים הם תעלומה. בכל הידוע אין לה חברים או מאהבים. לא האשה אותה במעוזן ילילה ומסתיכות אופנתיות.

למה ואיך נבדה שמועות האיידס?

פרנסואה רופן, מרען צרכתי העומר בראש מכון מומחי העסק בחקר הסוציולוגיה של התמשסות ששמועות ואת־העיקרה שלה. לדבריו, ההסבר הוא בסתר מוכן המחלה והמסתר דווקא באדם שנראה ביותר [illegible] שהמחלה יכולה לפגוע בו [illegible] ארז'אני מייצגת יופי, כישרון, חן, היא סמל

הרואים בה דמות מיסתורית, מרוחקת, השייכת לתחום החלום. אחרים רואים בה נחורה שבירית, המעוררה רצון לאמץ אותה אל הלב. יש לה אופי של 36 ווגות משקפיים.

"אני מרגישה כשבויה במיבצר שלי. רואים אותי איך שאני מציגה את עצמי, או איך שאני מסתירה מה שאני רוצה להסתיר. יש לי נטייה להטעות את כולם, כולל את עצמי".

מישאל, שנערך זמן קצר אחרי הקרנת "קיץ קטלני", קבע, כי ארז'אני הכוכבת מיספר 1 של צרפת. הסרט נתן דחיפה גדולה לקאריירה שלה.

"כמעט המצאתי אותה", סיפרה או: "פעמיים קיבלתי מהבימאי את התסריט – ופעמיים סירבתי. משהו בתסריט לא מצא חן בעיני. ואז יצאתי למבסיקו, להשתתף ב'אנטואנט' של סאורה. הייתי משועממת במהלך הצילומים ויום אחד קראתי שוב את התסריט. לא יכולתי להבין אותו. אמרתי לעצמי איזו טיפשה אני איך יכולתי להיות עיוורת לתפקיד כה עשיר, כה מלא חיים".

יחד איתה התגלו עוד שתי שחקניות, שהפכו כוכבות מפורסמות: מירימיו ואיזבל הופר. הפופולאריות שלהן היתה גדולה משלה, אבל עברו ימים. ארז'אני נשארה בזירה. היא גם מצליחה לתשום את הטרוייקה שלה. הסרט על קמיל קלודל.

קמיל, אחות הסופר הנודע פול קלודל, מאפשר לה לבטא את השילוב המיוחד הקיים בה: יופי ומיסתורין. היא מתאימה לתפקיד כזה, של אשה שהיתה מחוללת סערה פנימית גדולה, התומכת לרן של אדל הוגו.

שתי אצבעות מפרטוריה

פול סיימון רצה לגלות לעולם את המוסיקה של השחורים בדרום־אפריקה, ומצא עצמו מואשם בשיתוף־פעולה שבשתיקה עם מישטר האפרטהייד ובניצול מוסיקאים שחורים ● כשילד־רוק נפגש עם פוליטיקה



פול סיימון. "הקהל, שאני פונה אליו, יודע מה קורה בדרא"פ. אם לא, אינו צריך לשמוע על כך לראשונה דווקא מכוכב־פופ"

המיפגש בין רוק לפוליטיקה משול למיפגש בין ילד קטן ונאיבי לנוכל מבוגר עם שקית סוכריות. הילד טועם ונפגע. כך קרה לפול סיימון, ילד בן 44, עם תקליטו האחרון "גרייסלנד". סיימון רצה לגלות לעולם את המוסיקה הנפלאה של השחורים בדרום־אפריקה, ומצא עצמו בלב שערוריה פוליטית־אמנותית. הוא לא לקח בחשבון את הקשר החזק בין תרבות לפוליטיקה בחלק זה של העולם.

נחטא לאמת אם נאמר, שמודעות פוליטית אינה קיימת בעולם־הרוק. לאחרונה התברר, שהסיבה העיקרית לכך שבמשך שנים נמנעה מג'ון לנון אזרחות אמריקנית, היתה מעורבותו הפוליטית נגד מילחמת וייטנאם. ריצ'ארד ניכסון סימן אותו באיקס גדול כאויב המימשל.

בבחירות האחרונות באנגליה, הנהיג פול וולר מלהקת "מועצת־הסיגנון" את "הטוריז האדום", התארגנות נרחבת של כוכבי־רוק אנגליים, שמטרתם לעזור ללייבור להפיל את ממשלת תאצ'ר, שנואת־נפשם. מיותר לציין כמה הצליחו.

להקת "יו 2", שסיימה לאחרונה סיבוב־הופעות ענק בארה"ב, נכנסה ראש־בראש במושל אריזונה, המדינה בה נפתח הסיבוב. ימים ספורים לפני הופעתם ביטל המושל החלטה שהתקבלה בקונגרס (ביוזמת סטיבי וונדר) להפוך את יום־הולדתו של מרטין לותר קינג לחג לאומי. להקת "יו 2", שהקליטה בעבר שיר לזכר קינג, שקלה, כמחאה, את ביטול הופעותיה שם. בסופו־של־דבר הן נערכו, כשבונו הסולן מכריז, שהמושל הוא בושה לתושבים וקורא לפרי אזרחי נגדו.

מתי פוליטיקאים נותנים לאמן־רוק סוכריה ולא מבצעים בו אחר־כך מעשה מגונה? כשהוא נרתם למען מטרה הומנית נעלה. כך קרה לבוב גלדוף, שאירגן את "לייב אייד", הקונצרט למען רעבי אפריקה. גלדוף, לשעבר פאנקיסט ממורמר, מסתובב כיום נפוח כטווס, לאחר שקיבל סוכריה – תואר "סר" מהמלכה. כיום מכנים אותו בליגלוג "סיינט בוב".

▲

פול סיימון היה הרבה יותר נאיבי. כל שרצה היה רק לחלוק עם העולם את החוויה המוסיקאלית העמוקה שעברה עליו, כששמע לראשונה מוסיקה שחורה מדרום־אפריקה. במרץ 86' הטיס לניו־יורק כמה מוסיקאים שחורים משם, להקלטת אלבומו "גרייסלנד". הוא לא היה מודע לכך שהוא מפר את החלטת האו"ם מס' 2396, מדצמבר 68', הקוראת להטלת חרם תרבותי, חינוכי וספורטיבי על שילטון האפרטהייד.

ההתקפה על סיימון החלה עם הוצאת התקליט. מוסיקאלית, התקבל התקליט בסופרלטיבים מכל הכיוונים. אך רבים ראו באי־התייחסותו לאפרטהייד על העטיפה ראייה להסכם שבשתיקה עם שילטונות פרטוריה להימנע מביקורת.

כשהחלו ההתקפות, ניסה סיימון להתחמק מהתמודדות עם הנושא הפוליטי ע"י הטמנת ראשו בחול: "איני טוב בכתיבה על פוליטיקה, אני כותב על יחסים בין אנשים, וחשבתי, שמה שאני עושה אינו חורג ממיסגרת החרם התרבותי על דרא"פ, אך כנראה ששגיתי מבחינה טכנית". כשההתקפות נמשכו, טען, שמסר נגד האפרטהייד מוטמע בין השורות: "הקהל, שאני פונה אליו, מתוחכם. אני מניח, שהוא יודע מה קורה בדרא"פ. אם לא, אינו צריך לשמוע על כך לראשונה דווקא מכוכב־פופ. מוסיקת־הפופ אינה המקום בו צריכים לדון בבעיות פוליטיות מורכבות".

בהצהרות אלו רק הוסיף שמן למדורה. כשהכריז על סיבוב־הופעות עם להקת "ליידיסמית' בלאק מאמבאזו" ואמנים דרום־אפריקניים נוספים, צירף אליו, ליתר ביטחון, גם את מרים מאקבה ויו מסקלה, אמנים שחורים גולים מדרא"פ הידועים במילחמתם באפרטהייד. זה לא עזר. הקונגרס הלאומי האפריקני הכריז חרם על ההופעות ואמנים אנגליים, ובראשם פול וולר ובילי בראג, קראו לסיימון במיכתב פומבי ל"התנצלות פומבית שלמה מקרב־לב על הפרת החרם, שהטיל האו"ם על דרא"פ".

▲

פול סיימון, שסירב בעבר להצעות להופיע תמורת מיליון דולאר בסאן־סיטי, קומפלקס הבידור הדרום־אפריקני הממוקם במדינת החסות בופוטסואנה, מעולם לא הופיע ברשימות האו"ם כמי שהפר את החרם על דרא"פ. למרות זאת, כתב לוועדה המיוחדת של האו"ם למילחמה באפרטהייד ופירט את עמדתו, כמי שסירב להופיע בעבר בדרא"פ ומבקש לאשר את עמדתו בהקשר לחרם של האו"ם. אבל, ההתקפות נמשכו.

בשלב זה יצא במיתקפת־נגד ע"י הצגת התקליט והמופע כהכרזה פוליטית ברורה. "ללכת ולהופיע בסאן־סיטי, זה כמו לתת קונצרט בגרמניה הנאצית בזמן השואה", הגיב בזעם, "אבל, מה שאני עשיתי, זה ללכת לשם ולנגן עם היהודים". על האשמת הקונגרס הלאומי האפריקני, שהוא מנצל כישרונות של שחורים מדרא"פ לקידום מטרותיו, זעם במיוחד. זאת משום ששילם לנגנים השחורים, שהשתתפו בהקלטת "גרייסלנד", פי שלושה מהמקובל. בסיבוב־ההופעות אינו מרוויח כלל, כדי שחברי הלהקה המופיעים איתו יקבלו שכר מאקסימאלי. "ההופעות מאוזנות מבחינת רווח והפסד כל זמן שאני לא מקבל שכר", הוא מסביר, "כולם מקבלים כסף, חוץ ממני".

▲

סיימון לא הסתפק במלים. בפברואר השנה החל את סיבוב־ההופעות העולמי בעיר הררה שבזימבאבווה, לא רחוק מגבול דרא"פ. היה חשש, ששילטונות פרטוריה ינסו להפריע למופע, אולי אפילו ע"י הטמנת מיטען־חבלה. צבא זימבאבווה סיפק את האבטחה לשני הקונצרטים, שבהם נכחו רבבות שחורים ולבנים נלהבים. הגיטריסט ריי פריי, מנהיג להקת "סטימלה" הדרום־אפריקנית, שהופיעה בקונצרטים הללו, אמר: "זה היה חשיא של חיי. ידעתי שאחי השחורים יאהבו את זה. אני גאה שנטלתי חלק בכך. האיש היהודי הזה מניו־יורק גרם לכל זה להתרחש עבורנו". גם יו מסקלה, החצוצרן הדרום־אפריקני הגולה, תמך בסיימון: "אחד הדברים שגרמו לעולם להבין מה קורה בדרא"פ הוא המוסיקה. המוסיקה שלנו הזיזה לפול סיימון משהו מבפנים והוא עשה איתה משהו גדול".

הקונגרס האפריקני המשיך להתנגד. ג'אנט מוטובי, מנציגותיו לאו"ם: "היינו מתעלמים [illegible] בהקלטות שערך פול סיימון ביוהנסבורג, אם היה [illegible] שיר אחד בתקליט, שיוצא בבירור נגד האפרטהייד". כדוגמה, הביאה את השיר "סאן־סיטי", [illegible] ע"י קבוצה גדולה של אמני־רוק, ביוזמת [illegible] וארקאנרס. כששמע זאת סיימון, רתח: "לא זו [illegible] בעולם החופשי. אתם רוצים להגיד לי איך [illegible] לכתוב בצורה פוליטית? ובכן, מה תגידו לכותבים [illegible] שלכם כשתתפסו את השילטון? האם תורו להם כיצד [illegible] לכתוב?"

▲

[illegible] סיבוב־ההופעות העולמי עדיין נמשך. בתחילת

יו מסקלה: המוסיקה שלנו הזיזה לפול סיימון משהו מבפנים והוא עשה איתה משהו גדול.

[illegible] השחורים והחלק האמריקני, ששליש מהכנסותיו [illegible] ע"י סיימון לאירגונים שונים הנלחמים [illegible] באפרטהייד. בעליכורתו הפך ללוחם מיליטאנטי [illegible] באפרטהייד. הוא עשה זאת בדרכו ובניגוד לדעת [illegible] הקונגרס האפריקני. בעקבות הסיבוב הופיעו במערב [illegible] אלבומים של יו מסקלה ("מחר") ושל להקת "ליידיסמית' בלאק מאמבאזו" ("שאקה זולו"), [illegible] סיימון.

"גרייסלנד", שנמכר עד היום ב־6 מיליון [illegible] הפיץ בסופו־של־דבר את הבשורה [illegible] של השחורים בדרא"פ השחורה ומיקד [illegible] לבעייתם. "קשר אמנותי חזק עם

"להופיע בסאן סיטי, זה כמו לתת קונצרט בגרמניה הנאצית בזמן השואה. אבל, מה שאני עשיתי היה ללכת לשם ולנגן עם היהודים"

[illegible] בדרא"פ יבטיח קיומו של חופש־דיבור שם. [illegible] שינוי בשילטון או בצורת השילטון, עדיין [illegible] יישמר", אומר סיימון ורומז לעבר [illegible] האפריקני.

הלקח של פול סיימון מעניין גם במישור [illegible] המודעות הפוליטית של הרוק אצלנו [illegible] עם "מלכת האמבטיה", אך נגדעה באיבה. [illegible] של אמני־רוק צעירים (אהוד בנאי, דני אמיר, [illegible] ועוד) יצאו בקרוב עם שירים בעלי בשורה [illegible] האם מיפגש זה יסתיים שוב במעשה [illegible] הקהל. כאן כבר כשל לביקורת פוליטית [illegible] מה, שבטוח, שאותם אמנים הנמנעים [illegible] עמדה פוליטית, ייגררו בקרוב אל [illegible] צודה, ירצו או לא ירצו.

דני בלושטיין











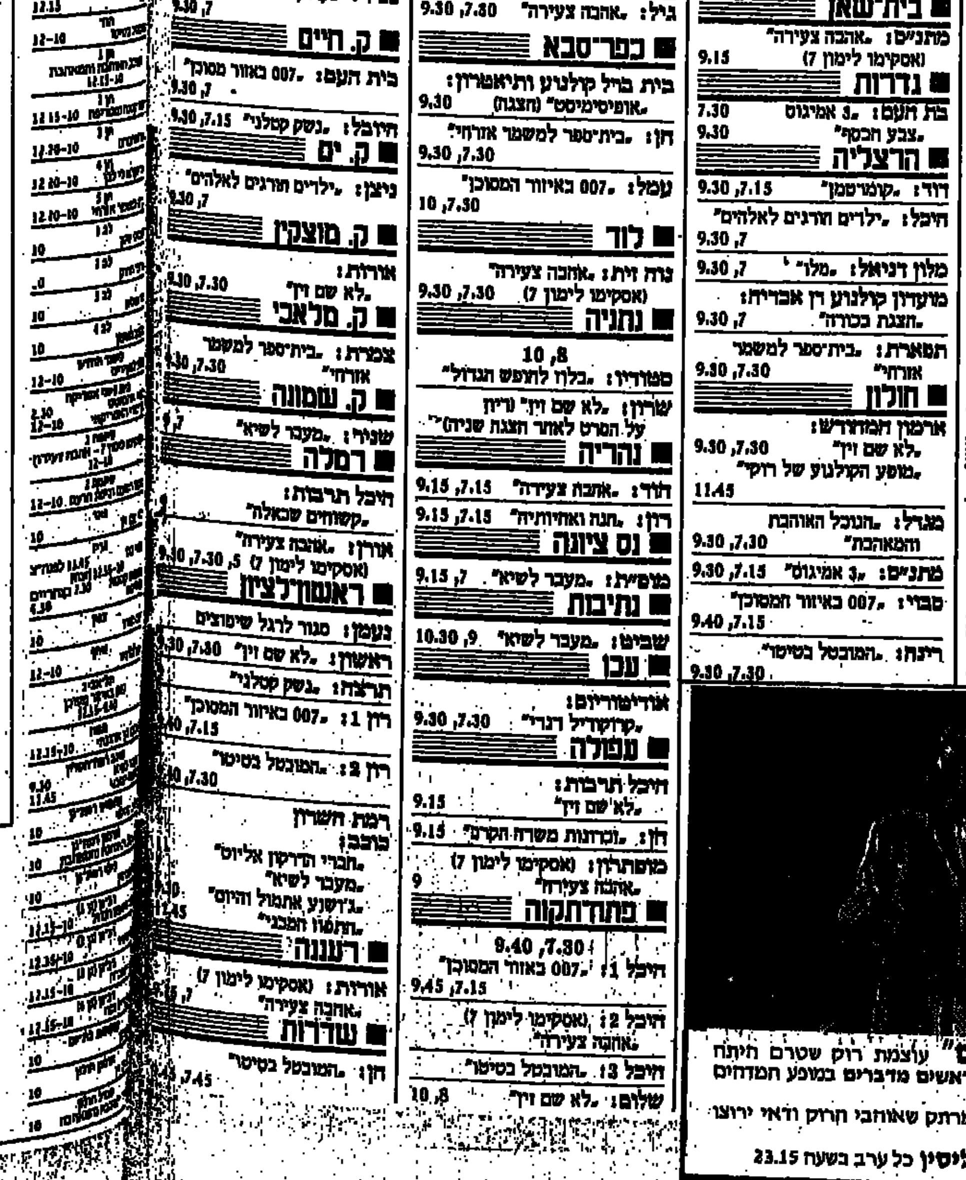




מוצאי שבת בבתי הקולנוע







לילה ולילה

אודיטוריום דניאל - בית דני
המרכז לאמנויות הבמה

דודו טופז – "בלי חשבון"
מוצאי־שבת 25.7, בשעה 9.30

סנג'ר – ההצגה שנועדה ליום ד' 29.7 ב־8.30 בערב נדחתה למועד מאוחר יותר

קולנוע באודיטוריום
ב־6.00 – "אוצר מארץ האש" – ביום ג' 28.7 – לילדים (2 ש"ח)
ב־9.00 – "בובה" עם זאב רווח – למבוגרים (3 ש"ח)
כרטיסים ב"בית דני", בין השעות 7.00–3.00 ובערב בקופת האודיטוריום

סמטת כביר – שכ' התקווה ת"א טל. 382580
עיריית תל-אביב-יפו, מינהל החינוך הנוער והתרבות
חברת מוסדות חינוך ותרבות בתל-אביב

תיאטרון באר-שבע
תמונות ציד – מוצ"ש 25.7, יום א' 26.7, יום ב' 27.7
אילוף הסוררת – יום ב' 28.7 כנרת; יום ד' 29.7 עין השופט; יום ה' 30.7 מוצ"ש 1.8 באולם מועצת הפועלים באר־שבע

התיאטרון העירוני חיפה
מדמואזל ז'ולי בית חיפה – מוצ"ש 25.7 ב־20.45, יום א' 26.7
תבלשת חוקרת – ואדי סאליב – מוצ"ש 25.7, יום א' 26.7
תקיץ של אביה – מעוזון חיפה: יום א' 26.7 ב־21.00
האופטימיסט – בית ברל 25.7 ב־21.00

הקאמרי – התיאטרון של תל-אביב
עלובי החיים – כנרת מוצ"ש 25.7 21.00; א' 26.7
המלך ואני – באמפי וואהל – הצגות אחרונות בהחלט; מוצ"ש 25.7 בשעה 21.00
פולה – בצוותא – יום א' 26.7; יום ב' 27.7
רכוש נטוש – בצוותא – יום ב' 28.7; יום ד' 29.7

הבימה – התיאטרון הלאומי
הופעות שייצגו את ישראל בפסטיבל ברלין ובלגרד 87
השקיעה – 20.30, 28.7, 27.7
נמר תברבורות – 21.00; 16.00
הצגות אחרונות לפני הגיונה

בהשתתפות ביתיליסין מציגים:
... ששון • ... גבאי
...זוג פתוח
קומדיה
...יעקב אוילי • עיבוד ובימוי: יוסי אלפי • תרגום: יהונתן גפן

הצגות אחרונות!
הצגה אחרונה בהחלט לתושבי גוש דן
גבעתיים "שבים" – הערב יום ו' 24.7 ב־10.00
הצגה אחרונה למנויי ביתיליסין ונהציגים
314797
תיאטרון חיפה – יום ב' 27.7 ב־8.30
כרטיסים במשרדים ובערב ההופעה בקופה

מועדון הסילון
במלון אויה ליד סביון
הנהלת המועדון נאה להציג הערב, יום שישי 24.7.87
אמן החושים **עמי דיין**
בטלפטיה וכיפוף מזלגות
★ תזמורת לריקודים "כחול לבן" במוסיקה משנות ה־60 וה־80
★ שירה בציבור ★ בינגו נושא פרסים
פרטים להזמנות: 03-352221-7

גילה אלמגור
הקיץ של אביה
ראשל"צ "צוותא" הערב יום ו' 24.7 ב־10.00
כרטיסים בקופה טל' 941081, 9664448

עיריית תל-אביב יפו
מנהל החינוך הנוער והתרבות

הסימטה
קפה-תיאטרון הסימטה יפו העתיקה, מזל דגים 8, טל. 834709, 828729

הערב – יום ו' – 24.7
ב־22.00 – **סינים, סינים**
ב־23.00 – **גדולה כמו החדר**
ב־24.00 – **4 כוסות תה וחצי כוס מים**

מחר – מוצאי־שבת – 25.7
ב־20.30 – **רחמים רחמים**
ב־22.30 – **אלבום משפחתי**

יום ב' 27.7 ב־21.00 "ג'אז מהצד האחר" עם הביג בנד והזמרות מקהילת הכושים העבריים בדימונה: צפורה בת־ישראל ושבחיה בת־יהודה

צוותא
לתרבות מתקדמת
אבן גבירול 30 ת"א, טל' 250156/7
הקופה פתוחה: 11.00–13.00, 19.00–20.30

תיאטרון
"פולה" – א' 26.7, ב' 27.7 ב־20.30
"שטח סגור" – ב' 27.7 ב־21.45
"רכוש נטוש" – ג' 28.7, ד' 29.7, ה' 30.7 ב־20.30
"שבח לטירוף" – ד' 29.7 ב־19.00

בידור
"משינה" – בתוכניתה "הכל עוד אפשרי" – הערב 24.7 ב־22.00 ובחצות, מוצ"ש 25.7 ב־21.00

וידאו
"מועדון הוידאו בצוותא" בהנחיית יואב קוטנר: "אלטרנטיבה" – מבחר להקות בריטיות: הסמיתס, ישו ומריה, סדר חדש, חטיבת השמחה ועוד... – יום ה' 30.7 ב־23.00
★ בצוותא מוצגת תערוכת צילום של גילת בן־דרור

ב־5 חודשים תלמד
ניגון בכל כלי נגינה
קתפים
רח' לואי מרשל 13 תל אביב טל' 469143

★ הערב – הזמר, שחקן, בדרן **אריה מושקונה ולהקתו** בשירי שנות ה־60
★ מחר מוצ"ש · ערב **פנויים ופנויות** בהנחלתו של דני ממועדון "אנרג'י"
אמן אורח הזמר פסנתרן **אלי קניאל** בשירי עמים
מתקבלות הזמנות לאירועים עד 200 איש
RAFI'S CLUB – מועדון רפיס
רח' יהודי הסירה 1, תל־אביב טל' להזמנות 546885, 424491

טלית הפקות מציגים · ארגונית אורון מפיקים

להקת הפריטנדרס
THE PRETENDERS
עם כריסי היינד
הופעה אחת ויחידה

כרטיס חינם למופע עם שמפו פלקס רבלון.
קנו שמפו ומרכך שיער פלקס רבלון ותמורת השובר השטוף את השמפו תוכלו לקנות כרטיס למופע ב־35 ש"ח ותקבלו כרטיס נוסף חינם
את שמפו פלקס ניתן לה שיג בכל החנויות, פרפומריות ורשתות השיווק ברחבי הארץ.
מהרו, מלאי הכרטיסים במבצע – מוגבל!

פארק הירקון (גני יהושע)
יום ג' 18/8 בשעה 8:30

מבצע פלקס עם כוכבים בינלאומיים
REVLON

דני סנדרסון
גם על קטנים!
תוכנית בידור חדשה
...דני סנדרסון ומאיר שלו. ...דני צוקרמן. ...מירי בן יוסף.
...חולון, שעה 22.00
..."אודיטוריום" חיפה, שעה 21.00
...בית החייל, ת"א שעה 21.00
...אולם קימרון, שעה 21.15
"גם על קטנים" בחסות REVLON ...מבצע הוזלות ענק:
...שיער פלקס רבלון ותמורת השובר ...למופע כרטיס ב־17.5 ש"ח בלבד!

הזמר אלי עידן ולהקתו
מקבלים הזמנות לכל ארוע.
03-846261, 70





מופעי תיאטרון ★ בידור ★ מוסיקה

אגודת האמרגנים והמפיקים בישראל

בונדי שבץ

רמי קלינשטיין אש

רק שלום וללכת

מועדונים

הגורן הקטן

אביבית המסעדה

ראובן ארז

מועדון - פאב המרקיז

קרוקודיל

מועדון הסליק

המערה

אלדיך

יפו העתיקה

אמא חסידה ואבא כרוב

אדמה את הדוס



משינה

דני סנדרסון

הכמן הזהב

חימה בראור אלי מאיר והלהקה

יונה אליאן ששון גבאי זוג פתוח

מוטי גלעדי

דרק ג'קוב

עבודה רבקה זהר בהופעה

גאלי אליה אהרלה קמינסקי

אוחח ג'ון בראון

חיים בנאי אישתי המשוחררת

בעל שימוש האוז

אורן הקטן

תומ'ס

נורית גלרון

זכור להזמין כרטיסים בטלפון בקופת הקולנוע בערב ההצגה

הערב 24.7 מאיר טל

אפי זהר

צביקה פיק שוב על הבמה!

ההרמוניה

ערב גבינות ויין

דודו דותן

המערה

נוה צדק

דודו טופז בהצגת הבידור החמה

בלי חשבון

חיפה „שביט" הערב יום ו' 24.7	ב־10.00	תל־אביב „בית־החייל" יום ה' 6.8	ב־9.00
כרטיסים במשרדים ובקופה טל. 385345		חדרה „חוף" יום ו' 7.8	ב־10.00
ת"א „אודיטוריום דול בית דני" מחר מוצ"ש 25.7	ב־9.30	תיאטרון ירושלים מוצ"ש 8.8	ב־9.15
נתניה „שרון" יום ה' 30.7	ב־10.00	מעלות „מעלות" יום ב' 10.8	ב־9.00
הרצליה „דוד" יום ו' 31.7	ב־10.00	מרום גליל ברעם יום ג' 11.8	ב־9.00
רמלה „היכל התרבות" מוצ"ש 1.8	ב־9.30	תל־אביב „בית־החייל" יום ה' 13.8	ב־9.00

כרטיסים: „הדרך" 248787, „קסטל" 444725 במשרדים וביום ההופעות בקופות

המשרד: תיאטרון ליכר דיזנגוף סוסר ת"א 293905, 03-284774

המופע הנפלא של מתי כספי

„ארץ טרופית משגעת"

35 נגנים ★ רקדניות ★ זמרים, זמרות ואשפי המקצב מברזיל המטריפים את החושים.

אסור להחמיץ את המופע!!
שעתיים נטו של סמבה וקרנבל
במופע המקסים והמרקיד את כל הקהל
באולמות התיאטרון בכל הארץ.

תל־אביב „בית־החייל"
מחר מוצ"ש 25.7 ב־10.00 ● יום ד' 29.7 ב־9.00
כרטי: „לאן" 247373, במשרדים ובקופה טל. 5464251

חיפה „אודיטוריום"	יום ג' 28.7 ב־9.30
כרטיסים: „ברבור" 384777 ובמשרדים.	
אשדוד „קאנטרי־קלאב"	יום ה' 30.7 ב־9.30
כרטי אצל משה זמש טל' 055-56053	
חולון „רינת"	יום ו' 31.7 ב־10.00
כברי	יום א' 2.8 ב־9.30
ראשל"צ „היכל הספורט"	יום ד' 5.8 ב־9.30
נתניה „שרון"	יום ה' 6.8 ב־9.30
פרדס־חנה „אמפי"	מוצ"ש 8.8 ב־9.30
כפר־מנחם „בית־הבנים"	יום ג' 11.8 ב־9.00
„תיאטרון ירושלים"	יום ד' 12.8 ב־9.30

פרסום בלקין

קומדיה

קומדיה ללילות הקיץ החמים

גבירתי! בואי ללמוד איך „לאלף" את הבעל... ● אדוני! בוא להצטרף ל„ליגה להבנת הגבר..."

חיים בנאי מבדר... מצחיק... בהצגת הבידור

„אישתי המשוחררת"

כתב וביים: שמואל אמיד

עם: נורית כהן ● יוסי סגל ● אביבה פז ● אריאלה רובינוביץ

גבעתיים „הדר" הערב יום ו' 24.7 ב־10.15
כרטי: קרן, הכרטיס, במשרדים בת"א
לחיילים 50% הנחה בקופה טל. 719002

רמלה „היכל התרבות" מחר מוצ"ש 25.7 ב־9.00
כרטיסים: אתר המוסיקה ובקופה טל. 08-232940

דימונה „אילת"	יום ב' 27.7 ב־9.00
אשקלון „רחל"	יום ג' 28.7 ב־9.00
תל־אביב „בית־החייל"	יום ה' 30.7 ב־9.00
חיפה „שביט"	יום ו' 31.7 ב־10.00
ירושלים „ג'ראר בכר"	מוצ"ש 1.8 ב־9.30

כרטיסים „הדרך" 248787, „קסטל" 444725 ובמשרדים בערבי ההצגות בקופות ● השחקנים לבושים ב„ראש אינדיאני" ● כחסות רהיטי גבי ת"א

הערב 24.7 ב־22.00

לרקוד ולבלות בכיף

פאלאס, ת"א הירקון 277

עם: אופירה גלוסקא

הבדרן והשחקן חיים שנער

יובל קרן במופע מדהים באחד מהתרגילים המשובנים ביותר שנראו בארץ

ריקודים מכל הזמנים עם המנחה והתקליטן ירון אריאל

מחיר כרטיס 25 ש"ח כולל יין בכניסה וחטיפים
הזמנת מקומות החל מ־18.00 מלון פאלאס טל' 445111
לחיילים 20% הנחה בקופה ● המשרד: סופרסאונד הפקות 03-7524921

מדי הפקות מציגות:

יהודית רביץ

● הפקה מוסיקלית וקלידים: ירון בכר ● גיטרות: ארז נץ ● גיטרת בס: אלון נדל ● תופים: ז'אן פול זימבריס ● כלי הקשה: בני קוניבסקי ● תכנון תאורה: נמבי ●

באה מאהבה

קיסריה „אמפי" מוצ"ש 1.8 ב־9.00	עכו „חאן אל עומדאן" יום ו' 7.8 ב־10	תל־אביב „סינרמה" מוצ"ש 8.8 ב־9.00

שלמה צח – אמנות ובידור מודיע:

משרדנו מייצג את האמנים הבאים:

★ ספי ריבלין (בשיתוף עם „אורות") ★ אדם ולהקתו ★ אילנה אביטל
★ דורון מזר ★ אבי בן ישראל ★ יוסי ברק (בשיתוף עם „אורות")
★ יוריי המדהים ★ זהר זמיר ★ להקת „סברס 88"
★ צמד „ילדודס" – במופע לילדים

להזמנת האמנים למופעים ואירועים, יש לפנות למחלקת ההזמנות בהנהלת רוחל'ה אפרת
טלפונים: 03-290235, 285646

קרוואן

פתוח מועדון לילה ביפו העתיקה טל: 828255

הזמר שימי תבורי

★ הבדרן־בדחן בבר יוקר
★ צמד לבנות מפריז
★ שלישית רקדני סמבה מברזיל
★ צמד אקרובטים מספרד
★ מופע שווי משקל מאנגליה




ההרמוניה

מסיבת קיץ עליזה לפנויים פנויות

זמר אורח: דורון מירן

עידו ועידנים בע"מ אהרל'ה גלעדי מציגים:

Vin Cardinal

וין קרדינל

זמר גדול מסרינידד

מופע חדש! בים בומבי



פאב מסעדה המגף

נובמבר

אילנה אביטל

בית ליסין

לונה פארק

גני התערוכה ת"א

בילוי נפלא לכל המשפחה במתקנים חדשים ומרתקים

חלונות פאריק. פתוח מחר שבת 25.7 ובכל שבת מ־5.00 אחה"צ ועד חצות. במשך השבוע – (פרט ליום ו') פתוח בכל יום מ־5.00 אחה"צ ועד 11.00 בלילה.

תחבורה: קו מיוחד 99 וכן קווים 21, 47, 48, 28
חניה חינם בכביש העוקף של הדרייב־אין

חולמים על תקליט?
זמרים — זמרות — להקות!
„תשרי הפקות" — ממשיכים לכתוב שירים ולהפיק את הטובים ביותר
פרטים בטל. 03-498722

רימון בית ספר לג'אז

צוות המורים:
אילן מוכיח ■ גיל דור
גורי אגמון ■ יהודה עדר
רפי קדישזון ■ ירוסלב יעקובוביץ
רמי לוין ■ מיקי שביב
אלי מגן ■ משה זורמן
רביב גזית ■ עדי רנרט
עמיקם קימלמן ■ עמוס הדני
רוני הולן

■ לימודי הלחנה ועיבוד
■ לימודי נגינה ואילתור באנסמבלים
■ כתיבת מוסיקה לתיאטרון · בשיתוף עם הסטודיו למשחק של ניסן נתיב
■ מוסיקה אלקטרונית
■ הלחנה עיבוד והפקת שירים

הרשמה
טל: 03-490482
הרשמה לבחינות שיערכו ב־9-10 לאוגוסט 87 דרך מזכירות בית הספר

ספר חדש!
המעמד
מבצעים ומחתרת
יצא לאור

סיפורו האישי של איתן ליבני
מפקד המבצעים של הארגון הצבאי הלאומי (אצ"ל)

המחיר 33 ש"ח

ספרי עידנים — ידיעות אחרונות

להשיג בחנויות הספרים ובאמצעות תלוש זה

אל ידיעות אחרונות מחלקת הספרים, ת.ד 3744 תל־אביב 61376
נא לשלוח אלי את „המעמד – מבצעים ומחתרת"
מצורפת המחאה·המחאת־דואר בסך 33 ש"ח
השם: ....
הכתובת ....מיקוד..........

משרד הבריאות
אגף הסיעוד – לימודי המשך
מודיע על
פתיחת קורסים על־בסיסיים לאחיות מוסמכות לשנת הלימודים 1987 — 1988
המועמדים מתבקשים לפנות לביה"ס לשם רישום וקבלת מידע נוסף:

שם ביה"ס	שם הקורס	מועד משוער	כתובת
תה"ש	– טיפול נמרץ סיעודי – משולב (קרדיולוגי וכללי) – סיעוד נפרולוגי – טיפול נמרץ סיעודי פג, ילוד, תינוק, ילד (פ. י. ת"י)	נובמבר 87 מרץ 88 נובמבר 87	מרכז רפואי ע"ש שיבא, טל': 03-349474
שיינברון	– סיעוד חדר ניתוח – מינהל סיעודי	דצמבר 87 נובמבר 87	הנריאטה סולד 17 טל' 03-5436549
ילין – רמב"ם	–סיעוד מילדותי – טיפול נמרץ סיעוד משולב (קרדיולוגי וכללי) – סיעוד בקהילה (בריה"צ) – השלמה לטיפול נמרץ סיעוד לפג, ילוד, תינוק וילד (פ. י. ת. י)	נובמבר 87	ע"י בי"ח רמב"ם טל' 04-510003
וולפסון	– סיעוד גריאטרי – סיעוד בקהילה (בריה"צ) – סיעוד בפסיכיאטריה ובריאות הנפש – סיעוד גריאטרי שלוחה בפלימן (איזור צפון)	נובמבר 87	תל־גבורים טל' 03-898359

קורס אחיות מעשיות בסיעוד חדר ניתוח בתכנון —
לפנות לביה"ס לסיעוד תה"ש ליד מרכז רפואי ע"ש שיבא טל' 03-349474.

ביה"ס לסיעוד הדסה י־ם מתכנן פתיחת שני קורסים על בסיסיים לאחיות מוסמכות
–טיפול נמרץ סיעודי משולב (קרדיולוגי וכללי)
– סיעוד חדר־ניתוח
עדיין לא נקבע מועד לפתיחת הקורסים.
המעוניינים מתבקשים לפנות לביה"ס הדסה י־ם טל' 02-431131.

משרד הבריאות – אגף הסיעוד
קורס לאחים ואחיות מעשיים
יפתח בבית־הספר לסיעוד ע"י בי"ח אברבנאל בת־ים בחודש אוקטובר 1987

• **תנאי קבלה:**
סיום כיתה י' לפחות בבית־ספר מוכר ע"י משרד החינוך.
תנתן עדיפות לתושבי מרכז הארץ.

פרטים והרשמה
בבית־הספר לאחיות מעשיות ליד ביה"ח יהודה אברבנאל בת־ים, טל': 03-864102.

מתוכנן קורס לתואר אחים/יות מעשיים מיועד לבוגרי קורס חובשי צה"ל.
משך הקורס 9 חודשים.
מועד פתיחת הקורס ומקום הפעלת הקורס יקבעו בהתאם למספר הנרשמים ומקומות מגוריהם.
תנאי קבלה: 1. בוגר קורס חובשי צה"ל
2. סיום כיתה י' לפחות בבית ספר מוכר ע"י משרד החינוך
• המעוניינים יפנו לפרטים והרשמה במשרדי אגף הסיעוד טל': 03/341706/7; 03/345775; 02/638212.

האקדמיה למוסיקה ולמחול בירושלים ע"ש רובין
מארגנת במסגרת קורסי הקיץ סדנאות ושעורים
תחת הדרכתם של אמנים ומומחים נודעים מהארץ ומחו"ל בתחומים הבאים:
– כלי הקשה
– טכניקות הקלטה
– קומפוזיציה
– מוסיקה קאמרית
– פסנתר
– פסנתר בארבע ידיים
– תיאוריה, פיתוח שמיעה והאזנה
• פרטים באקדמיה, קאמפוס גבעת רם, ירושלים, טל.: 02-636232

מכרז
מוצע בזה ע"י כונסי הנכסים מטעם בית המשפט המחוזי בת"א עוה"ד גרבש וחריש למכירה זכויות דיירות מוגנת בחנות ברחוב דיזנגוף בתל־אביב בתנאי מכרז
על מגיש ההצעה להמציא ערבות בנקאית על סך 5% מגובה הצעתו. המכרז יסגר ביום 21.8.87 והוא כפוף לאישור בית המשפט ולחוק הגנת הדייר.
בפרטים נא לפנות לעו"ד יחיאל נ. גרבש, בית אמריקה ת"א, טלפונים 260839, 250195.



תיכון ברק
בפיקוח משרד החינוך
נמשכת ההרשמה לכיתות ט', י', י"א, י"ב
בגרות
כיתות: בוקר וערב
שיעורים נוספים באנגלית ובמתימטיקה
לימודי מחשבים
טיולים, ימי ספורט, סרטים, מסיבות
אוטובוסים: 9, 11, 22, 23, 26, 27, 29, 40, 42, 50, 51, 54, 59, 60, 63, 68, 69, 71, 73, 74, 75, 81, 86, 89, 274, 501 וכל קווי אגד ודן העוברים בדרך פתח־תקוה.
ת"א, שד' יהודית 30, מול הקריה (כניסה שד' החשמונאים 6) טל. 339017
יעוץ והרשמה, כל יום: 10.00-12.00; 17.00-20.00

קורסים מקצועיים לאופנה
נמשכת ההרשמה
בקרו אצלנו ותצליחו
תכנון וציור אופנה
יעוץ מקצועי
תופרת דוגמאות
תדמיתנות קונפקציה
חולצות · מכנסי גברים
(תעודת הסמכה)
קורסי תפירה למתחילות
תפרי לעצמך!
חולצות-חצאיות שמלות או מכנסים
בית ספר לאופנה
מרים
פרטים והרשמה:
ירושלים החבצלת 19 02-242510
תל-אביב אלנבי 19 03-656409

הצעה למכירת רכב אודי 80 1981
את הרכב הנ"ל ניתן לראות מיום 24.7.87 במחלקת המשק בפרדס מוצרי חור בע"מ, כביש ובנה – רחובות, טלפון 08-460191. הצעות יש להגיש בכתב עד לתאריך 31.7.87 שעה 11.00 בכתובת האמורה. אין החברה מתחייבת לקבל את ההצעה הגבוהה ביותר או כל הצעה שהיא.

הלוח הכללי של ידיעות אחרונות
☎ הטלפון לא מפסיק לצלצל

האוניברסיטה העברית בירושלים
החוג לביוטכנולוגיה
הרשמה לשנת הלימודים תשמ"ח 1987/8
האוניברסיטה העברית מודיעה על המשך ההרשמה לחוג הבין־תחומי לביוטכנולוגיה, המשותף לפקולטאות למדעי הטבע, רפואה והחקלאות לקראת התארים „מוסמך בביוטכנולוגיה" ודוקטור.
לסטודנטים מחוץ לאוניברסיטה העברית – ההרשמה תסתיים ב־15.8.87
לסטודנטים מחוץ לאוניברסיטה העברית – הרשמה מאוחרת תסתיים ב־31.8.87
מטרת התכנית הינה להכשיר תלמידים בנושאים העיקריים בביוטכנולוגיה, עם מומחיות מסוימת בשטח ספציפי. תלמידי החוג יוכשרו לעסוק במחקר ובניהול מחקר תעשייתי – יישומי בביוטכנולוגיה.
ככלל רשאים להרשם לחוג בעלי תואר ראשון שיש להם רקע מתאים בנושאים ביולוגיים וכן בעלי תואר ראשון במדעים המדוייקים ובהנדסה. בוגרים שתוכנית לימודיהם לתואר ראשון אינה כוללת את כל הדרישות המוקדמות לקבלה לתחום זה, יוכלו להתקבל לפי החלטה מיוחדת של החוג.
הענקת תואר „מוסמך בביוטכנולוגיה" מותנית באישור החוג החדש ע"י המועצה להשכלה גבוהה.
לקבלת פרטים על תכנית הלימודים, הדרישות המוקדמות, הליכי ההרשמה והקבלה יש לפנות אל מזכירות החוג ת.ד. 1172 ירושלים 91010 או בטלפון 02-428028.

תיק מדליק ועט פארקר חינם לכל נרשם
מיל"ה – המכללה לקריאה מהירה
23 שנות נסיון ★ 40,000 תלמידים ★ פיקוח אקדמאי
קוראים מהר – מבינים יותר
קורסי קיץ אחרונים לקריאה מהירה
הבטח מקומך עוד היום בקורס הקרוב למקום מגוריך
תל־אביב: טל. 03-370413 חיפה: טל. 04-245690
ירושלים: טל. 02-760477

נפתחים קורסי בוקר וערב
עיצוב גרפי ברמה גבוהה
סטודיו וביה"ס לגרפיקה
ז'בוטינסקי 50 רמת גן
736439 בואו לראות לבדשותו

קריאה מהנה בשבועון „לאשה"

מ.י.ל. המכון הישראלי למינהל
ביה"ס הותיק והגדול להכשרת עובדי משרד וחשבונאות
מיל שרותי כח אדם
אנו נכשיר אותך לעבודה מעניינת ומכניסה
אנו נכשיר אותך תוך מספר שבועות ללא תלות בגילך והשכלתך בכל מקום בארץ למקצועות:
◄ **מעבדת תמלילים** על מחשבי P.C
◄ **כתבנית** עברית־אנגלית
◄ **מנהלת חשבונות** ◄ **קלדנית**
◄ **מפעילת מסוף** מחשבי P.C
הפניה למקומות עבודה לבוגרות
פני עוד היום לסניפי המכון הישראלי למינהל:
הסניפים פתוחים בין השעות: 9.00-1.00 לפנה"צ, 16.00-19.30 אחה"צ

תל־אביב בן־יהודה 32 בנין אל־על חדר 510 טל. 287240	חיפה ביאליק 17 פינת הרצל טל 664606	ירושלים יפו 36 מול בית יואל טל 221931	באר־שבע העצמאות 49 פסג' גולקי'ן טל. 13714	ראשל"צ רוטשילד 36 פסג' חיים טל. 058801	רחובות הרצל 163 טל. 463532	פתח תקוה אכילוב 13 טל. 913665	נתניה הרצל 24 כיכר ציון טל 22404
הרצליה סוקולוב 36 פ. בן־גוריון טל 87682	רמת־גן ביאליק 47 מול אורדע טל. 726132	חולון סוקולוב 48 בנין הסוכר טל 880839	בת־ים רוטשילד 18 פינת בלפור טל. 584181	אשדוד בנין כאן לון 5 מרכז א' טל 36824	כפר־סבא עמרמי 3 מול פינווין טל. 444206	רמלה הרצל 84 נפסג מעל בנק לאומי טל 242388	אשקלון הרצל 36 בית גור טל. 28488

הופיע
כניסה אחורית (לשחקנים בלבד)
מאת עדית נעמן
כל מה שרצית לדעת על אחורי הקלעים של התיאטרון בכלל ו„הבימה" בפרט
המחיר 18 ש"ח
ספרי עידנים — „ידיעות אחרונות"
להשיג בחנויות הספרים ובאמצעות תלוש זה

אל מחלקת הספרים „ידיעות אחרונות" ת.ד. 37744 תל־אביב 61376
נא לשלוח אלי את „כניסה אחורית"
מצורפת המחאה/המחאת־דואר בסך 18 ש"ח
השם..........
הכתובת.......... מיקוד..........

האוניברסיטה העברית בירושלים
המרכז ללימודים קדם־אקדמיים ע"ש יוסף שאלתיאל
הרשמה למכינה קדם־אקדמית לשנת הלימודים תשמ"ח מחזורים אוקטובר 1987 וינואר 1988
ההרשמה תסתיים ביום ה' באב תשמ"ז — 30.7.87.
בשני המחזורים יפתחו המסלולים הבאים:
1) מסלול מדעי הרוח/והחברה
2) מסלול מדעי הטבע

סדרי ההרשמה:
1) הרשמה וייעוץ ללימודים מתקיימים במשרדי המרכז, בנין רוסו הר־הצופים, חדרים 323 – 325, בימי שני וחמישי בין השעות 8.30 – 14.00.

חובה להביא בעת ההרשמה:
תעודת זהות, אישור על שרות לאומי, אישור ממשרד החינוך על ציוני בגרות בצירוף יחידות לימוד (צילום + מקור), או מסמכים אחרים המעידים על השכלה ושתי תמונות (מועמדים שנבחנו בבחינה הפסיכומטרית יביאו את האישור לנבחן).
2) טופסי הרשמה לבחינה הפסיכומטרית ניתן לרכוש בחנויות הספרים, באוניברסיטאות או בחנויות הספרים סטימצקי.
מועד אחרון שאפשר להבחן בו הוא מועד אוגוסט 27.8.87.

המכללה למינהל • עירית גבעתיים
שלוחת גבעתיים
פתיחת מחזור נוסף לקורס בוקר
מזכירות בכירות
„חזרה למעגל העבודה"
מיועד לנשים המעוניינות לשוב לעבודה לאחר היעדרות.
הקורס יפתח בחודש ספטמבר 87 ויכלול את הנושאים:
★ התכתבות אנגלית ועברית.
★ הכרת מחשב ועיבוד תמלילים.
★ כספים וחשבונות.
★ סדנא לחיפוש עבודה ועוד.
לפרטים והרשמה יש לפנות:
לשלוחת המכללה למינהל בגבעתיים
רח' משמר הירדן 20
טל. 775344, 5743842.
מספר המקומות מוגבל.
המכללה למינהל
נתיב יתוח - לעתיד בטוח!
ריצנוון

רוצה להצליח בבגרות?
נמשכת ההרשמה לכיתות בוקר וערב למבוגרים למועד חורף 1987
פתיחת כיתות בוקר ב- 5,6 באוגוסט
וערב ב- 3,6 באוגוסט
כיתות מיוחדות: • הכנה במתמטיקה ואנגלית
• מתמטיקה ופיסיקה מורחבת
• ביולוגיה
פרטים והרשמה:
מרכז מישלב — ויצמן 53 ת"א, מיקוד 61213, טל. 263185-9
בימים א' – ה' 16.30-20.30, 08.00-14.00 וביום ו' 08.00-12.00

נמשכת ההרשמה ללימודי בגרות לנוער לכיתות י"א-י"ב לשנת הלימודים תשמ"ח
• שיטות לימוד חדישות
• פעילות חברתית וספורטיבית מגוונת
• כיתות מיוחדות למתמטיקה מורחבת 4-6 יחידות
• כיתות מיוחדות לעולים
• אפשרות להיבחן בחלק מבחינות הבגרות במועד חורף 1987
• אפשרות ללימודי נהיגה

סניפים:
חולון: ...השומר 21, בימים א-ה 17.00-19.00 | ראשון לציון: הפרדס הראשון 3, בימים א,ג,ה 17.00-19.00 | רעננה: במועצת הפועלים, א' יפה 4, בימים ב,ד,ה 17.00-19.00 | חיפה: העליה 48 בת גלים, טל. 520787, בימים א-ה 08.00-11.30, א-ה 16.00-18.30 | כרמיאל: מועצת הפועלים אצל רכז התרבות | נצרת: חטיבת הביניים, שכון ג', בימים א-ה 17.00-19.00

מישלב
המרכז הישראלי להשכלה
בפיקוח משרד החינוך והתרבות
ביה"ס היחידי המאפשר לימודי בגרות בתנאים מיוחדים ההולמים את יכולתך הכספית.
25% הנחה לחיילים ולחיילים משוחררים עד שנה וחצי
במישלב גומרים טוב!
ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ ישראל • מפעלי תרבות וחינוך בע"מ